

B.O.O.M

SAMPLE BOOK

SIDNEY SHELDON

MASTER OF THE GAME

ဖောင့်ပေါ်ထွန်း

အိုင်အိုင်မိမိ

designed by tin htoon

B.O.O.M

SIDNEY SHIELDON

MASTER OF THE GAME

ဖောင့်ပေါ်ထွန်း
အိုင်မခံ

ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ နိုဝင်ဘာ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၃၊ ဇူလိုင်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၄၊ ဇွန်၊ Quality Publishing House]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ မတ်၊ ဖူးပွင့်ဝေဝေ စာအုပ်တိုက်]
 [စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ အောက်တိုဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာဖုံး: ပန်းချီ တင်ထွက်
 တန်ဖိုး: ၁၀၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မောင်ပေါ်ထွန်း
အနိုင်မခံ

Master Of The Game

SIDNEY SHELDON

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the upper middle section of the page.

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the lower middle section of the page.

ကန့်လန့်ကာဖွင့်

ကိတ်

၁၉၈၂

Example 1

1.2

1.2

ကိတ် ဘလက်ဝဲ၏ အသက် ကိုးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ သဘင်ပွဲကြီးကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ မိန်း ပြည်နယ်၊ ဒါ့ခဲဟားဘား မြို့ရှိ စီဒါ ကုန်းမြင့် ရိပ်သာ စံအိမ်ကြီးထဲတွင် ခမ်းနား သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလျက် ရှိလေသည်။

သည်နေ့ သည်ရက်တွင် အသက် ကိုးဆယ် တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မစ္စ ကိတ် ဘလက်ဝဲသည် ကပွဲ ခန်းမကြီးထဲသို့ တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်လာကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်များအား တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ကာ တသိမ့်သိမ့် တွေးနေမိလေသည်။ သူမ၏ အိပ်မက်ဆန်ဆန် အတွေးသည် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလနှင့် ပစ္စုပ္ပန် ကာလတည်း ဟူသော ရေအလျင် နှစ်ခု ကြားတွင် တငြိမ့်ငြိမ့် လူးလွန် ဖျော့ပါလျက် ရှိသည်။

ကပွဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဒွိယံ ဒွိယံ ကနေကြသော ပရိသတ်များထဲတွင် သက်ရှိထင်ရှား ပုဂ္ဂိုလ်များသာမက အတိတ် ကာလက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်နေသည် ဟူ၍ပင် သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေမိသည်။

သူမသည် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရင်း ဪ ဘေသွားပြီးတဲ့ လူတွေက အရေးမကြီးတော့ပါဘူး ဟူ၍လည်း တွေးလိုက်မိသည်။

မစ္စ ကိတ်ကား အရပ် ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်နှောင်းနှောင်းဖြင့် နန်းဆန်ဆန် ချောမော လှပသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို တစ်ကြိမ် မြင်ရလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရသည် အထိ ချောမော လှပသူလည်း ဖြစ်သည်။ စကော့ သွေးနှင့် ဒတ်ချ် သွေး ပေါင်းစပ်ထားသည့် ကြံ့ခိုင်သော မေးစေ့၊ မိုးသောက်ရောင် မျက်လုံးနှင့် ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ဟန်တို့က သူမ၏ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာန်ကို အထင်းသား ဖော်ပြနေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ငယ်ရွယ် နုပျိုစဉ် ကာလက အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ကာ နက်မှောင် အိစက်နေခဲ့သော ဆံပင်များမှာ ယခုအခါ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြလေပြီ။ သူမ၏ နူးညံ့ ကြည်စင်သော ရွှေဝါရောင် အသားအရေနှင့် ဆင်စွယ်ရောင် ကတ္တီပါ ဝတ်စုံတို့မှာ တစ်ကြိမ်သော အခါက အလွန်

mgyoe.com

တရာမှ ချောမော လှပခဲ့သည့် အဘွားအို တစ်ယောက်၏ အလှကို ကျက်သရေ ဖြည့်ပေးထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

ငါ မအိုသေးပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ အသက် ကိုးဆယ် အရွယ် အဘွားကြီး လို့ တစ်စက်ကလေးမှ မထင်မိဘူး။ အင်း အချိန်ကာလတွေကလည်း ကုန် လွယ်လိုက်ပါဘိတော့တယ်နော်။ တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ သိကြပါ တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့လည်း သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ ဘဝလည်း ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ဘဝလည်း သူတို့ဘဝ။ အားလုံး ဆက်စပ် ရောထွေး နေခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

သူမသည် တစ်မိမိမ့် တွေးရင်း ဘန်ဒါကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဘန်ဒါ သည် အမျိုးမာန် အပြည့် ပါသည့် သပိတ်ရောင် မျက်နှာတွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နေသော သွားများကို ဖော်ကာ ပရိသတ်ထဲတွင် ဝင်ကနေသည်။

ပြီးတော့ ဒေးဗစ်၏ ရုပ်ပုံလွှာ ပေါ်လာသည်။ သူမ ချစ်လှစွာသော ဒေးဗစ်။ အရပ် ရှည်သော၊ နုပျို သန်စွမ်းသော၊ ခန့်ချော ချောလှသော သူမ၏ ချစ်လင် ဒေးဗစ်။ သူသည် သူမနှင့် စတင်၍ ချစ်ပန္နက် ရိုက်ခဲ့ကြသည့် နေ့က ပြီးခဲ့ သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် သူမကို ပြုံးပြနေသည်။

အို မောင်... မောင်ရယ်။ ရောက်လေရာ ဘဝက ကျွန်မကို စောင့်နေပါ မောင်။ မကြာခင်မှာ မောင့်ဆီကို ကျွန်မ ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ့မယ်။ မောင်သာ ဒီနေ့ အထိ အသက် ရှည်နေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ ကောင်းလိမ့် မလဲ မောင်ရယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းလှတဲ့ မောင့်ရင်သွေးက မွေးတဲ့ မောင့် မြစ်ကလေးကို မြင်စေချင်စမ်းပါဘိတော့တယ်။

သူမသည် ခန်းမကျယ်ကြီးကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ ဟော ဟိုမှာ ဟိုမှာ သူ။ သူသည် တီးဝိုင်းနားတွင် ရပ်ကာ ဂီတ ပညာရှင်များကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

တော်တော်ကို ချောတဲ့ ကလေး။ အသက်က ရှစ်နှစ် အရွယ်။ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင်။ ဝတ်စုံက အနက်ရောင် သက္ကလတ် ဂျက်ကက် အင်္ကျီ၊ သက္ကလတ် ကွက် ဘောင်းဘီနှင့်။

တကယ်ပါပဲ။ ရောဘတ်ကလေးက သူ၏ အဘီ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါရဲ့ ကိုယ် ပွား ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ တူလိုက်တာမှ ပုံတူ ထုထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

မစ္စ ကိတ်က စကျင်ကျောက် မီးလင်းဖို အပေါ်မှ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထား သော သူမ၏ ဖခင်ကြီး ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါ၏ ပုံတူ ပန်းချီကားကြီးကို မျက်နှာ

ပင့်၍ တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရောဘတ်ကလေးဆီသို့ မျက်လုံး ရောက်သွားပြန်သည်။ ရောဘတ်ကလေးက အဘွားဘက်သို့ လှည့် ကြည့်သည်။ အဘွားက လက်ပြကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူမက လက်ကို မြှောက်လိုက်စဉ်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့်က တောင်အာဖရိက သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ တူးဖော် ရရှိခဲ့သော အရည်အသွေး ကောင်းလှသည့် ရတီ နှစ်ဆယ်ရှိ စိန်လက်စွပ်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ ပန်းဆွဲ မီးရောင် အောက် တွင် ဖျတ်ခနဲ လက်လင်းကာ ရောင်စဉ်များ ဖြာထွက်သွားသည်။

ရောဘတ်ကလေးသည် ကနေသော ပရိသတ်များ ကြားမှ အဘွား ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။

အင်း ငါ့ဘဝက အတိတ်မှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝကတော့ အနာဂတ်ကို ချီတက်နေတုန်း။ တစ်နေ့တော့ ငါ့မြစ်ကလေးဟာ ကရူဂျာ ဘရင်း လီမိတက် လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရမယ့် မျိုးဆက်သွေးပါကလား။ ငါ့ အနေ နှင့် လူ့ဘဝ နေရကျိုး နပ်ပါပြီ။ သေပျော်ပါပြီ။

ရောဘတ်သည် အဘွား အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အဘွားက သူမ၏ ဘေးတွင် နေရာ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

- ‘မွေးနေ့မှာ ပျော်ရဲ့လား ဘွားဘွား’
- ‘အေး ပျော်တာပေါ့ ငါ့မြေးရဲ့၊ ဘွားဘွား သိပ်ပျော်တာပေါ့’
- ‘တီးဝိုင်းက အရမ်း ကောင်းတာပဲနော် ဘွားဘွား၊ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် ကတော့ အလကားပဲ’

အဘွားကြီးက ကလေး မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး တော့မှ ‘သူလည်း တော်ရှာပါတယ် ကလေးရယ်’

‘ဘွားဘွား ကြည့်ရတာ အသက် ကိုးဆယ် အဘွားကြီးနှင့်တောင် မတူ ဘူး၊ ဘွားဘွားက သိပ်ချောတာပဲနော်’

အဘွားကြီးက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

‘အေး ဘွားဘွားကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးလိုပဲ ထင်နေတာပဲ သားရဲ့’

ရောဘတ်က အဘွား ဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အဘွား ဖြစ်သူနှင့် မြစ်ကလေးတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသက်အရွယ် အားဖြင့် ၈၂ နှစ် ကွာခြားသော်လည်း အဘွား ဖြစ်သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား တစ်ရွယ်တည်းလိုပင် ထင်မှတ်နေသည်။

သူမသည် ကပွဲဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မြေးမကလေး နှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့သည် တခြား ဧည့်သည်များနှင့် အတူ ကနေကြသည်။ သူတို့ စုံတွဲသည် သည်ကပွဲထဲတွင် ကြည့်၍ အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး စုံတွဲ ဖြစ်သည်ဟု အဘွားကြီးက ထင်မိသည်။

ရောဘတ်၏ မိခင်က သား ဖြစ်သူနှင့် အဘွားတို့ တွဲထိုင်နေကြသည်ကို ကနေရင်းမှ လှမ်းကြည့်သည်။

အင်း ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွား၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် အရွယ် တင်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါလား။ သူ့ အသက်အရွယ်ကို မှန်းလို့ တောင် မရနိုင်သလောက်ပါပဲ။

ရုတ်တရက် တီးဝိုင်းမှ အသံများ ရပ်သွားသည်။ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် ၏ အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ ခင်ဗျား၊ အခု အချိန်က စပြီး ဂီတ ပညာရှင်ကလေး ရောဘတ်က ဖြေဖျော်ပါတော့မယ်၊ ကျေးဇူးပြု၍ နား သောတ ဆင်ကြပါ ခင်ဗျာ’

ရောဘတ်က ဘွားဘွား၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ စန္ဒရားခုံဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ ကုလားထိုင် တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက တည်ကြည် ခံ့ညားသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိသည်။ စန္ဒရား ခလုတ် များပေါ်တွင် လက်ချောင်းကလေးများ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

သူက ကမ္ဘာကျော် ဂီတစာဆိုနှင့် စန္ဒရား ပညာရှင် ရှုရီယာဘင်၏ တေး သွား တစ်ပုဒ်ကို တီးပြသည်။ စန္ဒရားသံသည် ငွေလရောင် ဆမ်းသော ရေ မျက်နှာပေါ်တွင် လှိုင်းအိကလေးများ ပြေးသွားနေသလို ထင်ရသည်။

သူ့မိခင်က သား ဖြစ်သူ အတွက် ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ငါ့သားကလေးက တကယ့် ပါရမီရှင်ကလေးပါလား။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင် တော့ သူ ကြီးလာတဲ့ အခါ ကမ္ဘာကျော် ဂီတ ပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ် လာမှာ ကျိန်းသေပါပဲ။

သူမ၏ သားကို သူမ မပိုင်တော့။ သူ့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပိုင်သွားပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဂီတ ရေအေး တိုက်ကျွေးမည့် အနုပညာရှင် ဖြစ်သွားပြီ။

တီးလုံး ဆုံးသွားသော အခါ တစ်ခန်းလုံး လက်ခုပ်သံများ ဖုံးလွှမ်းသွား သည်။ လူတိုင်းပင် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်ကြရသည်။

ညစာ စားပွဲကို စောစောပိုင်းက မြက်ခင်းပြင်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ ပန်းမျိုးစုံ ဖူးပွင့်နေသော ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးထဲတွင် မှန်အိမ်များ၊ ဖဲကြိုးများနှင့် ပူဖောင်းများ ချိတ်ဆွဲကာ အလှဆင်ထားသည်။ တီးဝိုင်းမှ ငြိမ်ညောင်း သာယာသော ဂီတသံများ တီးမှုတ် ဖြေဖျော်နေစဉ် စားပွဲထိုးများက ဖန်ခွက်များတွင် အရက် လိုက်ဖြည့်ပေးကြသည်။ ပန်းကန်များတွင် အစားအသောက်များ ထည့်ပေးကြသည်။

ထိုစဉ် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးထံမှ ပေးပို့လိုက်သော သံကြိုး သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားသည်။ အထက် လွတ်တော် တရားသူကြီး တစ်ဦးက အရက်ခွက်ကို မြောက်ကာ မစ္စ ကိတ် အသက် ရာကျော် ရှည်ပါစေ ဟု ဆုမွန်တောင်းသည်။

ထို့နောက် ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားသည်။ ‘မစ္စ ကိတ် ဘလက်ဝဲဟာ ဆိုရင်ဖြင့် ဒီနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းမှာ အထူးခြားဆုံး မှတ်တမ်း တင်ရမယ့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးပါပဲ။ သူဟာ ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းလုံးက ရာပေါင်း များစွာသော လူမှုရေး အသင်းအဖွဲ့တွေကို ငွေကြေး အကူအညီများ ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်း လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဘလက်ဝဲ ဖောင်ဒေးရှင်း ခေါ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းက နိုင်ငံပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်မှာ မှီတင်း နေထိုင်ကြတဲ့ လူသားတွေ ကျန်းမာရေးနှင့် လူမှု အဆင့်အတန်း တိုးတက်ရေး အတွက် ကူညီ ထောက်ပံ့ငွေများ အမြောက်အမြား ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆာ ဝင်စတန် ချာချီရဲ့ စကားနှင့် ပြောရရင် မစ္စ ကိတ် ဘလက်ဝဲဟာ အတ္တဟိတကို အရင်းတည်ပြီး ပရဟိတ အကျိုးကို လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ရှာမှ ရှားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဂုဏ်ထူး ဝိသေသတွေနှင့် ပြည့်စုံ ကုံလုံတဲ့ မစ္စ ကိတ် ဘလက်ဝဲကို အခုလို ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့် အနေနှင့်လည်း အလွန်တရာမှ ဂုဏ်ယူမိပါကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်’

ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ရွန်းရွန်းဝေသော ဂုဏ်ပြု မိန့်ခွန်းကို ကြားရတော့ မစ္စ ကိတ်က တွေးမိသည်။

အင်း သူတို့က ဘာမှ မသိလို့ ငါ့ကို အရမ်း ချီးကျူးနေကြတာပဲ။ ငါ့ကို သူတော်စင်ကြီး တစ်ပါးလို့ အတိုင်းထက် အလွန် ဂုဏ်တင်နေကြပြီ။ ငါဟာ ဘယ်ဘဝက နေပြီ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာတယ် ဆိုတာကိုသာ သူတို့က အမှန်အတိုင်း သိကြမယ် ဆိုရင် ဒီစကားမျိုး ပြောကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

တကယ်တော့ ငါဟာ သူခိုး တစ်ယောက်ရဲ့ သမီး။ တစ်နှစ် သမီး အရွယ်မှာ ပြန်ပေးဆွဲ ခံခဲ့ရတဲ့ ကောင်မ။ ငါ့ ကိုယ်ပေါ်က ကျည်ဆန် ဒဏ်ရာကို သူတို့ မြင်ရရင် ဘယ်လိုများ ထင်ကြပါ့မလဲ။

သူမသည် ခေါင်းကို ငဲ့ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်က သူမအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော လူကို မြင်ရသည်။ ထိုသူ့ အပေါ်မှ မျက်လုံးများ ကျော်ကာ နောက်တစ်ယောက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မျက်နှာကို ဇာခြုံလွှာ ဖုံးကာ မှောင်ကျကျ တစ်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မိန့်ခွန်း ဆုံးသွားပြီ။ သူက မစ္စ ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ 'မစ္စ ကိတ် ဘလက်ဝဲ အနေနှင့် ဧည့်ပရိသတ်တွေကို မင်္ဂလာစကား တုံ့ပြန် ပြောကြားဖို့ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

မစ္စ ကိတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များအား ဝေခွဲကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ် ခုံညားသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

'ကျွန်မဟာ အခု ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေ အားလုံးထက် အသက်အရွယ် ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ လူငယ်လူရွယ်တွေကတော့ အသက် ကြီးတာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ လူလောကမှာ ဒီအသက်အရွယ်တိုင်အောင် နေလာခဲ့ရတာကို ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တကယ်လို့ ကျွန်မသာ ဒီအသက် ဒီအရွယ် အထိ အသက် မရှည်ခဲ့ရင် ယခု ကြွရောက်လာကြတဲ့ ကျွန်မ ချစ်ခင် လေးစားတဲ့ မိတ်ဆွေများနှင့် အတူ ဒီအချိန် ဒီအခါမှာ ဒီလို ပွဲကြီးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆင်နွှဲနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပါဘဲ။

'ဒီအထဲက တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်နိုင်ဖို့ အတွက် ခရီးဝေးက လာခဲ့ကြရပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားက လာရောက်ကြရပါတယ်။ သူတို့ အနေနှင့် ခရီးပန်းနေကြပြီ ဆိုတာ အထူး ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ လူတိုင်း လူတိုင်း ကျွန်မလိုပဲ အားအင် ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရင် ကျွန်မ လွန်ရာမကျပါလားရှင်'

ရယ်မောသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

'ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ မင်္ဂလာပွဲကို ပိုပြီး မင်္ဂလာ ရှိအောင် အခုလို ကူညီကြတဲ့ အတွက် ကျွန်မ အနေနှင့် အလွန်တရာမှ ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ အဖို့တော့ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အနားယူချင်ကြတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက် အိပ်ရာခမ်းနားတွေ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာ အမှတ်နှင့် စိတ်ချမ်းသာသလို နေ နိုင်ကြပါတယ်။ မနားတမ်း ဆက်လက် ပျော်ချင်ကြသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း မိုးတလင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါတယ်ရှင်။ (လက်ခုပ် ဩဘာသံ များ) ကဲ ဒီတော့ကာ ကျွန်မတို့ မိန်း ပြည်နယ်ရဲ့ နာမည်ကြီး မုန်တိုင်းကြောင့် ပရိသတ်တွေ အအေး မမိရအောင် ခုအချိန်က စပြီး ကပွဲ ခန်းမထဲ နေရာ ပြောင်းကြစို့လား’

ညစာ စားပွဲရော ကပွဲရော ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ပရိသတ်တွေ အားလုံးလည်း အသီးသီး အနားယူရန် ထွက်ခွာသွားကြပြီ။

မစ္စ ကိတ်သည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် သည်။ သူ၏ စိတ်အာရုံသည် ရုတ်ခြည်းပင် အတိတ်ကာလဆီသို့ ပြန်လည် လွင့်မျောသွားသည်။ သူမသည် ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ခံစားရမိသည်။

ငါ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိတ်လို့ ခေါ်မယ့် လူတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့ အားလုံး သေသွားကြပြီ။

သူမ အတွက် လူ့ဘဝသည် ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ ‘အောက်မေ့ သတိရ ခြင်းတည်း ဟူသော ရွက်ဝါများသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ဖွယ် အသံဖြင့် မြည်တမ်းနေကြသည်’ ဆိုသော စကားကို ကဗျာ စာဆိုကြီး လောင်းဖဲလိုးက ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သူမသည်လည်း မကြာမီတွင်ပင် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်ရပေတော့မည်။ သို့သော် ယခုတော့ မဝင်ရောက် သေး။

ငါဟာ ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံး လုပ်ငန်းကို လုပ်ရတော့မယ်။ သည်းခံပြီး စောင့်နေပါ ဒေးဗစ်။ မကြာခင်မှာ ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို လာခဲ့ပါ့မယ် မောင်ရယ်။ ‘ဘွားဘွား’

သူမက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိသားစုတွေ အခန်းထဲ ရောက်နေကြသည်။ သူမသည် တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

ငါ့မိသားစုတွေ၊ ငါ့သား၊ ငါ့မြေး၊ ငါ့မြစ်တွေ၊ ငါ့သွေး ငါ့သားတွေ၊ ငါ့ရဲ့ မျိုးဆက်သွေးတွေ။ ငါ သေပေမဲ့ ငါ့မျိုးဆက်ကြီး မသေသေးဘူး။

mgyoe.com

တစ်ယောက်က လူသတ်ကောင်၊ တစ်ယောက်က စိတ္တဇ ဝေဒနာရှင်။ ဪ ဘဝ ဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဒုက္ခ ဆင်းရဲတွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ ဌာနကြီး ပါလား။

သူမ၏ မြေးကလေးက သူမ၏ ဘေးတွင် လာရပ်သည်။

‘ဘွားဘွား၊ နေကောင်းရဲ့လား ဟင်’

‘ဘွားဘွား နည်းနည်း ပင်ပန်းသွားသလိုပဲ ကလေးရယ်၊ ဘွားဘွား အိပ်ရာဝင်တော့မှ ထင်တယ်ကွယ်’

သူမသည် ထရပ်လိုက်သည်။ လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ် နားကွဲမတတ် မိုးခြိမ်းသံကြီး တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မိုးကြီး လေကြီး ရွာလာပြီ။ ပြတင်းပေါက်များကို အဆက်မပြတ် စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်နေ သလို မိုးစက်ထိသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဘွားကြီးသည် လှေကား အပေါ် ထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီ။ သားသမီး မြေး မြစ်တွေက အောက်မှ ရပ်ကြည့်နေ ကြသည်။ လျှပ်စီး တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လက်ကာ မိုးခြိမ်းသံကြီး ဆက်လက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မစ္စ ကိတ်သည် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်ကာ သူမအား လှေကားရင်းမှ မော့ကြည့်နေသော သားသမီးများအား အပေါ်စီးမှ ကြည့်နေ သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘တောင်အာဖရိကမှာလည်း ဒီလိုပဲ မိုးခြိမ်းသံကြီးတွေ ကြားရတယ် ကလေး တို့ရယ်’

သူမ၏ အာရုံသည် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် ကာလ နှစ်ခု ကြားတွင် လူးလာ ဆန်ခတ် ဖြတ်သွားနေသည်။ ထို့နောက် အတိတ် ဖြစ်ရပ်များကို တရေးရေး မြင်ယောင်ရင်း အိပ်ခန်းဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ပထမအုပ်

ဂျမီ

၁၈၈၃ - ၁၉၀၆

‘ဘုရားရေ၊ မိုးခြိမ်းသံကြီးကလည်း ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ တစ်မိုးလုံး ပြိုကျတော့မတတ်ပဲ’

ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါသည် အလန်တကြား အော်ပြောလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ သူသည် စကော့တလန် ပြည်နယ် ကုန်းပြင်မြင့် ဒေသ၏ မိုးခြိမ်းသံများ ကြားတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုလို နားကွဲမတတ် ကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်သော မိုးခြိမ်းသံမျိုးကိုကား ဘယ်တုန်းကမှ မကြားခဲ့ဖူး။ ယခုမူ မွန်းလွဲပိုင်း ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည် သဲမှုန်များ ရောနေသော တိမ်လိပ်ကြီးများဖြင့် ရုတ်ခြည်း ဖုံးလွှမ်းသွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် နေအချိန် ပျောက်၍ ညအချိန် ရောက်သွားခဲ့သည်။ သဲမှုန် ဖုန်မှုန်များဖြင့် ပြည့်နေသော ကောင်းကင်ပြင်တွင် လျှပ်စီးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြောက်ခမန်းလိလိ မိုးခြိမ်းသံကြီးတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ဒီရေတွေ တက်လာသည်။ အပေါ်မှ နေ၍ တမင် သွန်းလောင်းချနေသလို မိုးသီး မိုးပေါက်တွေ တရဟော ကျလာပြီး ကလစ်ဒရစ် မြို့ထဲမှ လမ်းကြီး လမ်းငယ် အသွယ် သွယ်တို့မှာ ရွံ့ဗွက်များ ပေါက်ကုန်ကြတော့သည်။ ကောင်းကင် တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံးမှာလည်း နတ်စစ်သည်များနှင့် အသူရာစစ်သည်တို့ သူနိုင် ငါနိုင် အပြိုင် အဆိုင် စစ်ပွဲကြီး ဆင်ယင်နေဘိသည့်အလား မိုးခြိမ်းသံများဖြင့် တဂျိုးဂျိုး တဂျိန်းဂျိန်း ဆူညံနေတော့သည်။

ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါသည် ရွံ့ဗွက် ရေစီးကို ရှောင်ကာ လမ်းဘေးသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ကူးလိုက်သည်။ ကလစ်ဒရစ် တစ်မြို့လုံး ရွံ့ဗွက်ထဲ မျောပါသွားတော့မလား ဟုပင် ထင်ရသည်။

စင်စစ် ကလစ်ဒရစ် မြို့သည် ရွာကြီး တစ်ရွာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဗားလ် မြစ်ကမ်းပါးတွင် ကပိုကရို တည်ဆောက်ထားသော တဲအိမ်များ၊ ရွက်ထည်တဲ

mgyoe.com

များနှင့် မြင်းလှည်းများဖြင့် ပြတ်သိပ် ကျပ်ခဲနေသည့် ရွာကြီး ဖြစ်သည်။ ဤ ရွာကြီးသည် တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် ရှိပြီး ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်မှ စိန်တူးရန် ရောက်လာသူ လူမျိုးစုံတို့ စခန်းချရာ ရွာကြီး ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးယဉ် ရည်မှန်းချက် အပြည့်ဖြင့် ကလစ်ဒရစ်သို့ စိန်တူးရန် ရောက် လာသူများ အနက် ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါလည်း တစ်ယောက် ပါဝင်သည်။

သူ့အသက်မှာ ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အရပ် ရှည်ရှည်၊ ရွှေရောင် ဆံပင်၊ ခိုပြာရောင် မျက်လုံးများနှင့် ရုပ်ရည် ချောမောသော လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ် သည်။ အရာရာကို အကောင်းဘက်မှ ရှုမြင် ခံစားတတ်သည်။

သူသည် စကော့တလန် ပြည်နယ်ရှိ သူ့ဖခင်၏ ယာတောမှ စတင် ခရီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမ အိဒင်ဘာရာ မြို့သို့ ရောက်သည်။ ထိုမှ လန်ဒန် မြို့သို့၊ ထိုမှ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံ ကိပ်တောင်း မြို့သို့၊ ထိုမှ ကလစ်ဒရစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဤခရီးမှာ စုစုပေါင်း မိုင်ရှစ်ထောင် နီးပါး ရှည်လျား သည်။

ဤခရီးကို ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဖခင်ပိုင် လယ်ယာ လုပ်ငန်းမှ ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေး အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ သူ ရထိုက်သော အစုရှယ်ယာ အားလုံးကို ညီအစ်ကို မောင်နှမများအား ပေး ပစ်ခဲ့သည်။ သူက လုံးဝ မမက်။ ယင်းသို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့် အတွက် နောင်တ လည်း လုံးဝ မရပါ။ သူ့ခရီး အောင်မြင်လျှင် သူ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာထက် အဆ ပေါင်း ထောင် သောင်း တန်သော အကျိုးအမြတ်ကို မလွဲမသွေ ရရှိနိုင်လိမ့် မည်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။

သူသည် သူ့ ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်မီ သေသွားမည်ကိုသာ တွေး ကြောက်နေသည်။ သူ့ခရီးကား 'သေလျှင် မြေကြီး ရှင်လျှင် ရွှေထီး' ဆိုသော ခရီးမျိုး။ သူသည် အလုပ်ကြမ်းကို လုံးဝ မကြောက်။ ရွာမှာ နေခဲ့တုန်းက ဆိုလျှင် အစ်ကိုများနှင့် အတူ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများကို နေထွက်မှ နေဝင် အထိ နေပူ မရှောင် မိုးရွာ မရှောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ မိသားစု တစ်ခုလုံးသည် နပ်မှန်မှန် ထမင်း တစ်လုတ် စားနိုင်ရေး အတွက် နဖူးက ချွေး ခြေမ ကျအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရသည်။

တစ်ခါတွင် သူသည် အိဒင်ဘာရာ မြို့၌ ကျင်းပသော ပြပွဲကြီး တစ်ခုကို သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ပြပွဲတွင် ဆိုင်မျိုးစုံထဲ၌ ကုန်ပစ္စည်း မျိုးစုံကို

mgjoe.com

ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ပစ္စည်းပေါင်း ထောင် သောင်းမကကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ပိုက်ဆံ ရှိလျှင် သည်ပစ္စည်းတွေ လိုချင် သလောက် ရနိုင်မှာပဲဟု တွေးမိသည်။ ပိုက်ဆံ ရှိလျှင် လောကမှာ လိုချင် တာ ရနိုင်သည်။ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ကိုယ်ကျန်းမာသည်။ ပိုက်ဆံ မရှိသော ဆင်းရဲသားတွေ အသက် တိုကြသည်။ အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံးကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါကလေးသည် ပိုက်ဆံ ချမ်းသာချင်လာသည်။ သူဌေး ဖြစ်ချင်လာသည်။ တောင်အာဖရိကတွင် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော စိန် တွင်းကြီး တစ်တွင်း ပေါ်ကြောင်း လူတွေ ပြောသံ ကြားရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံးသော စိန်တုံးကြီးကို သဲထဲ၌ တူးဖော် ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ထပ် ဆက်လက် တူးဖော် ရရှိနိုင်စရာ အခွင့်အလမ်းလည်း အများကြီး ရှိသေးကြောင်း သတင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

တစ်နေ့ ညတွင် ညစာ ထမင်း စားသောက်ပြီးချိန်၌ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါက ဤ သတင်းကို မိသားစုအား ပြောပြသည်။ မိသားစု အားလုံးသည် ထမင်းစားခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ စားပွဲ အဟောင်းကလေးတွင် ပြတ်သိပ် ထိုင်နေကြ သည်။ စားကြွင်းစားကျန် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ကျ နေကြသည်။

‘ကျွန်တော် တောင်အာဖရိကကို စိန် ရှာဖွေ သွားတော့မယ်၊ နောက်အပတ် မှာ ခရီး စထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ’

မျက်လုံး ငါးစုံတို့က သူ့အပေါ် စုပြုံ စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့က ဒီအကောင် ရူးနေပြီ ထင်တယ်ဟု တွက်နေကြပုံမျိုး။

‘အို မင်းက စိန် ရှာဖွေ သွားမယ်၊ ဟုတ်လား’ ဖခင်ကြီးက ပြောသည်။ ‘ဧကန္တ ငါ့သားတော့ ရူးနေပြီ ထင်တယ်၊ တကယ်တော့ သူတို့ ပြောနေကြတာ တွေဟာ ယုံတမ်းစကားတွေပါ သားရယ်၊ တကယ် အမှန် မဟုတ်ပါဘူး၊ သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့ လူတွေ အလကား လူလေ လူပျင်းတွေ ဖြစ်အောင် မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်ပြောနေကြတာပါ’

‘အဲဒီကို သွားဖို့ ပိုက်ဆံ မင်းက ဘယ်က ရမလဲ’ အစ်ကိုကြီး အိယံက မေးသည်။ ‘ခရီးက နီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာ တစ်ပတ် ပတ်ရမှာ၊ မင်းမှာ အဲဒီ ခရီး အတွက် ပိုက်ဆံ ရှိလို့လား’

‘အစ်ကိုကြီးကလည်းဗျာ၊ ပိုက်ဆံ ရှိရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ဖို့ စိန်ရှာ သွားတော့မှာလဲ၊ အဲဒီ သွားတဲ့ လူတွေ အားလုံး တစ်ယောက်မှ ပိုက်ဆံ မရှိ’

ကြပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လိုပဲ နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဦးနှောက် ရှိတယ်၊ အား ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် အလကား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

အစ်မ ဖြစ်သူ မေရီက ပြောသည်။

‘နင် သွားရင် အယ်နီ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့၊ သူက နင့် ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ’

ဂျမီသည် သူ့အစ်မကို အလွန် ချစ်သည်။ မေရီ အသက်က ၂၄ နှစ်သာ ရှိသေးပေမဲ့ အလွန် အိုစာသည်။ အသက် လေးဆယ် အရွယ်လောက် ထင်ရ သည်။ မေရီ၏ တစ်သက်တာတွင် အလှအပ ပစ္စည်းလေး တစ်ခုကိုမျှ မပိုင် ဆိုင်ခဲ့စဖူး။ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ပြောင်းလဲပစ်ရမည်။ ဂျမီက အစ်မ မျက်နှာ ကြည့် ကာ ကျိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မိခင်ကြီးက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကို စုသိမ်း ပြီး ရေစင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ညကျတော့ ဂျမီ၏ အိပ်ရာ ဘေးသို့ မိခင်ကြီး ရောက်လာသည်။ သူမက သား ဖြစ်သူ၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။ ဂျမီက အားမာန်တွေ ထိုးသွင်း လိုက်သလို ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

‘သား ရည်မှန်းချက် အတိုင်း ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပါ သား၊ အဲဒီမှာ စိန် တုံးတွေ ရှိ မရှိတော့ မေမေ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှိရင်တော့ သား မလွဲ မသွေ တွေ့မှာပါ’ သူက ခါးကြားမှ သားရေအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ‘မေမေမှာ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ နည်းနည်း ရှိတယ်၊ သား အနေနှင့် သူများတွေ ဆီ ကပ်ရပ် တောင်းစားမနေရဘူးပေါ့၊ သားကို ဘုရားသခင် ကူညီ စောင်မ ပါစေကွယ်၊ ငါ့သားကြီး ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ လိုရာ ခရီးကို အောင်အောင် မြင်မြင် ပေါက်ရောက်နိုင်ပါစေ’

သို့ဖြင့် အိဒင်ဘာရာ မြို့သို့ ဂျမီ ထွက်ခွာလာသော အခါ သူ့အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ ပေါင် ငါးဆယ် ပါလာခဲ့လေသည်။

တောင်အာဖရိက ခရီးကား အလွန်တရာမှ ကြမ်းတမ်းလှပါဘိတော့သည်။ ဂျမီသည် ထိုခရီးကို တစ်နှစ်တိတိ လာခဲ့ရသည်။

ပထမဦးစွာ အိဒင်ဘာရာ မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မကြာမီတွင်ပင် အလုပ်သမား စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ စားပွဲထိုး အလုပ်

ရသည်။ စားပွဲထိုး လုပ်ရင်း နောက်ထပ် ပေါင် ငါးဆယ် စုမိသော အခါ လန်ဒန် မြို့သို့ ဆက်လက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျယ်ပြော ကြီးမားသော မြို့ကြီးကို မြင်တွေ့ရတော့ ဂျမီ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ လမ်းတကာတွင် လူတွေ ပြတ်သိပ် တိုးရှေ့ သွားလာနေကြသည်။ ကားသံတွေ ဆူညံနေသည်။ မြင်းရထားတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ ကားလှလှ လေးတွေလည်း အများကြီး တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေး ချောချော လှလှလေး တွေကို မြင်တော့ လူငယ် ဘဝ ငေးမိ ငမ်းမိသည်။ ကုန်ပဒေသာ တိုက်ကြီး တွေထဲ အမျိုးသမီးတွေ အစီအရီ ဝင်သွားကြသည်။ ကုန်တိုက်ထဲမှာ နံရံကပ် စင်တွေပေါ်တွင် ဝယ်ချင်စရာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ စုံနေသည်။ မှန်ဗီရိုတွေထဲတွင် လိုချင်စရာတွေ ပြည့်နေသည်။

ဂျမီသည် ဖစ်ရှိုင်လမ်း၊ အမှတ် ၃၂ တွင် ဘော်ဒါခန်း ရသည်။ တစ် ပတ်လျှင် ဆယ်သျှီလင် ပေးရသည်။ ဈေး အပေါဆုံး အခန်း ဖြစ်သည်။

သူသည် တစ်နေ့ကုန် သင်္ဘောဆိပ် ဆင်းကာ တောင်အာဖရိကသို့ ထွက် မည့် သင်္ဘော ရှိ မရှိ စုံစမ်းသည်။ ညနေပိုင်းတွင် မြို့ထဲ လျှောက်လည်ကြည့် သည်။

တစ်ညနေတွင် ကွန်ဗင့် ဥယျာဉ် အနီးမှ စားတော်ဆက် တစ်ခုထဲသို့ ဝေလ မင်းသား အက်ဒွပ် မိန်းမချောချောကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ ပြီး ဘေးတံခါးမှ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးသည် အနားကျယ် ပန်းစိုက် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ဂျမီက သူ့အစ်မကြီး မေရီကို သွား၍ သတိရပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ဂျမီသည် ၁၈၅၁ ခုနှစ်က ကုန်စည် ပြပွဲကြီး အတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့ သော ဖန်နန်းတော်တွင် ကပွဲ ကြည့်သည်။ ဆဗ္ဗိုင် ဇာတ်ရုံတွင် ပြဇာတ် ကြည့်သည်။ လမ်းမကြီးတွေထဲတွင် လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန် လင်းနေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဝေးမှ လှမ်းကာ တယ်လီဖုန်း ဆိုသော စက် ကိရိယာဖြင့် စကား ပြောနေကြသည်ကိုလည်း တအံ့တသြ မြင်တွေ့ရသည်။

လန်ဒန် မြို့ကြီးသည် စက်မှု တီထွင်မှုများဖြင့် စည်ပင် တိုးတက်နေသော် လည်း ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ သည်။ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းတွင် အလုပ်လက်မဲ့များ၊ ထမင်း ငတ်နေသူများ နှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ လူထု ဆန္ဒပြပွဲများ၊ လမ်းပေါ် ရိုက်နှက်ပွဲများ မကြာ ခဏ ပေါ်ပေါက်နေသည်။

ဒီနေရာက ငါ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရမယ်။ ငါ့ရည်မှန်းချက်က ဆင်းရဲ တွင်းက လွတ်ကင်းဖို့။

ဂျမီသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဝါလမာ သင်္ဘော၌ ထမင်းချက် အဖြစ် အလုပ် ရပြီး တောင်အာဖရိက နိုင်ငံ၊ ကိပ်တောင်း မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ပင်လယ် ခရီးသည် ရက်သတ္တ သုံးပတ်တိတိ ကြာသည်။ လမ်းခရီးတွင် မဒီရာ ကျွန်းနှင့် စိန့်ဟယ်လင်နာ ကျွန်းများတွင် ခေတ္တ ဝင်ရပ်ခဲ့သည်။ ကျောက်မီး သွေး ဝင်ဖြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးက အလွန် ကြမ်းသည်။ ရာသီက အရိုး ကွဲမတတ် အေးသော ဆောင်း ရာသီ။

ဂျမီသည် သင်္ဘော စထွက်ကတည်းက လှိုင်းမူးလာခဲ့သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကား လုံးဝ မကျ။ တစ်လျှောက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် လိုက်ပါ လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ကုန်သွားတိုင်း တစ်ကြိမ်စီ ဝမ်းသာရသည်။ ရတနာ သိုက်နှင့် တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အိကွေတာနှင့် နီးလာသော အခါ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရေခဲ တွေ အရည်ပျော်ပြီး နေရောင်ခြည် ရလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာဖရိက တိုက် ကမ်းခြေဘက် နီးလာတော့ နေ့ရော ညပါ အလွန် ပူအိုက်လာခဲ့သည်။

ဝါလမာ သင်္ဘောသည် ကုန်းမြေနှင့် ရီဘင် ကျွန်းတို့အား ကတ္တား ခြားထားသော ရေလက်ကြား ကျဉ်းကျဉ်းကလေး အတွင်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် တယ်ဘယ်ဘေး ပင်လယ်အော်တွင် အရုဏ် မတက်မီ ကျောက်ချ ဆိုက်ကပ်သည်။

ဂျမီသည် နေရောင် မမြင်ရခင်ကပင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ထွက်ရပ်နေသည်။ မနက်ခင်း နှင်းမှုန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေလွင့်သွားကြသည်။ တယ်ဘယ် တောင်တန်းကြီးသည် ကိပ်တောင်း မြို့ကို စီးမိုးကာ ထီးထီးကြီး ရပ်တည်နေ သည်။ ဂျမီသည် သည်မြင်ကွင်းကို တအံ့တဩ ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။

စိန်တွင်းတွေ ရှိရာ နယ်မြေသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဆိပ်ခံ တံတားတွင် သင်္ဘော ကပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျမီ တစ်ခါမျှ မမြင် ဖူးသော လူထူးလူဆန်းတွေ သင်္ဘောပေါ်သို့ စုပြုံ ပြေးတက်လာကြသည်။

လူမည်း၊ လူဝါ၊ လူညို၊ လူနီတွေ စုံနေသည်။ သူတို့က အထုပ်အပိုးတွေ သယ်
 ချရန် သွေးရူးသွေးတန်း တောင်းခံကြသည်။ တည်းခိုရန် ဟိုတယ်များ အတွက်
 ပွဲကြိုသံတွေ ပွက်ပွက် ညံ့နေသည်။ အရွယ် မရောက်သေးသော ကလေးတွေက
 သင်္ဘောပေါ်တွင် ဦးဆုံး ပဲ့ဆုံး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာ သတင်းစာ
 တွေ၊ သစ်သီးဝလံတွေ၊ သကြားလုံးတွေ အော်ရောင်းနေကြသည်။ ဖာရစီနှင့်
 လူမည်းကပြား အငှားကားဆရာတွေကလည်း သူ့ကား ငှားပါ၊ ငါ့ကား ငှားပါ
 နှင့် ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ခေါင်းရွက် ဈေးသည် မိန်းမများနှင့် ရေခဲလှည်း
 တွန်း ယောက်ျားများ တကြော်ကြော်နှင့် ဈေးခေါ်နေကြသည်။ သင်္ဘောသား
 များနှင့် အထမ်းသမားများက ပိတ်ကျပ်နေသော လူအုပ်ထဲမှ အတင်း တိုးဝှေ့
 ဆင်းကြရသည်။

သူတို့ အားလုံးပင် ဂျမီ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကားများကိုသာ
 ပြောနေကြသည်။

- ‘ယူလီ ကွမ် ဗန်ဒီ ကအက် နေး’
- ‘ဟက်ဂျူလီ မိုင်းပါပါဇင် ဝါဂျင် ဂျီဇီယန်း’
- ‘ဝတ် ဘီဒိုင်း ဒီး’
- ‘ဟိုင်းစတိုး’

သူတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အမျိုးမျိုး ဆီးမေးနေကြသော်လည်း
 ဂျမီကား တစ်လုံးမှ နားမလည်။

ကိပ်တောင်းသည် ဂျမီ ရောက်ဖူးသော အခြား မြို့များနှင့် လုံးဝ ခြားနားသည်။
 အိုးအိမ်တိုက်တာ အဆောက်အအုံများမှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု လုံးဝ မတူကြ။
 အဆောက်အအုံ တစ်ခု တစ်ပုံစံစီ ဖြစ်နေကြသည်။

နှစ်ထပ်တိုက် သို့မဟုတ် သုံးထပ်တိုက် ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခု ဘေးတွင်
 သံတိုင်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်၊
 ထိုဆိုင် ဘေးတွင် မှန်တွေ ကာထားသော စိန် ရွှေ ရတနာဆိုင်၊ ယင်းနှင့်
 ကပ်လျက် ကုန်စိမ်းဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်၊ ထိုဆိုင်နှင့် ကပ်လျက် ဆေးလိပ်
 ကွမ်းယာဆိုင် တစ်ဆိုင်။ ဘယ်လမ်းထဲပဲ ဝင်သွားသွား ယင်းပုံစံမျိုးချည်း တွေ
 နေရသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီး၊ လူငယ် လူမျိုးစုံ
 တို့ကို မြင်ရသည်မှာ ဂျမီ အဖို့ အဆန်းလို ဖြစ်နေသည်။

ဘောင်းဘီ ပွပွကြီးနှင့် ဂုန်နီအိတ်ကို စွပ်ထားသလို ကုတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားသော တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို ဂျမိက လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်လို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ရှေ့ကတော့ တရုတ် နှစ်ယောက်။ သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ မြက်ဦးထုပ်ကြီး အောက်မှ ကျစ်ဆံမြီးကို တွဲလောင်း ချထားသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ မျက်နှာ နီနီ၊ နေလောင်ထားသော ပွသရောင်း ဆံပင်များနှင့် ဘိုးဝါး လယ်သမားများ။ သူတို့၏ မြင်းလှည်းများပေါ်တွင်တော့ အာလူး၊ ပြောင်းဖူးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် မျိုးစုံ။ ထို့ပြင် အညိုရောင် ချည်ကတ္တီပါ ဝတ်စုံဖြင့် ခေါင်းတွင် အနားကျယ် ဦးထုပ်ပျောကြီးတွေ ဆောင်းထားပြီး ပါးစပ်တွင်တော့ မြေအိုး ဆေးတံကြီးများ တန်းလန်းနှင့် ယောက်ျားများ။ ခေါင်းပေါ်တွင် အဝတ်ထုပ်ကြီးတွေ ရွက်လာသော ဖာရစ် ခဝါသည် မိန်းမများ။ ထို့နောက် အနီရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အနီရောင် သံခမောက်ကြီးတွေ ဆောင်းထားသော စစ်သားများ။

မြင်ရသမျှ အားလုံးမှာ ဂျမိ အဖို့ အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ဂျမိသည် သင်္ဘောသား တစ်ယောက် ပေးလိုက်သော လိပ်စာ အတိုင်း ဈေးသက်သာသော ဘော်ဒါဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ ဘော်ဒါဆောင် ပိုင်ရှင်မှာ အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးက ဂျမိအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်ပြီး ‘ဇိုအက် ယူလီ ဂေါက်’

ဂျမိက လုံးဝ နားမလည်။
 ‘ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး ခင်ဗျ’
 ‘အို အင်္ဂလိပ် လူမျိုးလား၊ ဟုတ်လား၊ ရွှေ ရှာဖို့ လာတာလား၊ စိန် တူးဖို့ လာတာလား’
 ‘စိန် တူးဖို့ လာတာပါ မဒမ်’

သူက ဂျမိ၏ လက်ကို ဆွဲကာ အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။
 ‘ဒီနေရာကို မင်း ကြိုက်မှာပါ၊ မင်းတို့လို လူငယ်တွေ အတွက် လိုချင်တာ အားလုံး ရနိုင်အောင် ငါ လုပ်ပေးထားတယ်’

သူ့ကိုလည်း ရနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိပြီးနောက် မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟုလည်း တွက်လိုက်သည်။

‘ငါ့နာမည်က မစ္စက် ဘင်စတာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေတွေကတော့ ဒီးဒီး လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ မင်းလည်း အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’ သူမက ရွှေ သွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ‘တို့ နှစ်ယောက် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ တွေ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ငါ ကြိုတွေးမိပါတယ်၊ လိုတာ ရှိရင် ပြောသာ ပြောပါ၊ ဘာမှ အားမနာနှင့်၊ ဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါပြီ မဒမ်၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ကိပ်တောင်းမြို့ မြေပုံ တစ်ပုံလောက် ဘယ်မှာ ရနိုင်မှာလဲ ခင်ဗျာ’

ဂျမီသည် လက်ထဲတွင် မြေပုံကားချပ်ကို ကိုင်ကာ ကိပ်တောင်းမြို့ ဝန်းကျင်သို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်သည်။ မြို့၏ တစ်ဖက်တွင် ရွန်ဒီဗော့ရှ်၊ ကလေးရာပွန် နှင့် ဝင်းဘတ် စသော နယ်မြေများ ရှိသည်။ နယ်မြေသည် အလျား ကိုးမိုင်ခန့် ရှိပြီး ကွက်ကျား စိုက်ခင်းများနှင့် စပျစ်ခြံကြီးများ ရှိသည်။ မြို့၏ အခြား တစ်ဖက်တွင်တော့ ဆီးပျိုနှင့် ဂရင်းပျိုင့် အင်းကြီးများ ရှိကြသည်။

သူသည် အထက်တန်းလွှာ သူဌေးသူကြွယ်များ နေထိုင်ရာ စထရင်း လမ်းမကြီးနှင့် ဘရီး လမ်းမကြီးများကိုလည်း ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက် ကြည့်သည်။ ထိုလမ်းမကြီးများထဲတွင် ခေါင်မိုး ပြားပြား၊ ဆင်ဝင် လှေကား မြင့်မြင့်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတွေ များသည်။

လမ်းပေါ် လျှောက်သွားခိုက် ယင်မည်းရိုင်းကြီးတွေက တဝီဝီ မြည်ကာ ပျံသန်းလာပြီး အုပ်စုလိုက် သူ့ကို တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် နီးရာ ခြံထဲ ဝင်ပြေး ရသည်မှာလည်း အမော။

နောက်ဆုံး သူ တည်းရာ ဘော်ဒါခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့လည်း တစ်ခန်း လုံးတွင် ယင်ကောင်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခန်း နံရံတွေ မှာရော၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေမှာရော၊ ခုတင်တွေမှာရော ယင်ကောင်တွေ ချည်း ပြည့်နှက်နေသည်။

သို့ဖြင့် သူက အခန်း ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကို သွားပြောသည်။

‘မစ္စက် ဘင်စတာ၊ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ယင်ကောင်တွေ အရမ်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား’

မစ္စက် ဘင်စတာက ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောကာ ဂျမီ၏ ပါးပြင်ကို ချစ်စနိုး လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

မဂ်ယိုး. com အမယ်လေး ငါ့မောင်ရယ်၊ ယင်ကောင်တွေက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊
နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း ရိုးသွားမှာပါ'

ကိပ်တောင်း မြို့၏ မိလ္လာ စနစ်မှာ ခေတ်လည်း မမီ၊ လုံလောက်မှုလည်း လုံးဝ
မရှိ။ ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းလျှင် တစ်မြို့လုံး မိလ္လာနဲ့များ နံစော်နေသည်။
တခြားသူတွေ အတွက် အခံရ ခက်ကောင်း ခက်ပေမည်၊ သို့သော် ဂျမိကတော့
အကောင်းမြင်သမားပီပီ ဖြစ်လာသမျှ ခံနိုင်ရည် ရှိသည်။ လုံးဝ စိတ်ဓာတ်
မကျ။ သူက ပိုက်ဆံ များများ ပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟုသာ တောင့်တ
မိသည်။

'စိန်တွင်းမှာ ပိုက်ဆံ မရှိရင် မင်း ကြာကြာ မခံနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီမှာက
အသက်ရှုတာတောင်မှ ပိုက်ဆံ ပေးရတာ' ဟူ၍ သူများတွေ ပြောလိုက်သော
စကားကိုလည်း ဂျမိ ပြန်လည် သတိရမိသည်။

ကိပ်တောင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် ဒုတိယ နေ့တွင် မွေးမြူရေးခြံ တစ်ခု၌
မြင်းကျောင်း အလုပ်ကို နေ့စား ဝင်လုပ်သည်။ တတိယနေ့ကျတော့ စားသောက်
ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ပန်းကန် ဆေးသည်။ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များမှ အချို့
ကို အခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။ စားကြွင်းစားကျန်များကို စားရသည်မှာ သူ့အဖို့
မသတိချင်သလို ဖြစ်မိသည်။ ဟင်းချက် ကောင်းသော မိခင်ကြီး၏ လက်ရာ
များကို အထူးပင် သတိရမိတော့သည်။ သို့သော် အိမ်မှ စထွက်လာကတည်းက
ဖြစ်သလို စားပြီး ဖြစ်သလို နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သူ ဖြစ်၍ စိတ်ဓာတ်တော့
တစ်စက်ကလေးမျှ မကျ။ နဂိုကလည်း အလုပ်ကြမ်းနှင့် အကျွမ်းဝင်လာသူ
မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပင် အနေ အစား ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊
ဘယ်လောက်ပင် မိလ္လာစော် နံနံ၊ ဘယ်လောက်ပင် ယင်တွေ အုံအုံ သူကတော့
မဖြူ။ သို့သော် အပေါင်းအသင်း မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတာကိုတော့
စိတ်ပျက်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။

သည်အရပ် သည်ဒေသတွင် သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်မျှ
မရှိ။ မိဘ ဆွေမျိုးများနှင့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို အထူးတလည်
အောက်မေ့မိသည်။

သူသည် ပင်ကိုအားဖြင့် အေးအေး ဆေးဆေး နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင်
အထီးကျန် ဘဝကိုတော့ တစ်ခါ တစ်ခါ အတော် စိတ်ပျက်မိသည်။

mgyoe.com

သည်လိုနှင့်ပင် သူ မျှော်မှန်းခဲ့သော နေ့ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ပေါင် နှစ်ရာ အထိ ရှိလာခဲ့သည်။ လုပ်ငန်း စတင်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကိပ်တောင်းကို စွန့်ခွာပြီး စိန်တွင်းများ ရှိရာသို့ ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

စိန်တွင်းများ ရှိရာ ကလစ်ဒရစ်သို့ သွားလိုလျှင် မြင်းလှည်းမှ တစ်ပါး အခြားမည်သည့် ယာဉ်မျှ မရှိ။ လက်မှတ်ကိုလည်း သင်္ဘောကျင်း အနီးရှိ ပြည်တွင်းပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီတွင် ကြိုတင် ခံယူရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ခုနစ် နာရီတိတိတွင် လက်မှတ်ပေး ဌာနသို့ ရောက်သွားတော့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး တန်းစီနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျမီမှာ အနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်။ စိန် ရှာရန် ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကံစမ်းထွက်လာသူ ရာပေါင်း များစွာတို့သည် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် နေရာ တစ်နေရာ ရရေး အတွက် အလှအယက် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ရုရှား၊ အမေရိက၊ ဩစတြေးလျ၊ ဂျာမနီနှင့် အင်္ဂလန် စသော ဝေးမြေရပ်ခြား နိုင်ငံများမှ ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူတို့အတွက် နေရာ စီစဉ်ပေးရန် လက်မှတ်ရောင်း စာရေးများအား ဘာသာ စကား မျိုးစုံဖြင့် အော်ဟစ် တောင်းဆိုနေကြသည်။

ဂျမီ ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အိုင်းရစ် အမျိုးသား လူထွားကြီး တစ်ယောက် လူအုပ်ကြားထဲမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တိုးဝှေ့ ထွက်လာသည်။

ဂျမီက ထိုသူ့အနား ကပ်သွားပြီး ‘ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးရတာပါ။ ဒီလူတွေ ကျွန်ကျွန် ညံ့ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ခင်ဗျ’

‘ဘာဖြစ်မှာလဲကွ၊ မင်း မမြင်ဘူးလား’ လူထွားကြီးက ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒီ သောက်မြင်းလှည်းတွေက လက်မှတ် လုံးဝ မရှိတော့ဘူးကွ၊ နောက် ခြောက်ပတ်တိတိ အတွက် ကြိုရောင်းထားပြီးပြီတဲ့’

ဂျမီ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို လူထွားကြီးက သတိပြုလိုက်မိသည်။

‘ဒါက ဘာဟုတ်သေးလဲ ချာတိတ်ရာ၊ လက်မှတ် တစ်စောင် ငါးဆယ် တောင်းတာက ပိုဆိုးတာပေါ့ကွ’

ဘုရားရေ၊ ပြောလိုသာ ကြားရတယ်။ လုံးဝ မယုံနိုင်စရာပါလား။

‘ဒါနှင့် စိန်တွင်းကို သွားဖို့ တခြား နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား ခင်ဗျာ’

mg y o e . c o m 'ရိုတာပေါ့ကွ၊ နှစ်နည်းတောင် ရှိတယ်၊ ဒတ်ချ် အမြန်နှင့်လည်း သွားလို့ ရတယ်၊ ခြေကျင်လည်း သွားလို့ ရတယ်'

'ဒတ်ချ် အမြန် ဆိုတာက ဘာလဲဗျ'

'နွားလည်းကို ပြောတာကွ၊ အဲဒါ စီးသွားရင် တစ်နာရီမှာမှ နှစ်မိုင်ပဲ ပေါက်မယ်၊ ဟိုလည်း ရောက်ရော မင်း စိန်တော့ တစ်လုံးမှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောက်ခဲသာ ကောက်ပြန်ရမှာပဲ'

ဂျမီ အနေနှင့် သည်အဖြစ်မျိုးတော့ လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်။ မဖြစ် ဖြစ် တဲ့ နည်းဖြင့် စိန်တွင်းကို ခါတော်မီ အရောက် သွားရမည်။

သို့ဖြင့် သူသည် တစ်မနက်ခင်းလုံး ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နှင့် နည်းလမ်း များ လိုက်ရှာသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မွန်းမတည့်ခင် နည်းလမ်း တစ်ခု သွားတွေ့သည်။ ယင်းနည်းလမ်းမှာ အခြား မဟုတ်။ စာပို့ ဌာန ဟူ၍ ဆိုင်း ဘုတ် ရေးထားသော မြင်းစောင်း တစ်ခုကို အမှတ်မထင် သွားတွေ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

သူက မြင်းစောင်းထဲ တန်းဝင်သွားမိသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ ပိန် လွန်းလှသော လူတစ်ယောက်သည် စာပို့ လှည်းပေါ်သို့ စာအိတ်ထုပ်ကြီးများ မတင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျမီက ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ 'ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါ ရစေ ခင်ဗျာ၊ ဒီစာတွေက ကလစ်ဒရစ်ကို သွားပို့မှာလား ခင်ဗျာ'

'ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ စုတင်နေတာပေါ့'

ဂျမီ ဖျတ်ခနဲ အကြံရသွားသည်။

'ဒါနှင့် ခရီးသည်ကော တင်မလား ခင်ဗျာ'

'တင်တဲ့ အခါလည်း တင်တာပေါ့'

သူက ဂျမီအား ခေါင်းဆုံး ခြေဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒါနှင့် မင်းက အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ'

တော်တော် ခွကျတဲ့ မေးခွန်းပဲ။

'၁၈ နှစ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ'

'တို့က ၂၁၊ ၂၂ နှစ် ကျော်ရင် ဘယ်သူမှ မတင်ဘူး၊ မင်းက ကျန်းမာ ရေးကော ကောင်းရဲ့လား'

ဟာ ပိုတောင် ဆိုးလာသေးပါလား။

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး ကောင်းပါတယ်'

mg y o e . c o m

‘အေး မင်း ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက် တစ်နာရီမှာ ထွက်မယ်၊ ပေါင် နှစ်ဆယ်တော့ ပေးရမှာပဲ’

ဂျမီသည် သူ့ ကုသိုလ်ကံကို သူ့ကိုယ်တိုင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ သည်။

‘ဟာ ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပဲ၊ ကျွန်တော် သေတ္တာ သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်ပြီး’

‘ဟေ့ နေဦး နေဦး၊ သေတ္တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနှင့်၊ မင်း သွားရမယ့် နေရာက အပိုဆိုလို့ အင်္ကျီ တစ်ထည်၊ သွားပွတ်တံ တစ်ချောင်းတောင် အနိုင် နိုင်ပဲ’

ဂျမီက စာပို့ လှည်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းလှည်းက သေးသေးလေးလေး။ လုပ်ထားတာကလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း။ လှည်းအိမ်ထဲမှာ စာအိတ်ထုပ်များ စုပွဲ ပြတ်သိပ် ထည့်ထားသည်။ အပေါ်တွင် မြင်းလှည်း မောင်းသူနှင့် ကျောချင်း ကပ်၍ လူတစ်ယောက်စာ ထိုင်စရာ ကွက်ကွက်ကလေး တစ်ခုသာ ရှိသည်။ သည်ခရီးကတော့ ရင်မောစရာပါပဲ။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် အင်္ကျီနှင့် သွားပွတ်တံ သွားယူလိုက်ဦးမယ်’

ဂျမီ ပြန်ရောက်လာသော အခါ လှည်းဆရာသည် လှည်းတွင် မြင်းတပ်နေသည်။ မြင်းလှည်း အနီးတွင် အခြား ခပ်တောင့်တောင့် လူငယ် နှစ်ယောက် ရပ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က ပုပု မည်းမည်း၊ တစ်ယောက်က ဖြူဖြူ ရှည်ရှည် ဆွီဒင်သား။ သူတို့ နှစ်ယောက်က မြင်းလှည်းဆရာအား ပိုက်ဆံ ကမ်းပေးလိုက်သည်ကို ဂျမီ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဂျမီက လှည်းဆရာ အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ‘ဟိုး ဆရာ၊ နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ ဒါနှင့် ဒီလှည်းက ဘယ်နှယောက်တောင် တင်မလို့လဲဗျ’

‘မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး တင်မှာပေါ့ကွ’

‘ဟင်၊ သုံးယောက်တောင် တင်မှာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သုံးယောက်စလုံး တင်မှာ၊ ကဲ အချိန် မရှိတော့ဘူး၊ မြန်မြန် တက်ကြ’

ဂျမီ တော်တော် စိတ်ကုန်သွားသည်။ တစ်ယောက်စာတောင်မှ မနည်း ကုတ်ကတ်လိုက်ရမည့် သည်လှည်းကလေးတွင် လူသုံးယောက် ဘယ်လိုများ

mgjoe.com

စခန်းသွားရပါလိမ့်။ သို့သော် မတတ်သာတော့။ ဖြစ်သလိုပဲ လိုက်ကို လိုက် ရတော့မည်။

ဂျမိက အဖော် လူငယ် နှစ်ယောက်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ စတင် မိတ်ဆက် သည်။

‘ကျွန်တော့် နာမည်က ဂျမိ မဂ္ဂရီဂါပါ’

‘ကျွန်တော်က ဝေါလက်ချ်’

ပုပု မည်းမည်း လူငယ်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်က ပက်ဒါဆင်’

ဖြူဖြူ ရှည်ရှည် လူငယ်က ပြောသည်။

‘ဒီလှည်း ရတာ ကျွန်တော်တို့ တော်တော် ကံကောင်းတာဗျ၊ မဟုတ် ဘူးလား၊ ဒီလို သွားလို့လည်း ရတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူးဗျ’

‘တကယ်တော့ သူတို့ သိပါတယ်ဗျ၊ ဒီလှည်းနှင့် ဒီခရီး သွားရမှာ စိတ် ကုန်လို့ မသွားကြတာပါ’ ပက်ဒါဆင်က ပြောသည်။

ဂျမိက ပြန်ပြောမလို့ လုပ်တုန်း လှည်းဆရာက ‘ကဲ၊ ထွက်မယ်၊ ထွက် မယ်’ ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စကား ပြတ်သွားကြသည်။

သုံးယောက်သား လှည်းပေါ် တက်ကြသည်။ ဂျမိက အလယ်တွင် ထိုင် သည်။ မြင်းလှည်းဆရာ နောက်က သစ်သားပေါင်ကို ကျောကပ်ပြီး တစ် ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပေါင်ချင်းထပ် ထိုင်ကြရသည်။ မလူးသာ မလွန့်သာ နှင့် အသက်ပင် မရွှံနိုင်ကြ။ သို့သော် ဂျမိကတော့ အပြုံး မပျက်။

‘ထွက်မယ်ဟေ့၊ မြဲမြဲ ကိုင်ထားကြ’

မြင်းလှည်းဆရာက အော်ပြောလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် သူတို့သည် ကိပ်တောင်း မြို့တွင်းမှ လမ်းများကို ကျော် ဖြတ်ကာ ကလစ်ဒရစ်ရို စိန်တွင်းများဆီသို့ ရှေးရှု ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။

စင်စစ် သည်ခရီးကို ရိုးရိုး မြင်းလှည်းဖြင့် သွားရသည်က ပို၍ သက်သောင့် သက်သာ ရှိသည်။ ယင်းလှည်းများမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလည်း ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းရာသီ ပူပြင်းသော နေ့ရှိန်ကို ကာကွယ်ရန် အပေါ်တွင် တာ လပတ်များလည်း မိုးထားသည်။ လှည်း တစ်စီးလျှင် လူ ၁၂ ယောက် အထိ စီးနိုင်ပြီး မြင်း သို့မဟုတ် လားများဖြင့် ဆွဲကြသည်။ ပုံမှန် လှည်းထောက်

mgjoe.com

စခန်းများတွင် ရပ်နားသောကြောင့် စာရေး သောက်ရေး အတွက်လည်း အဆင်ပြေသည်။ ခရီးတာကတော့ ဆယ်ရက်မျှ ကြာသည်။

စာပို့ လှည်းကတော့ ယင်းသို့ မဟုတ်။ တစ်လမ်းလုံးတွင် မြင်းနှင့် လှည်းမောင်းသမား လဲချိန်မှ တစ်ပါး လုံးဝ ရပ်နားခြင်း မရှိ။ ချိုင့်ဝှမ်း ကန်သင်း မကျန် လမ်းဆိုး လမ်းကောင်း မရွေး တရကြမ်း ဒုန်းနှင်သည်။ အောက်ခံထိုင်ခုံတွင် စပရိန် မပါသောကြောင့် လမ်းကြမ်း ဖြတ်မောင်းရသော အခါ လိုက်ပါရသူမှာ မြင်းခွာနှင့် အပေါက်ခံရသလို အခံရ ခက်လှသည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ဂျမိက အံကြိတ်၍ ခံသည်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါလောက်တော့ အောင့်ခံရမှာပေါ့၊ မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ကောင်းကောင်း စားပြီး တရားတမော အိပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ မနက်ကျတော့ အားလုံး အိုကေသွားမှာပါ ဟူ၍ တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်မိသည်။

သို့သော် ညအချိန် ရောက်တော့ မြင်းနှင့် လှည်းဆရာ လူစားလဲရန် ဆယ်မိနစ်သာ ရပ်နားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချိုးတည်း ဒုန်းနှင် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ညစာ စားဖို့ ဘယ်တော့ ရပ်မလဲဗျ’
ဂျမိက လူသစ် လှည်းဆရာကို လှမ်းလိုက်သည်။

‘မရပ်ဘူးကွ၊ ဒီလိုပဲ ဆက်သွားမှာပဲ၊ တို့က ရိုးရိုးလှည်း မဟုတ်ဘူး၊ စာပို့လှည်း’

သည်လိုနှင့် လုံးဝ ရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများနှင့် ကမူများကို ဖြတ်ကျော်ကာ လရောင်အောက်တွင် တရကြမ်း မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ဂျမိ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း လှည်းဆောင့်သည့် ဒဏ်ဖြင့် ဖွတ်ဖွတ် ကြေနေပြီ။ သူသည် ခြေကုန်လက်ဖန်း ကျနေပြီ။ သို့သော် တစ်မှေးကလေးမျှ အိပ်၍ မရ။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တိုင်း လှည်းဆောင့်၍ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း တစ်လက်မမျှ လှုပ်၍၊ ရွှေ့၍ မရ။ ယားလို့တောင် မကုတ်သာ။ ဝမ်းကလည်း ဆာလှပြီ။ ခေါင်းကလည်း မထူနိုင်အောင် မူးနောက်နေပြီ။ ဘယ်နှရက် ကြာမှ ရောက်မည်မှန်းလည်း မသိ။ ခရီးကလည်း အဝေးကြီး။ မိုင် ခြောက်ရာ ခရီး။ ခရီးဆုံးထိမှ ရောက်နိုင်ပါ့မလားပင် သံသယ ဝင်လာမိသည်။ ဆက်သွားရ ကောင်းမည်လား၊ ဆင်းကျန်ရစ်ရ ကောင်းမည်လားဟုလည်း ချိတုံချတုံ ဖြစ်မိတော့သည်။

ဒုတိယနေ့ ကုန်ဆုံး၍ ညပိုင်း ရောက်တော့ အခြေအနေမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသည်။ တခြား ခရီးဖော် နှစ်ယောက်လည်း သူ့လိုပင် မလွယ်ကြော ပြနေကြပြီ။ စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့။ သည်တော့မှ ကျန်းမာ သန်စွမ်း သော လူငယ် ခရီးသည်များကိုသာ အဘယ်ကြောင့် တင်ဆောင်လာခဲ့ကြောင်း ဂျမီ ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ဂရိတ် ကာရူး မြက်ခင်းပြင်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆုံးစမထင် အပြောကျယ်လှသော တကယ့် ကွင်းပြင် ကြီး။ အပေါ်မှာ နေကလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူသည်။ သည်ကြားထဲ ဖုန်က လည်း တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း တရုန်းရုန်း အံ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မှုခိုးတွေ ကြား၌ ဖြတ်ပြီး ခြေကျင် လျှောက်နေကြသော လူအုပ်ကြီးများ၊ တစ်ကိုယ်တော် မြင်းစီးလာသော ခရီးသည်များနှင့် နွား ၁၈ ကောင်မှ အကောင် နှစ်ဆယ် အထိ ဆွဲသော လှည်းတန်းကြီးများကို လှမ်း မြင်ရတတ်သည်။ ထိုလှည်းများပေါ်တွင် ရိက္ခာ ပစ္စည်းများ၊ ရွက်ဖျင် တဲများ နှင့် တွင်းတူး ကိရိယာများကို စုပွဲ တင်ဆောင်လာကြသည်။ ယင်းပစ္စည်း များကား ကလစ်ဒရစ်မှ ရတနာသိုက်တူးသမားများ အဖို့ အသက်ဆက် ပစ္စည်း များပင် ဖြစ်ကြသည်။

ဂျမီတို့ စီးလာသော စာပို့ လှည်းသည် အောရိန်း မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်သော အချိန်တွင်မှ ဆုံးစ မထင်သော ကာရူး မြက်ခင်းပြင်ကြီး အစွန်သို့ ထွက်မိ သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောတန်း ချုံနွယ်များကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ ယခု အချိန်တွင်မှ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များနှင့် လေတဖြူးဖြူး တိုက်နေသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို မြင်ကြရတော့သည်။ ဂျမီသည် ခန္ဓာကိုယ် နှမ်းနယ် နေသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ပြည့်လာခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် လေးရက် နှင့် လေးညတိတိ ဆက်တိုက် ခရီးနှင့်လာခဲ့သော အခါမှ စာပို့ လှည်းသည် ကလစ်ဒရစ် ဆင်ခြေဖုံးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

ကလစ်ဒရစ် မြို့မှာ ဗားလ် မြစ်ကမ်းနားတွင် တည်ရှိပြီး လမ်းမကြီးများ ပေါ်နှင့် မြစ်ကမ်းနား တစ်လျှောက်တွင် ရွက်ထည်တဲများ၊ မြင်းလှည်း၊ နွား လှည်းများဖြင့် ပြတ်သိပ်နေသော မြင်ကွင်းကျယ် ရှုခင်းကြီး တစ်ခုလို ဖြစ်နေ

သည်။ ညစ်ပတ် ရှုပ်ပွေနေသော လမ်းများပေါ်တွင် ရောင်စုံ ဂျက်ကက် အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသော တိုင်းရင်းသားများ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်နှင့် ရတနာသိုက် ရှာဖွေသူများ၊ သားသတ်သမားများ၊ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားများ၊ သူခိုးသူဝှက်များနှင့် ကျောင်းဆရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

မြို့လယ်တွင်တော့ သစ်သားနှင့် သံထည်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဈေးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဘိလိယက်ခုံများ၊ စိန်ဝယ်ယူရေး ဌာနများနှင့် ရှေ့နေ ရုံးခန်းများ ရှိကြသည်။ လမ်းထောင့် တစ်နေရာတွင်မူ ပြတင်းပေါက် တံခါးတွေ အတော်များများ ပျက်စီးနေသော ရွိုင်ရယ် အာချ် ဟိုတယ်ကြီး ရှိသည်။

ဂျမီသည် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ရာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံလျက်သားကျသွားသည်။ မတ်တတ် ရပ်ရန် အားယူလိုက်သော အခါ ခြေထောက်များကို လုံးဝ လှုပ်ရှား၍ မရသလောက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာမျှ ခွေလျက်သား လှဲနေမိသည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ချာလည် လည်နေသည်။ အတော် ကြာတော့မှ မတ်တတ် ထရပ်နိုင်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေထောက်များကို တရွတ်တိုက် ဆွဲကာ ဟိုတယ်ဆီသို့ လျှောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့ ပေးသော ဟိုတယ်ခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။ အိုက်လိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော။ ယင်ကောင်တွေကလည်း အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ကျသည်။ သို့သော် နံရံကပ် ခုတင်လေး တစ်လုံး ရှိ၍ တော်ပါသေးသည်။ သူသည် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဂျမီသည် ၁၈ နာရီတိတိ အိပ်ပျော်ခဲ့ပြီးမှ နိုးလာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းပြီး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကတော့ လုံးဝ မလျော့။ ငါ ရောက်လာပြီ၊ ရည်မှန်းချက် အောင်တော့မည်ဟု တွေးမိပြီး အားတက်လာသည်။

ဗိုလ်ဆာလွန်းသဖြင့် စားစရာ လိုက်ရှာသည်။ ဟိုတယ်က အစားအသောက်ဘာမှ ကျွေးမွေးခြင်း မရှိ။ သို့သော် လမ်းတစ်ဖက်တွင်မူ လူများ အုံနေသော စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားပြီး တဝတပြီ မှာယူ စားပစ်လိုက်သည်။ စားသောက်

ပြီးသွားတော့ သူက ပတ်ဝန်းကျင် စားပွဲများမှ လူများအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးလိုလိုမှာ ရတနာသိုက် တူးရန် ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံးပင် စိန်တွင်းများ အကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကျယ် အော်ကျယ် ပြောနေကြသည်။

‘ဟုတ်တောင်း တစ်ဝိုက်မှာလည်း စိန်တွင်းတွေ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျန်သေးတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့် တွင်းမကြီးကတော့ နယူးရပ်ရှ်မှာ ရှိနေတာ’

‘ဒူတိုက်စပန်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က တွင်းသစ် တွေ့တယ် ဆိုပဲ၊ သူတို့ အပြောတော့ လူတစ်ယောက် ထမ်းမကုန်အောင် ရနိုင်သေးတယ်တဲ့’

‘ခရစ်ရှန်နာမှာလည်း တွင်းသစ် ပေါ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မနက်ဖြန် အဲဒီကိုပဲ ယွန်းတော့မယ်’

ဟုတ်ပြီ။ သူ တွက်ထားသည့် အတိုင်း တကယ်လည်း မှန်နေပြီ။ လူတိုင်းကပင် စိန်တွင်းများ အကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြသည်။ ဂျမီမှာ စိတ်တက်ကြွလွန်းသဖြင့် သောက်လက်စ ကော်ဖီကိုပင် ကုန်အောင် မသောက်နိုင်။

အစားအသောက် အတွက် ပိုက်ဆံ ရှင်းတော့ သူ မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ တစ်နပ်စာ အတွက် နှစ်ပေါင်နှင့် သုံးသျှိုလင်တောင်မှ ပေးရသည်။ ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး။ ငါ့ပိုက်ဆံ ခဏနှင့် ပြောင်သွားလိမ့်မယ်။ သူသည် ယင်းသို့ တွေးရင်း လူတွေ ဆူညံ ပြတ်သိပ်နေသော လမ်းမကို ဖြတ်ပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဟေ့ ဂျမီ၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ သူဌေး ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတုန်းပဲလား၊ ခုထိ စိတ်မကုန်သေးဘူးလား’

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နောက်မှ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွီဒင်သားကလေး ပက်ဒါဆင် ဖြစ်နေသည်။

‘အေး၊ ငါတော့ လုံးဝ စိတ်မကုန်သေးဘူးကွ’

‘ဒါဆို ငါတို့ စိန်တွင်း ရှိတဲ့ နေရာ သွားကြရအောင်ကွာ၊ ဒီလမ်းက သွားရင် ဗားလ်မြစ်ပဲ’

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလစ်ဒရစ် မြို့မှာ ပတ်ပတ်လည် တောင်ကုန်းများ ဝိုင်းရံထားသော မြေနိမ့် ချိုင့်ဝှမ်း အတွင်းတွင် တည်ရှိသည်။ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် စိမ်းလန်း စိုပြည်သော

မြက်ပင် တစ်ပင်တောင်မှ မမြင်ရသော ကျောက်သားမြေသက်သက် ဖြစ်သည်။ လေထုထဲတွင် မြေနီဖုန်မှုန့်တွေ တင်းကြမ်း ပြည့်နေပြီး အသက်ရှူ၍ပင် မရနိုင်အောင် ရှိသည်။

ဗားလ်မြစ်မှာ မြို့နှင့် နှစ်ဖာလုံမျှ ကွာလှမ်းသည်။ မြစ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသော အခါ လေက ပို၍ အေးလာသည်။ မြစ်ကမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင် စိန်တူးသမားများကို တသီတတန်းကြီး လှမ်းမြင်နေရသည်။ တချို့ မြေကြီးများကို တူးဆွနေသည်။ တချို့က ကျောက်များကို ကြိုးဆွဲ ဆန်ခါများဖြင့် ကျင်ယူနေကြသည်။ တချို့ကမူ ခနော်ခနဲ့ လုပ်ထားသော စားပွဲများပေါ်မှ ကျောက်များကို အမျိုးအစား ခွဲခြား ရွေးထုတ်နေကြသည်။ သူတို့ အသုံးပြုသော ပစ္စည်းများမှာ ခေတ်မီ ချေးချွတ် ကိရိယာလည်း ပါသည်။ ရိုးရာသုံးစည်ပိုင်းများနှင့် ရေပုံးများလည်း ပါသည်။

စိန်တူးသမားများမှာ နေလောင်ခံထားကြရသည်။ မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးများ ရှည်နေကြသည်။ ကော်လာပြတ် ဖလန်နယ် ရောင်စုံ အင်္ကျီကြမ်းများနှင့် ဇင်သား ဘောင်းဘီကြမ်းများ ဝတ်ထားကြသည်။ ရော်ဘာ ဘွတ်ဖိနပ်များ၊ အနားကျယ် ဦးထုပ်ပျော့များနှင့် သံခမောက်များ ဆောင်းထားကြသည်။ သူတို့ အားလုံး၏ ခါးတွင်လည်း ပိုက်ဆံနှင့် ကျောက်များ ထည့်ရန် အိတ်များ ပါသော မြက်ကျယ် သားရေ ခါးပတ်ကြီးများ ပတ်ထားကြသည်။

ဂျမီနှင့် ပက်ဒါဆင်တို့သည် မြစ်ကမ်းပါး အစွန်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး လူငယ် တစ်ယောက်နှင့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် သံကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို တူးဖော် တွန်းရွှေ့နေကြသည်ကို ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

အနီးအနားမှ တခြား အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကတော့ ကျင်ယူရန် ကျောက်စရစ်များကို လှည်းပေါ်သို့ တင်နေကြသည်။ အခြား တစ်ဖွဲ့တွင်မူ တစ်ယောက်သော သူက ရေပုံးဖြင့် ရေလောင်း ချပြီး နောက်တစ်ယောက်က ကြိုးဆွဲ ဆန်ခါကို မပြတ် လှုပ်ပေးနေသည်။ ဆန်ခါပေါ်တွင် တင်ကျန်ရစ်သော ကျောက်စရစ် တုံးကြီးများကို ကျောက်ရွေး စားပွဲပေါ်သို့ တင်ကာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ရွေးချယ်နေကြသည်။

‘ဒီအလုပ်က သိပ် မခက်ပါဘူးကွာ’ ဂျမီက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါတွေ အတွက် ပူနေစရာ မလိုပါဘူး ဂျမီ၊ ငါ ဒီမှာ တော်တော်ကြာ ကတည်းက ရောက်နေတဲ့ လူတွေနှင့် စကား ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ လူလည်ကျပြီး ယူတာပဲ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်တယ်ကွာ’

‘မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ငါတော့ သဘော မပေါက်ဘူး’

‘ဒီမှာ စိန်လာတူးနေတဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက် ရှိမယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ၊ နည်းနည်းနောနော လူအုပ် မဟုတ်ဘူး၊ အကြမ်းဖျင်း နှစ်သောင်း နီးပါး ရှိ တယ်၊ တကယ်ကျတော့ မြေအောက်မှာ ကျောက်တွေက အဲဒီလောက် ရှိပါ့ မလား၊ ရှိတယ်ပဲ ထားဦး၊ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး တူးရတာ မလွယ်လှဘူး၊ နေကလည်း ပူ ချမ်းကလည်း ချမ်းပါဘိသနဲ့၊ ဖုန်ကလည်း ထူ၊ ယင်ကလည်း တစ်မှောင့်၊ ပြီးတော့ မိုးတွင်းကျပြန်တော့လည်း ရေထဲမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း နစ် နေသေးတယ်၊ ဒါနှင့်တောင်များ ဒီလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒုက္ခ ခံပြီး တူးနေကြတာလဲ မသိပါဘူး’

‘ငါတော့ သိတယ်ကွ’ ဂျမိက စောစောက သံကျောက်တုံးကြီး လှိမ့်နေ သော လူငယ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ‘ကဲ ယောက်ျားဘသား ကျုံးလိုက် စမ်းကွာ၊ ဒီတစ်ချိ မရ နောက်တစ်ချိပေါ့၊ ဟုတ်လား’

နှစ်ယောက်သား မြို့ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စောစောက ပက်ဒါဆင် ပြောခဲ့သော စကားသည် အဓိပ္ပာယ် ရှိကြောင်း ဂျမိ သဘော ပေါက်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ လျှောက်လာစဉ် လမ်းတွင် တိရစ္ဆာန် အရိုးစုများကို စုလိုက်ပုံလိုက် တွေ့မြင်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ကဲ၊ ဒီတော့ တို့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ’
ပက်ဒါဆင်က ဂျမိဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။
ဂျမိက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
‘ဘာလုပ်စရာ ရှိတော့လို့လဲ၊ တွင်းတူး ကိရိယာ ရအောင် ရှာဖို့ပဲ ရှိတော့ တာပေါ့’

မြို့လယ်တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ဆိုင်မျက်နှာစာတွင် ဆလိုမွန် ဗင်ဒါ မာဝီ အထွေထွေ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ဟောင်းကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဂျမိနှင့် သက်တူ ရွယ်တူခန့် ရှိသော အရပ် ရှည်ရှည် လူမည်းကလေး တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းပေါ်မှ ကုန်ပစ္စည်းများ ကို သယ်ချနေသည်။ အဆိုပါ လူငယ်မှာ ပခုံး ကျယ်ကျယ် ထွားထွား ကျိုင်း ကျိုင်းနှင့် အတော့်ကို ချောမော ခုံညားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သတိ

ထားလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင် တောက်ပနေပြီး နှာရောင် ကောက်ကောက်နှင့် အားမာန် အပြည့် ရှိသော မေးရိုး မေးစေ့များ ရှိသည်။ သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် စိတ်နေ မြင့်မားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။ သူသည် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ ထည့်ထားသော ထင်းရှူး သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို ပခုံးပေါ်သို့ တင်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် သစ်ရွက်ချော တစ်ခုကို နင်းမိပြီး ချော်လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

ဤတွင် ဂျမီက သူ့အား ဖေးမရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူမည်းကလေးက ဂျမီ၏ အကူအညီ လုံးဝ လက်ခံလိုဟန် မပြဘဲ ဆိုင်ထဲသို့သာ ခပ်တည်တည် လျှောက်ဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်း၌ လားကို ဖိနပ် စွပ်ပေးနေသော ဘိုးဝါး ကျောက်တူးသမား တစ်ယောက်က မကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် 'အဲဒါ ဘန်တူး လူမျိုးစုက ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘန်ဒါ ဆိုတဲ့ အကောင်ပေါ့ကွ၊ မစွတာ ဗင်ဒါ မာဝီ ဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်နေတယ်၊ ဘဝင်ကိုင်နေတဲ့ ဒီဇမည်းလေးကို ဒီလူကြီး ဘာလို့များ အလုပ် ပေးထားတာလဲ မသိဘူး၊ ဒီ ခွေးမသား ဘန်တူးတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပိုင်တယ်လို့ ထင်ကြတာကွ'

ကုန်စုံဆိုင်ထဲတွင် မှောင်ပြီး အေးနေသည်။ နေပူထဲက ဝင်လာသူ အတွက် အမောပြေစရာပင်။ တစ်ဆိုင်လုံးတွင်လည်း ခြေချစရာ နေရာ မရှိသလောက်ပင် ကုန်ပစ္စည်းတွေက တင်းကြမ်း ပြည့်နေသည်။ အဝတ်အထည် မျိုးစုံ၊ စားသောက်ကုန် မျိုးစုံ၊ တွင်းတူး ကိရိယာ မျိုးစုံ တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေသည်။ ဒီဆိုင်ကြီး ပိုင်တဲ့ လူကတော့ အရမ်း ချမ်းသာမှာပဲဟု ဂျမီ တွေးလိုက်မိသည်။

'ကျွန်မ ဘာအကူအညီများ ပေးရပါ့မလဲရှင်'

သူ့နောက်နားမှ ချိုသာသော အသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဂျမီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ အသက်က ၁၅ နှစ် ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ မျက်နှာ သွယ်သွယ်၊ နှာတံ ပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးစိမ်းကလေးများနှင့် ချစ်စရာ အပျိုပေါက်မကလေး။ ဆံပင်တွေကလည်း နက်မှောင်နေသည်။ ဂျမီက သူကလေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်ပြီး ၁၆ နှစ် နီးပါးတော့ ရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်က တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်ပါ၊ အဲဒါ တွင်းတူး ကိရိယာတွေ ဝယ်ချင်လို့'

mg y o e ရှင် ဘာပစ္စည်းတွေ ယူမလဲ။

ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားပြီး ‘ကျွန်တော်၊ အေး... ဟိုဒင်းလေ၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့’

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ထုံးစံအတိုင်း ဆိုတာက ဘာပစ္စည်းတွေလဲရှင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုဒင်း’ သူ စကား ထစ်နေပြန်သည်။ ‘အေး၊ ဂေါ်ပြားပေါ့ ဗျာ’

‘အဲဒါပဲလား’

ကောင်မလေးက သူ့ကို အကြောသိ၍ တမင် ကျီစယ်နေကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူကလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြီး အမှန်အတိုင်း ပင် ဝန်ခံလိုက်သည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လူသစ်ပါ၊ ကျွန်တော် ဘာပစ္စည်းတွေ လိုအပ်တယ် ဆိုတာတောင် လုံးဝ မသိသေးပါဘူး’

ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် အပြုံးကတော့ တကယ့် အရွယ် ရောက်ပြီးသည့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး။

‘အဲဒါက ရှင် ဘယ်နေရာမှာ သွားပြီး တူးမလဲ ဆိုတာမှာ တည်နေပါ တယ် မစ္စတာ’

‘ကျွန်တော့် နာမည် မဂ္ဂရီဂါ၊ ကျွန် မဂ္ဂရီဂါပါ’

‘ကျွန်မ နာမည်က မာဂရက် ဗင်ဒါ မာဝီပါ’

သူမက ယင်းသို့ ပြောရင်း ဆိုင်နောက်သို့လည်း တစ်ချက် မလုံမလဲဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

‘တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စ ဗင်ဒါ မာဝီ’

‘ရှင်က ခုပဲ ရောက်လာတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မနေ့ကမှ ရောက်လာတာ၊ စာပို့ လှည်းနှင့်’

‘ဘုရားရေ၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ သတိ မပေးခဲ့ဘူးလား၊ ဒီခရီးက သိပ် ကြမ်းတာ၊ တချို့ ခရီးသည်တွေ လမ်းမှာတွင် သေသွားကြတာ’

သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် ဒေါသရိပ်ကလေးများ သန်းသွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်ပြီး ‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က မသေလို့ ရောက် လာခဲ့ပြီပဲ၊ ခုလို စေတနာ ထားတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

mg y o e . c o m

‘အဲဒီတော့ ရှင်က မူအိကလစ် ရှာဖို့ သွားတော့မှာပေါ့’

‘မူအိကလစ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ပါလား’

‘အဲဒါက ကျွန်မတို့ ဒတ်ချ်စကားရှင်၊ စိန်ကို ခေါ်တာ၊ လှပတဲ့ ကျောက် စရစ်တုံးကလေးတွေ ဆိုပါတော့’

‘ဒါနှင့် ခင်ဗျားက ဒတ်ချ် လူမျိုးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေက ဟော်လန်က လာကြတာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ စကော့တလန်ကပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မြင်တာနှင့် သိပါတယ်’ သူမက ဆိုင်နောက် ဘက်သို့ မျက်လုံး တစ်ချက် ကစားကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ‘ဒီတစ်ဝိုက်မှာ စိန် တွေ အများကြီး ရှိတယ် မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ သွားတူး မယ် ဆိုတာ ရှင်အနေနှင့် ရွေးဖို့ လိုတယ်၊ တွင်းလာတူးတဲ့ လူတွေ အများစု ဟာ သေလုအောင် တူးကြပေမဲ့ ကျောက်ဖြုန်းလေးတောင် တစ်လုံး မတွေ့ကြ ဘူး၊ ဒါနှင့် သူများတွေ သူဌေးဖြစ် တူးသွားပြီးတော့မှ ကျန်တာလေးတွေကို သူတို့က လိုက်ကောက်ကြရတာ၊ ရှင်လည်း တကယ် ကြီးပွားချင်ရင် ကိုယ်ပိုင် ကျောက်တွင်းကြီး တွေအောင် ရှာဖို့ လိုတယ်’

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘အဲဒီ အတွက် ဘာမှ မပူပါနှင့်၊ ကျွန်မ ဖေဖေ ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ သူက ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ရင် နောကြေနေတာ၊ သူ နောက်တစ်နာရီ ဆိုရင် အား ပါလိမ့်မယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် နောက်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် မစ္စ ဗင်ဒါ မာဝီ’

သူသည် ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ဖြင့် စိတ် ဓာတ်လည်း အတော် တက်ကြွလာသည်။ ကိုယ်တွေ လက်တွေ နာကျင်ကိုက်ခဲ နေသည်ကိုပင် သတိမရတော့။ အကယ်၍သာ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက ကျောက် အောင်မည့် နေရာကို အတိအကျ ညွှန်ပြနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့အနေဖြင့် မအောင်မြင် စရာ လုံးဝ မရှိ။ ရှိရှိသမျှ တွင်းတွေကို တစ်တွင်း မကျန် ပြုပြင်အောင် တူး ပစ်လိုက်မည်။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် သူဌေးကြီး ဖြစ်ဖို့ လမ်းနှင့် အလွန် နီးစပ်ခဲ့ပြီ။

သူက ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးစွာဖြင့် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်သည်။

mgjoe.com

ဂျမီသည် လမ်းမကြီး အတိုင်း လျှောက်ကာ ပန်းပဲဖို တစ်ခု၊ ဘီလိယက်ခုံ တစ်ခုနှင့် စားသောက်ဆိုင် လေးငါးခြောက်ဆိုင်တို့ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။

မျက်နှာစာတွင် ဆိုင်းဘုတ်ဟောင်းကြီး တစ်ခု ဆွဲချိတ်ထားသော ဟိုတယ် တစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်လာသော အခါ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး ဆိုင်း ဘုတ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အာ၊ ဒီ၊ မစ်လာ ရေချိုးခန်း

အနွေး၊ အအေး နှစ်မျိုးလုံး ရသည်။

ဆိုင်ဖွင့်ချိန် - နေ့စဉ် နံနက် ခြောက်နာရီမှ ည ရှစ်နာရီထိ။

သန့်ရှင်း ပြည့်စုံသော အလှပြင်ခန်းလည်း ထားရှိသည်။

ဂျမီ ရေမချိုးခဲ့ရတာ အတော် ကြာသွားပြီ။ သင်္ဘောပေါ်တုန်းက ရေ တစ်ပုံး ချိုးခဲ့ရသည်မှာ နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်မှ အနံ့အသက်များ နံလာသလို ထင်မိ သည်။

သို့ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယောက်ျား တစ်ခန်း၊ မိန်းမ တစ် ခန်း ရှိသည်။ ယောက်ျားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး အခန်းစောင့်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ရေ တစ်ခါ ချိုးရင် ဘယ်လောက်လဲဗျ’

‘ရေအေး ချိုးရင် ဆယ်သျှိလင်၊ ရေနွေး ချိုးရင် ၁၅ သျှိလင်’

ဂျမီ နှာခေါင်း ရှုံ့သွားသည်။ သို့သော် မချိုးလိုတော့ မဖြစ်။ ခရီးရှည် ကြီး လာခဲ့ပြီးနောက် ရေနွေး ချိုးတာတော့ မကောင်း။

‘ရေအေးပဲ ချိုးမယ်ဗျာ’

သူ့အနေဖြင့် ပိုက်ဆံကို ဇိမ်ခံ သုံးနေလို့ မဖြစ်သေး။ တွင်းတူး ပစ္စည်း တွေ ဝယ်ဖို့ ကျန်သေးသည်။

ရေချိုးလိုက်ပြီးသော အခါ တော်တော်ကို လန်းဆန်းသွားသည်။

ထို့နောက် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသော စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ဆိုင်နာမည်က မဆိုးလှ။ ဆည်းဆာ ချစ်သူတဲ့။ ဘီယာနှင့် နေ့လယ်စာ မှာလိုက်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် သိုးသား ကက်တလိပ်၊ ဝက်အူချောင်း၊

အာလူး လက်သုပ်နှင့် ချဉ်ဖတ်များ ရောက်လာသည်။ သူက စားရင်းသောက်ရင်း ဘေးဘီမှ ပြောနေသံများကို နားစွင့်လိုက်သည်။

‘ကိုးလံစဘတ်မှာ စိန်တစ်လုံး ရတာ ရတီ နှစ်ဆယ်တောင် ရှိဆိုပဲကွ၊ ဒီတိုင်းဆို အဲဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် အများကြီး ကျန်နေဦးမှာ သေချာတယ်’

‘ဟီဘရွန်မှာလည်း တွင်းသစ် တွေ့တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီပဲ သွားတော့မယ်’

‘မင်းတို့က အရူးတွေပဲ၊ စိန်တုံး ကြီးကြီးတွေက အောရိန်း မြစ်ကမ်းနားမှာမှ ရှိတာကွ၊ သိရဲ့လား’

တစ်နေရာတွင် မုတ်ဆိတ်မွေး ထူထူနှင့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူသည် ကော်လာမဲ့ ဖလန်နယ် အင်္ကျီနှင့် ဇင်သား ဘောင်းဘီကြမ်း ဝတ်ထားပြီး ဘီယာ ဖန်ခွက်ကို လှုပ်ကစားနေရာမှ အရက်စပ်သမားအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ဟီဘရွန်မှာ ပြုပြင်စင်အောင် ရှာခဲ့ပြီးပြီဗျ၊ အဲဒါ အခု နောက်ထပ် တစ်နေရာ သွားဖို့ စရိတ် ထောက်မယ့်လူ ရှာနေတာ’

အရက်စပ်သမားမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ နှာရောင် ကောက်ကောက်၊ မျက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လူဝကြီး ဖြစ်သည်။

သူက ကောင်တာ စားပွဲကို အဝတ်စုတ်နှင့် ဖုန်သုတ်နေရင်းမှ ‘ဟေ့လူ၊ ကျုပ်က ဒီမှာ လာပြီး ဘာဖြစ်လို့ အရက်စပ်သမား လုပ်နေတယ် မှတ်သလဲ၊ ပိုက်ဆံ မရှိလို့ဗျ၊ ပိုက်ဆံ မရှိလို့၊ ပိုက်ဆံသာ ရှိရင် ဒီအလုပ် ထားပစ်ခဲ့ပြီး အောရိန်း မြစ်ကို ခုချက်ချင်း ထွက်သွားမှာပဲ၊ ဒါနှင့် ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျား မစွတာ ဗင်ဒါမာဝီကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ပိုင်နေတာလဲ၊ အဲဒါကော သိရဲ့လား၊ သူက ကုန်စုံဆိုင်သာမက ဒီမြို့ကိုလည်း တစ်ဝက်လောက် ပိုင်ထားတဲ့ လူဗျ’

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျုပ် အတွက် ဘာအကျိုး ရှိမှာလဲ’

‘ဘာအကျိုး ရှိရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကို သူ သဘော ကျရင် စရိတ် ထုတ်ပေးမှာပေါ့’

‘ဟာ ဒါ တကယ်လားဗျ၊ ခင်ဗျား တကယ် ပြောနေတာလား’

‘တကယ် ပြောတာပါဗျ၊ သူက တချို့ တွင်းတူးသမားတွေကို ထုတ်ပေးနေတယ်၊ သဘောကတော့ သူက စရိတ်စိုက်၊ တွင်းတူးသမားက လုပ်အားစိုက်၊ ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ် တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ခွဲယူပဲပေါ့’

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်နေရာမှ ထခုန်မိတော့မလောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့ဖြင့် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စားပွဲမှ ဆတ်ခနဲ ထကာ ကုန်စုံဆိုင် ဘက်သို့ သုတ်ခြေတင် လာခဲ့တော့သည်။

မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီသည် ကောင်တာ နောက်တွင် ထိုင်ကာ ထင်းရှူး သေတ္တာကြီးထဲမှ သေနတ်များကို ထုတ်နေသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေး ရှည် ရှည်နှင့် ပိန်ပိန် သေးသေး လူပုကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်က ဝါကြန့်ကြန့် အရောင်၊ မျက်လုံးများက သေးပြီး နက်နေသည်။ နှာခေါင်း ပွပွ၊ နှုတ်ခမ်းက အိအိ ဖောင်းဖောင်း။ အင်း၊ သူပုံ ကြည့်ရတာတော့ တော်တော် ရမ္မက်ကြီးမယ့် ပုံပဲ ဟု ကျွန်ုပ်တို့က တွေးလိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ’

သူက မျက်နှာ ပင့်ကြည့်ကာ ‘အေး၊ ဘာလဲ ဆို’

‘မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ ဆိုတာ လူကြီးမင်းပါလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် နာမည်က ကျွန်ုပ်တို့ မဂ္ဂရီဂါပါ၊ ကျွန်တော် စကော့တလန်က လာခဲ့ပါတယ်၊ စိန် ရှာဖို့ လာတာပါ ခင်ဗျာ’

‘ဒီတော့’

‘လူကြီးမင်းက တွင်းတူးသမားတွေကို စရိတ် ထုတ်ပေးနေတယ် ကြား ရလို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘အား၊ တော်တော် ခက်ပါလား၊ ဘယ်သူကများ သတင်းတွေ လျှောက် လွှင့်နေပြန်တယ် မသိဘူး၊ အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါက တချို့ လူတွေကိုတော့ ကူညီတယ်၊ ငါ့ကိုများ ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုး မှတ်နေကြသလား မသိပါဘူး’

‘ကျွန်တော့်မှာလည်း စုထားတာ ပေါင် ၁၂၀ ပါပါတယ် ခင်ဗျာ’ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပိုက်ဆံက နည်းနေတော့ ဘာမှ လုံလုံလောက်လောက် ဝယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် လားတစ်ကောင်နှင့် တွင်းတူး ပစ္စည်းတွေသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရနိုင် မယ် ဆိုရင် ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဗင်ဒါ မာဝီက ကျွန်ုပ်တို့အား အနက်ရောင် မျက်လုံးသေးကလေးများဖြင့် အကဲခတ် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းက စိန်တွေ ရနိုင်တယ်လို့ မင်းကိုယ်မင်း ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ’

‘ကျွန်တော်က ကမ္ဘာ တစ်ခြမ်း ပတ်ပြီး အဝေးကြီးက လာခဲ့တဲ့ လူပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ သူဌေး မဖြစ်မချင်း လုံးဝ မပြန်ဘူး ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်

mgyoe.com

ချထားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီဒေသမှာ စိန်တွေသာ တကယ် ရှိမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အနေနှင့် တကယ် ရအောင် ရှာမှာ ခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ လူကြီးမင်းက ကူညီမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သူဌေး ဖြစ်ရမှာ သေချာပါတယ်’

မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြီး သေနတ်များကို ထုတ်နေပြန်သည်။ ဂျမီက သူ့ရှေ့တွင် မတ်တတ်ကြီး ရပ်ကာ မရိုးမရွ ဖြစ်နေမိသည်။ ဘာစကား ဆက်ပြောရမှန်းလည်း လုံးဝ စဉ်းစား၍ မရ။

ခဏ ကြာတော့မှ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက ပြန်လှည့်လာပြီး ‘ဒါနှင့် မင်းက ဘာနှင့် လာတာလဲ၊ ခရီးသည်တင် မြင်းလှည်း စီးလာတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ စာပို့ လှည်းနှင့် လာခဲ့တာပါ’
အဘိုးကြီးက ဂျမီ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။
‘အေး၊ ဒါဆို တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကုန်စုံဆိုင် နောက်ဘက်ရှိ အခန်းထဲတွင် ညနေစာ စားရင်း ဆက်လက် ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။

အခန်းက သေးသေးကလေး။ သည်အခန်းထဲတွင်ပင် မီးဖိုခန်းလည်း ရှိသည်။ စားသောက်ခန်းလည်း ရှိသည်။ အိပ်ခန်းလည်း ရှိသည်။ အိပ်ခန်းတွင် နံရံကပ် ခုတင် နှစ်လုံး ရှိပြီး အလယ်မှ ခန်းဆီး ခြားထားသည်။ အခန်းများ အောက်ပိုင်းကို ရွံ့နှင့် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်ထားသည်။ အပေါ် နံရံဘက်တွင် ကုန်ပစ္စည်း သေတ္တာများ အဆင့်ဆင့် ထပ်ကာ တင်ထားသည်။ အခန်းထဲတွင် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ သို့သော် စနစ်တကျ ဖောက်ထားသော ပြတင်းပေါက်မျိုးကား မဟုတ်။ နံရံကို ထွင်းဖောက်ပြီး ဖြစ်သလို လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စားသောက်ခန်း စားပွဲမှာလည်း သစ်သား သေတ္တာများပေါ်တွင် ပျဉ်ချပ်များ တင်ထားသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စားပွဲသာ ဖြစ်သည်။ ကြောင်အိမ်ကလည်း ထင်းရှူး သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို ထောင်ထားသော ပြီးစလွယ် ကြောင်အိမ်။

သည်အရာတွေကို ကြည့်ကာ ဒီလူကြီးတော့ ကိုယ့်နှာခေါင်းချေး ကိုယ်ဆွတ်စားမယ့် ကော်တရာ ကပ်စေးနှံကြီး ဖြစ်မှာပဲ ဟူ၍ ဂျမီက မှတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီး၏ သမီးကလေးသည် အခန်းထဲသို့ ငြိမ်သက်စွာ ဝင်လာပြီး ညစာ စားပွဲ အတွက် စီစဉ် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူမသည် တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မသိမသာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ စောင်းငဲ့ ကြည့်တတ်သည်။ သို့သော် ဂျမိဘက်ကိုတော့ တစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်။ သူ့ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲဟု ဂျမိက တွေးလိုက်သည်။

စားပွဲတွင် နေရာ ယူကြပြီးနောက် မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီကပင် စတင်ပြောသည်။

‘ကိုင်း၊ တို့ ညစာ မစားခင် ဆုတောင်းလိုက်ကြရအောင်၊ အို ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်တို့အား ဝဝဖြိုးဖြိုး စားသောက်နိုင်အောင် ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းတော်မူသော အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ဦးတင်ပါ၏၊ တပည့်တော်တို့၏ အပြစ် ဟူသမျှကို မေတ္တာ ရှေ့ထား၍ ခွင့်လွှတ်တော်မူပြီးနောက် မှန်ကန်သော လမ်းကို ညွှန်ပြတော်မူခြင်း၊ တပည့်တော်တို့အား မကောင်းသော အာရုံ ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကယ်တင်တော်မူခြင်းတို့ အတွက်လည်း အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ဦးတင်ပါ၏၊ အရှင်၏ အလိုတော် အတိုင်း လိုက်နာသူတို့အား အသက် ရှည်အောင်၊ လူ့ဘဝတွင် နေရကျိုး နပ်အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပြီးလျှင် အရှင်၏ အလိုတော်ကို ဆန့်ကျင်သူတို့အား သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူခြင်း အတွက်လည်း အရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား၊ အမင်’ သူက တစ်ဆက်တည်း သမီး ဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့်ရင်း ‘ကဲ၊ ဟို အသား ပန်းကန် ငါ့ ပေးစမ်း’

ညစာ စားပွဲကလည်း မည်ကာမတ္တမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဝက်သားကင် နှစ်တုံး သုံးတုံး၊ အာလူးပြုတ် သုံးတုံး၊ မုန့်လာဥဟင်း တစ်ပွဲ။ သည်မျှသာ ဖြစ်သည်။

စားသောက်ကြသော အခါတွင်လည်း ဟင်းပန်းကန်ဆီသို့ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ၏ လက်သာ ခဏ ခဏ ရောက်နေပြီး ဂျမိမှာ အားနာပါးနာနှင့် တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားနေရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စားသောက်ရင်းပင် အာလာပသလ္လာပ ပြောနေကြသည်။ မာဂရက်ကတော့ ဘာစကားမှ ဝင်မပြော။

စားသောက်ပြီးသော အခါ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက ပြောသည်။

‘ကောင်းတယ် သမီးရေ၊ ဒီနေ့ စားလို့ သောက်လို့ သိပ်မြိန်တာပဲ’ တစ်ဆက်တည်း ဂျမိဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘ကဲ၊ ဒီတော့ တို့ကိစ္စ ပြောကြရအောင်’ ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’

အဘိုးကြီးက ဆက်မပြောသေးဘဲ ထင်းရှူး သေတ္တာ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ တမာဂူ ဆေးတံရှည်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သားရေအိတ်ကလေး ထဲမှ အနံ့ မွှေးသော ဆေးစာများကို ယူကာ ဆေးအိုးတွင် ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးညှိပြီး အားရပါးရ တစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက်သည်။ သူက မီးခိုးတွေကို ဖောက်ကာ ဂျမိအား မျက်လုံးကျဉ်းကလေးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ကလစ်ဒရစ်က တွင်းတူးသမားတွေက အရူးတွေကွ၊ ဘာမှ သိတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ စိန်ကြောက နည်းနည်းကလေးပဲ ရှိတာ၊ တူးတဲ့ လူတွေက ထောင် သောင်း မကဘူး၊ အဲဒီတော့ တစ်နှစ်လုံးလုံး ခါးကျိုးအောင် တူးပေမဲ့ ဘာ တစ်ခုမှ မရကြဘူးပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ဂရီဂျီတွေလို ရအောင် တူးနိုင်ဖို့ပဲ’

‘ဘာတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ပါ’

‘ဂရီဂျီ ဆိုတာ မြောက်ဘက်က အာဖရိက လူမျိုးစု တစ်စုကို ပြောတာကွ၊ သူတို့က စိန်ကောင်းတွေ ခဏ ခဏ ရကြတယ်၊ အတုံးကြီးတွေပဲ၊ အဲဒါ တစ်ခါ တစ်ခါ ငါ့ဆီ လာပြီး ကုန်နှင့် လာလဲကြတာ’ သူက လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြောပြသည့်အလား လေသံ တိုးတိုးဖြင့် ‘သူတို့ အဲဒီ စိန်တုံးတွေ ဘယ်မှာ တွေ့တယ် ဆိုတာ ငါ သိတယ်ကွ’

‘ဒါဆို မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ ကိုယ်တိုင် အဲဒီကို လိုက်သွားရင် ပိုအကျိုး ရှိနိုင်တာပေါ့’

‘ငါ ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ငါက ဒီဆိုင်ကြီး ပစ်ထားခဲ့လို့ ရမလား၊ လူတွေ ခိုးကုန်ကြတော့မှာပေါ့၊ ငါက လူကောင်းသူကောင်းတွေမှ သူတို့ အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးတာ’ သူက ဆေးတံကို တစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ‘ပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှာ စိန် တွေ့နိုင်တယ် ဆိုတာလည်း ငါကပဲ ပြောပြလိုက်တာ’

ဂျမိသည် သူ့ကိုယ်သူ နှလုံးခုန်သံကိုပင် ကြားရသလို ထင်လိုက်မိသည်။

‘မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်း ရှာနေတဲ့ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချလက်ချ ယုံပါ၊ ကျွန်တော် နေ့ရော ညပါ မနားတမ်း ကြိုးစားပြီး တူးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် စိန်တုံးတွေ တစ်အိတ်ကြီး သယ်လာခဲ့ပါ့မယ်’

မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက ဂျမိအား အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဂျမိ အဖို့တော့ တစ်သက်လောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ပြီးတော့မှ အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စကားက စုစု ပေါင်းမှ တစ်ခွန်းတည်း။

‘ကောင်းပြီလေ’

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဂျမီ စာချုပ် လက်မှတ် ရေးထိုးရသည်။ စာချုပ်ကို အာဖရိက ဘာသာစကားဖြင့် ရေးထားသည်။ ဂျမီ တစ်လုံးမှ မဖတ်တတ်။

‘မင်းကို ငါ ရှင်းပြမယ်’ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက ပြောသည်။ ‘ဒီစာချုပ် အရ တို့နှစ်ယောက်ဟာ အစုစပ်တွေ ဖြစ်သွားကြပြီ၊ ငါက အရင်း စိုက်ထုတ် ပေးမယ်၊ မင်းက လုပ်အား စိုက်၊ ရလာသမျှ အကျိုးအမြတ်ကို နှစ်ယောက် အတူတူ အညီအမျှ ဝေယူ’

ဂျမီက အဘိုးကြီး လက်ထဲမှ စာချုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ တစ်လုံးမျှ မဖတ်တတ်သော နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားထဲတွင် နှစ်ပေါင် ဟူ သော အင်္ဂလိပ် စကား နှစ်လုံး ထည့်ရေးထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် ဂျမီက မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီ နှစ်ပေါင် ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ ခင်ဗျ’

‘အဲဒါက မင်းကို ငါက အပို ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံပါ၊ မင်းက ရသမျှ စိန်တုံး တွေရဲ့ တစ်ဝက်ကိုလည်း ရမယ်၊ အဲဒါ အပြင် မင်း လုပ်အား အတွက် တစ် ပတ်မှာ အပို နှစ်ပေါင်ကိုလည်း ငါက ဘောက်ဆူး အဖြစ် ပေးဦးမယ်၊ သဘော ကတော့ တကယ်လို့ မင်းအနေနှင့် စိန်တွေ တစ်တုံးမှ ရမလာခဲ့တာတောင်မှ မင်း လုပ်အား အတွက်တော့ တန်ရာတန်ကြေး ရသေးတဲ့ သဘောပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အများကြီး ကျေးဇူး တင်ပါတယ်’

ဂျမီက အဘိုးကြီးအား ထိုင်၍ပင် ရှိခိုးလိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

‘ကိုင်း၊ ဒီတော့ မင်း အတွက် ပစ္စည်းတွေ သွားရွေးကြရအောင်’

ဂျမီ ယူသွားမည့် ပစ္စည်းများကို နှစ်နာရီခန့်မျှ ရွေးကြရသည်။

ပစ္စည်းတွေက စုပုံလိုက်တော့ မနည်းလှ။ ရွက်ထည်တဲ တစ်ခု၊ ခေါက် ခုတင် တစ်လုံး၊ ချက်ပြုတ်စရာ အိုးခွက်များ၊ ကျောက်ဖြန်းစစ် ဆန်ခါ နှစ်ခု၊

ရေဆေး ဆန်ခါ တစ်ခု၊ ပေါက်ချွန်း တစ်ခု၊ ဂေါ်ပြား တစ်လက်၊ ရေပုံး သုံးလုံး၊ ပေါက်ဆိန် တစ်ချောင်း၊ လက်ဆွဲ မှန်အိမ် တစ်လုံး၊ ရေနံဆီပုံး၊ မီးခြစ်ထုပ်၊ ဆပ်ပြာတောင့်၊ စည်သွတ် အစားအစာ ဘူးများ၊ အသားကင်၊ သစ်သီးဝလံ၊ သကြား၊ ကော်ဖီမှုန့်နှင့် ဆားထုပ်များ။ ပြီးတော့ ဖိနပ်နှင့် အလုပ်ကြမ်းအဝတ်အစားများ။

ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ရွေးပြီးသွားပြီ။ ယင်းပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးရာတွင် ဂျမီအား လူမည်း အစေခံ ဘန်ဒါက ကူညီသည်။ ဘန်ဒါက ဂျမီအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ဂျမီ၏ မျက်နှာကိုပင် တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်။ သူ အင်္ဂလိပ် စကား မပြောတတ်လို့ ဖြစ်မှာပါ ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်သည်။ မာဂရက်က ဆိုင်ရှေ့တွင် ဈေးရောင်းနေသည်။ ဂျမီ ဆိုင်ထဲတွင် ရှိနေကြောင်းကို တော့ သိသည်။ သို့သော် သူမက မသိသလို ဟန်ဆောင်နေသည်။

မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ ရောက်လာသည်။

‘မင်း အတွက် လား ရောက်နေပြီ၊ ဆိုင်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ပဲ၊ ပစ္စည်းတွေ လားပေါ် တင်တော့ ဘန်ဒါက ကူတင်ပေးလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့်..’

မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက လက်ထဲမှ စာရွက် တစ်ရွက်ကို သေချာအောင် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘အားလုံး ပေါင် ၁၂၀ ကျတယ်’

ဂျမီက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့၊ ဒါနှင့် ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ စာချုပ်ထဲမှာ ပါပြီး သား မဟုတ်လား ခင်ဗျာ’

အဘိုးကြီး မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

‘ဘယ့်နှယ် မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့လား၊ ဒါတွေ အားလုံး ငါက အလကား ပေးရမှာလားကွ၊ ဒီပစ္စည်းတွေလည်း ပေးရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သန်သန်မာမာ လားလည်း တစ်ကောင် ပေးရသေးတယ်၊ တစ်ပတ်ကိုလည်း အပို ပိုက်ဆံ နှစ်ပေါင်၊ မင်းက ဒါတွေ အားလုံး အလကား ရချင်သပ ဆိုရင် တော့ ကြိုက်တဲ့ နေရာသာ ကြပေတော့ မောင်’

သူက ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် အထုပ် တစ်ထုပ်ကို ပြန်ဖြေရန် လုပ်သည်။

ဤတွင် ဂျမီက ကမန်းကတန်းဖြင့် ‘အို၊ သည်းခံပါ ခင်ဗျာ၊ သည်းခံပါ၊ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးမိတာပါ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ပေးပါ့မယ်၊ ဒီမှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ’

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သားရေအိတ် နှိုက်ပြီး ရှိစုမဲ့စု စုထားတာကလေးတွေ အားလုံးကို ကောင်တာပေါ်တွင် စုပုံ ပေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ 'ကောင်းပြီလေ၊ တကယ်တော့ မင်းက ငါ ပြောတာ သေသေချာချာ နားမထောင်လို့ ဒီလို နားလည်မှု လွဲသွားတာပါ။ ဒီဒေသက မလွယ်ဘူးကွ၊ လူလိမ် လူညာတွေ သိပ်ပေါတာ၊ ဒါကြောင့် ငါက အလုပ် လုပ်ရင် စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ရတာ'

'ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်း အနေနှင့် မလုပ် မဖြစ်တဲ့ အလုပ်ပါပဲ ခင်ဗျာ'

ဂျမိက သည်အခြေအနေ အတိုင်း အဆင်ပြေသွားသည်ကိုပင် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးက လက်ရေးဖြင့် ဆွဲထားသော မြေပုံကလေး တစ်ခုကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး 'ဟောဒီမှာ မင်း စိန်တုံးတွေ တွေ့မယ့် နေရာ၊ ဗားလ်မြစ် မြောက်ဘက်၊ မဂါဒန် နယ်မြေရဲ့ မြောက်ဘက်၊ ဒီနေရာပဲ'

ဂျမိက မြေပုံကို လှမ်းယူကာ စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေသည်။ တစ်ချိန် တည်းတွင် သူသည် ရင်တွေပင် ခုန်လာမိသည်။

'ဒါနှင့် ဒီခရီးက ဘယ်နှမိုင်လောက် ဝေးသလဲ ခင်ဗျာ'

'ဒီမှာက ခရီးကို မိုင်နှင့် မတိုင်းတာဘူးကွ၊ အချိန်နှင့်ပဲ တိုင်းတာကြတယ်၊ မင်း လားနှင့် သွားရင် လေး ငါးရက်လောက် ကြာလိမ့်မယ်၊ အပြန် ဆိုရင်တော့ အဲဒီထက် ကြာမှာပေါ့၊ စိန်တုံးတွေ တင်လာတော့ ခရီးက နှေးသွားမယ် မဟုတ်လား'

ဂျမိက ပြုံးလိုက်ပြီး 'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ယခု အချိန်တွင်မူ ဂျမိ မဂ္ဂရီဂါမှာ သာမန် ခရီးသည် တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ကံကော်လျှင် နေ့ချင်းညချင်း မီလျံနာ သူဌေးကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည့် စိန်တွင်းတူးသမား တစ်ယောက် ဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကုန်စုံဆိုင် ရှေ့မှ လမ်းဘေး ကုန်းတိုင်တွင် ချည်ထားသော ပိန်ညော်ညော် လားပေါ်သို့ လူမည်း အစေခံ ဘန်ဒါက အထုပ်အပိုးများ အစုံအလင် တင်ပြီးသွားပြီ။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ' ဂျမိက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။
ဘန်ဒါက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ ဂျမိ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။
ပြီးတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဂျမီသည် လားကို ကြီးဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ ဇက်ကြီးကို ကိုင်ကာ လားပေါ် လွှားခနဲ တက်ပြီး လားကို ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျုံးလိုက်စမ်း၊ စိန်တုံးတွေ သွားသယ်ကြစို့’
ထို့နောက် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည် ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ဂျမီသည် ညပိုင်း ရောက်လာသော အခါ စမ်းချောင်း တစ်ခု ဘေး၌ ရပ်နားသည်။

လားပေါ်မှ အထုပ်အပိုးတွေကို ချသည်။ လားကို အစာ ကျွေးပြီး ရေတိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟာနေသော သူ့ဗိုက်ကို အသားကင်၊ ဆီးသီးခြောက်နှင့် ကော်ဖီတို့ဖြင့် ဖြည့်တင်းလိုက်သည်။

ညဉ့်နက်လာတော့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့် ထူးဆန်းသော အသံဗလံတွေ ကြားလာရသည်။ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် မျိုးစုံတို့၏ ညည်းသံများ၊ အော်သံများ၊ ဟောက်သံများ၊ ဟိန်းသံများ။

သူသည် ရှေးကျ၍ ရိုင်းစိုင်းသော တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော တောကြီးမျက်မည်း အလယ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။

အကာအကွယ် ဟူ၍ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်းများမှ တစ်ပါး ဘာမှ မရှိ။ ပြီးတော့ အဖော် မပါ သူ တစ်ယောက်တည်း။

သူသည် အသံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတိုင်း လန့်ဖျပ်သွားပြီး ခဏ ခဏ ထိုင်ရာမှ ထခုန်မိသည်။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော တောနက်ကြီးထဲ တစ်နေရာမှ အစွယ် ငေါငေါနှင့် အကောင်ကြီး တစ်ကောင်များ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်လေမလား။ ခြေသည်း လက်သည်းတွေ ချွန်မြနေသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်များ သူ့ကို လာပြီး အလစ်တွင် ကုတ်ခြစ် ဆွဲယူသွားလေမလား။

ရင်တဖိုဖို အသည်းတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ယင်းသို့ တွေးနေရင်းမှပင် သူသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် လည်ဆံမွေး ဖားဖားနှင့် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော ခြင်္သေ့ကြီးများ၊ အစွယ် ငေါငေါနှင့် အသည်းတုန်စရာ ကောင်းလှသော ဆင်ဟိုင်းကြီးများကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။

သူ့ တူးဖော် ရရှိသော စိန်တုံးများကို လုယူရန် ရောက်လာကြသော မုတ်ဆိတ်မွေး ဖားဖားနှင့် လူမည်း လူထွားကြီးများကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။

ဂျမီသည် အရက်တက်ချိန်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ မျက်လုံး နှစ်ဖက် ဖွင့်၍ ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ သူ့ လားကလေး သေဆုံးနေ သည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

J

ဂျမီသည် ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ညတုန်းက တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်များ ကိုက်သွားတာလား ဆိုပြီး ဒဏ်ရာ တွေလို တွေငြား ရှာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာဒဏ်ရာမျှ မတွေ့။ အမှန်တော့ လား ကလေးသည် အမောဆိုပြီး အိပ်ရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မစွတာ မာဝီကတော့ လား သေတာ မင်းကြောင့် ဆိုပြီး ငါ့အပေါ် အပြစ် ပုံချတော့ မှာပဲဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ အရေးမကြီးပါ ဘူးလေ၊ ငါ စိန်ထုပ်ကြီးတွေ ယူလာတာ မြင်ရင် သူ ကျေနပ်သွားမှာပါဟု တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည် နှစ်သိမ့်သည်။

သူ့အဖို့ ပြန်လမ်း မရှိတော့။ ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးတော့။ လား မရှိတော့ ပေမဲ့ ဦးတည်ရာသို့ အရောက် သွားရတော့မည်။ စိန်တွင်းများ ရှိရာ မဂါဒန်သို့ အရောက် သွားရတော့မည်။

မိုးပေါ်မှ ထူးဆန်းသော အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ မော့ကြည့် လိုက်သည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် လင်းတမည်းကြီးတွေ တအားအား အော်မြည် ကာ ပျံဝဲနေကြသည်။ သူ အတော်ကလေး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ကမန်းကတန်းဖြင့် ပစ္စည်းတွေကို ကောက်သိမ်းသည်။ ဘယ်ပစ္စည်းကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ဘယ်ပစ္စည်းကို ယူရမည် ဆိုသည်ကို အရေးပေါ် ဆုံးဖြတ်ရ သည်။ ပြီးတော့ တစ်နိုင် ပစ္စည်းများကို ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲသို့ ကပျာကယာ ကောက်ထည့်ပြီး ထိုနေရာမှ ချက်ချင်း ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ငါးမိနစ်ခန့် သုတ်ခြေတင် လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော လင်းတကြီးများသည် လားသေကောင်ပေါ်တွင် အုပ်လိုက်ကျကာ သူတစ်လှည့် ငါတစ်ချို့ အငမ်းမရ ထိုးဆိတ် စားသောက်နေကြသည်။ လားသေကောင်တွင် နားရွက် ရှည်ရှည် တစ်ဖက်ကိုသာ လှမ်းမြင်ရတော့သည်။

သူသည် ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် ရှေ့သို့သာ အသော့နှင်လာခဲ့သည်။

တောင်အာဖရိကတွင် ဒီဇင်ဘာလသည် နွေရာသီ ဖြစ်သည်။ မီးလို ပူသော နေရှိန်အောက်တွင် သစ်ပင် ဝါးပင် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသည့် ဆုံး စ မထင်ကန္တာရ မြက်ခင်း လွင်ပြင်ကြီးကို ခြေကျင် ခရီး ဖြတ်ကျော်ရသည်မှာ အသက်ထွက်တော့မတတ် ပင်ပန်းလှသည်။

ဂျမီသည် ကလစ်ဒရစ် မြို့မှ စတင် ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်က စိတ်ဓာတ် တက်ကြွပြီး ခြေလှမ်းတွေလည်း အလွန် သွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိနစ်မှ နာရီ၊ နာရီမှ နေ့သို့ ရောက်လာသော အခါတွင်ကား ခြေလှမ်းလည်း နှေးလာခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျလာခဲ့သည်။ မျက်စိ တစ်ဆုံး လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သော အခါ ပူပြင်းလှသော နေရောင် အောက်တွင် တံလျှပ်ရောင် တလက်လက် ထွက်နေသော မွဲပြာရောင် မြက်ခင်း လွင်ပြင်ကြီးမှာ အစလည်း မထင်၊ အဆုံးလည်း မမြင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူသည် ရေ တွေ့သော နေရာတိုင်းတွင် ရပ်နားကာ အမော ဖြေသည်။ ညအချိန် ရောက်လျှင် ပတ်ပတ်လည် အရပ် ရှစ်မျက်နှာမှ ပေါ်ထွက်လာသော တောကောင် မျိုးစုံတို့၏ အသံဗလံ အမျိုးမျိုးကို မကြားချင် အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူက ယင်းအသံများကို တစ်စက်ကလေးမျှ မကြောက်တော့။ ယခုတော့ သူ့အဖို့ နားယဉ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုအသံများကို ကြားရခြင်းဖြင့် သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် သက်ရှိ သတ္တဝါများ ရှိနေကြောင်း သိရှိရ၍ ဝမ်းတောင်သာမိသေးသည်။ လူသူ ကင်းမဲ့သော သည်ဆိတ်ခေါင်တောင်ဖျား ငရဲကန္တာရကြီးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ အရုဏ်တက် ခရီး ဆက်ထွက်လာချိန်တွင် ခြင်္သေ့ တစ်အုပ်နှင့် ပက်ပင်း ဝင်တိုးသည်။ သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သစ်ပင်တွင် ကွယ်၍ အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့မ တစ်ကောင်သည် ဒရယ်ပေါက်ကလေးကို ကိုက်ချိကာ ခြင်္သေ့ထီးနှင့် သားငယ်များ ရှိရာသို့ လာနေသည်။ ခြင်္သေ့ထီး

ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ သားကောင်ကို ပါးစပ်မှ လွတ်ချလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့ ထီးက သားကောင်ကို ကိုက်စားနေစဉ် ခြင်္သေ့မသည် နေရာမှ ပြန်လှည့် ထွက် သွားသည်။ အတင့်ရဲသော ခြင်္သေ့ကလေး တစ်ကောင်က ခြင်္သေ့ကြီး စားနေ သော သားကောင်ကို ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်ပြီး ဟပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် ခြင်္သေ့ ကြီးက ဒေါသ ထွက်သွားပြီး ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို တအား ဖြတ်ရိုက် လိုက်သည်။ ခြင်္သေ့ကလေးမှာ နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။ ထို့နောက် ခြင်္သေ့ကြီး ဝအောင် စားပြီးသွားသော အခါမှ အကျန်ကို မိသားစု အား စားခွင့်ပြုသည်။

ဂျမီသည် ထိုနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းကလေး ခွာကာ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေ သည်။

သူသည် ဆုံး စ မထင်သော ကာရူး မြက်ခင်း လွင်ပြင်ကြီးကို ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်တိတိ ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လက်လျှော့ စွန့်လွှတ် လိုက်ချင်စိတ်များ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ ခရီး ဆုံးသည် အထိပင် ရောက်နိုင်ပါတော့မလား ဟူ၍လည်း သံသယ ဝင်လာမိသည်။

တကယ်တော့ ငါ ရူးတာပဲ။ ကလစ်ဒရစ်ကို ပြန်သွားပြီး မစွတာ မာဝီ ဆီမှာ နောက်ထပ် လားတစ်ကောင် တောင်းခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့ မစွတာ မာဝီက ငြင်းဆန်ပြီး စာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ ဒီလို ဆက် ခရီး ထွက်လာတာပဲ မှန်ပါတယ်လေ။

သည်လိုနှင့် စိတ်ကို တင်းပြီး တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ကာ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ပြန်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့ဘက်သို့ ရှေးရှုလာနေသော သဏ္ဍာန် လေးခုကို အဝေး တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဪ၊ ငါ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ပြီး ထင်ယောင် မြင်ယောင်တာ ဖြစ်မှာပါ ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် အဆိုပါ သဏ္ဍာန်များမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ ပို၍ နီးကပ် လာခဲ့သည်။ ဂျမီ၏ ရင်သည် တဒိန်းဒိန်းနှင့် အခုန် မြန်လာသည်။

ဟုတ်တယ်၊ လူတွေ၊ လူတွေ။ သူသည် စကားပင် မပြောတတ်တော့ သလို ဖြစ်သွားမိသည်။ သူက ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်ပြီး ပြောကြည့်လိုက်

mgyoe.com

သည်။ ကိုယ့်အသံကိုပင် ကိုယ် မမှတ်မိတော့။ အကြာကြီးက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးသော လူတစ်ယောက်၏ အသံလို ဖြစ်နေသည်။

လူလေးယောက်တို့သည် ဂျမီ အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကလစ်ဒရစ် မြို့သို့ ပြန်လာကြသော တွင်းတူးသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခြေကုန်လက်ပန်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေကြပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။

‘ဟယ်လို’

ဂျမီက လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူတို့က ခေါင်းညိတ်ကာ တုံ့ပြန်ကြသည်။

တစ်ယောက်သော လူက လှမ်းပြောသည်။

‘ဟေ့ ချာတိတ်၊ မင်း ရှေ့မှာ ဘာမှ မရှိဘူးကွ၊ တို့ အားလုံး ရှာကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်း ရှေ့ဆက် သွားလို့ အလကားပဲ၊ နောက်ကိုသာ လှည့်ပြန်တော့’
ထို့နောက် သူတို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဂျမီသည် ဘာကိုမှ တွေးပူမနေတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ ခရီး ဆက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့မှာက အဆုံး မရှိသော ကန္တာရ မြက်ခင်း လွင်ပြင်ကြီး။ နေကလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ကျသည်။ ပုန်းကွယ်စရာ နေရာလည်း ဘာမှ မရှိ။ ရှိနေသော ဆူးပင် အချို့မှာလည်း ဆင်တွေ ချိုးထား၍ အကိုင်းတွေ ပြောင်တလင်းခါနေကြသည်။

သူသည် နေပူရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ကန်းမတတ် ခံစားနေရသည်။ ခေါင်းထဲမှလည်း မကြာခဏ မူးဝေလာသည်။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း အဆုတ်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာတော့မလား ထင်ရသည်။ လမ်းလည်း မှန်မှန် မလျှောက်နိုင်တော့။ ဒူး တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး ရိုက်မိပြီး မကြာခဏ လဲကျသည်။

နေပူရှိန် ပြင်းလှသော တစ်နေ့ နေ့လယ်ချိန်တွင် ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခွေယိုင် လဲကျသွားသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အမောဆိုကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူသည် အိပ်မက်ထဲတွင် ဧရာမ လုံအိုးကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်။ နေလုံးလောက် ရှိသော စိန်တုံးကြီး တစ်တုံးက မီးလျှံတွေ တပြောင်ပြောင် ထွက်ကာ သူ့အပေါ်မှ စီးမိုးနေသည်။

နောက်ဆုံး အပူရှိန်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်သွားတော့သည်။ သန်းခေါင်လောက်တွင်မှ သူ နိုးလာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အအေးဒဏ်ကြောင့် ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ကြိုးစားပြီး အသားခြောက် တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက် စားသည်။ ပြီးတော့ ရေ တစ်ကျိုက် သောက်သည်။ မြေပြင်နှင့် ကောင်းကင်တို့ အေးနေတုန်း နေ မထွက်ခင် ခရီး ဆက်ရဦးမည်။

ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ အားယူပြီး ထသည်။ ခြေထောက်တွေကို သယ်ချင် စိတ်ပင် လုံးဝ မရှိတော့။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တော့ မြေကြီးပေါ်တွင်သာ ခြေပစ် လက်ပစ် လှဲအိပ်နေလိုက်ချင်တော့သည်။ ခဏလောက် အိပ်နေလိုက်ရရင် အား ပြည့်လာမှာပဲ ဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် အိပ်လိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှ ပြန်နိုး နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု သူ့ အတွင်းစိတ်က သတိပေးသည်။ သူလည်း တခြား လူတွေ အတိုင်းပင် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ လင်းတကြီးတွေကို မြင်ယောင်လာ သည်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ လင်းတစား မခံနိုင်ဘူး။

ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို မကြည့်သည်။ ကျောပေါ် တင်၍ လုံးဝ မရတော့။ သူ့ကိုယ်သူပင် အနိုင်နိုင်။ သို့ဖြင့် ကျောပိုးအိတ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲပြီး ဒယီး ဒယိုင်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ လမ်းတွင် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ လဲကျ သည်။ ကြိုးစားပြီး ပြန်ထသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အရုဏ်တက်စ ကောင်းကင် သို့ မော့ကြည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါ၊ ငါ အသေ မခံနိုင်ဘူး၊ ရည်မှန်းချက် အတိုင်း သွား ရမယ်’

သူ့အသံကိုသူ နားကွဲမတတ် ပြန်ကြားရသည်။
ခေါင်းထဲသို့ အတွေး ဝင်လာပြန်သည်။

အို၊ မင်းက စိန် ရှာဖွေ သွားမလို့ ဟုတ်လား။ မင်း အရူးပဲ။ လူတွေ သမ္မာအာဇီဝ အလုပ် မလုပ်ချင်အောင် မဟုတ်က ဟုတ်က ယုံတမ်းစကားတွေ ပြောပြီး ဖြားယောင်းနေကြတာကို မင်းက တကယ် ယုံလို့လား။

ဒီခရီးက နည်းတဲ့ ခရီးကြီး မဟုတ်ဘူးကွ။ ကမ္ဘာ တစ်ဝက် ပတ်ရမှာ။ မင်းမှာ ခရီးစရိတ် ပိုက်ဆံ ရှိလို့လား။

မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီ။ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်း ရှာနေတဲ့ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နေ့ရော ညပါ မနား တမ်း ကြိုးစားပြီး ရှာပါ့မယ်။ အပြန်မှာ စိန်တုံးတွေ တစ်ထုပ်ကြီး ထမ်းလာခဲ့ ပါ့မယ်။

ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသည်။

မင်းမှာ ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ် ဂျမီ။ တစ်လမ်းက ဆက် သွားဖို့၊ နောက်တစ်လမ်းက ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေဖို့။ အဲဒီလို ရပ်နေရင်တော့ မင်းလည်း တခြားလူတွေလို အသေဆိုးနှင့် သေပြီး လင်းတတွေ အဆွဲခံရမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ကျိန်းသေပဲ၊ ကျိန်းသေပဲ.. ပဲ.. ပဲ။

သူ့အသံသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ကြိုးစားပြီး တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်စမ်းပါ ဂျမီ။ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်း ချင်း လျှောက်သွားရင် တစ်နေ့တော့ ရောက်ကို ရောက်ရမှာပေါ့ကွာ။ ကိုင်း၊ ယောက်ျားဘသား ကြိုးစားပြီး လှမ်းလိုက်စမ်း၊ လှမ်းလိုက်စမ်း။

နောက် နှစ်ရက် အကြာတွင် မဂါဒန် ရွာထဲသို့ ကိုယ်ကို တရွတ်ဆွဲရင်း ဝင် လာခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် သွေးခြည်တွေ ဥပြီး မြင် မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေလည်း ရောင်ကိုင်းပြီး ပိတ် လုမတတ် ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် ကယိုင်ကပါးနှင့် လျှောက်လာရင်း လမ်းမပေါ် တွင် ရုတ်တရက် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။

တခြား တွင်းတူးသမားတွေက သူ့ဆီသို့ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး ဖေးမပေးကြ သည်။ သူက ရှိစုမဲ့စု အင်အားဖြင့် ကြိုးစားပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့် စိန်တုံးတွေ၊ ကျွန်တော့် စိန်တုံးတွေ၊ ဘယ်သူမှ မယူနှင့်၊ ဘယ်သူမှ မယူနှင့်၊ သွား... သွား... ကြ.. ကြ’

ထို့နောက် သူ လုံးဝ မေ့လျော့သွားသည်။

နောက် သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင် သတိပြန်ရလာသော အခါ အခန်း ကလေး တစ်ခန်းထဲ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပတ်တီးတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က သူ ခုတင်ကလေး ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်.. ကျွန်တော် ဘာ.. ဘာဖြစ်’

လည်ချောင်းတွေ စေ့ပြီး စကား မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

‘ငါ့တူကြီးက နေမကောင်းလို့လေ၊ အဲဒါ အန်တီဆီကို လူတွေ လာပို့လို့ အန်တီက ပြုစုထားတာ’

မိန်းမကြီးက ဂျမီ၏ ပတ်တီး စည်းထားသော ခေါင်းကို အသာ မပြီး ရေတစ်ခွက် တိုက်သည်။ ဂျမီက တံတောင် တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ကာ ကိုယ်ကို စောင်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်.. ကျွန်တော်’ ကြိုးစားပြီး တံတွေး တစ်ချက် မျိုချလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဟင်’

‘မင်း မဂါဒန် ရွာကို ရောက်နေတယ်၊ အန်တီ နာမည်က အဲလစ် ဂျာဒင်း တဲ့၊ ဒါက အန်တီ ဘော်ဒါဆောင်ပဲ၊ ငါ့တူ ဘာမှ မပူပါနှင့်တော့၊ အားလုံး ကောင်းသွားတော့မှာပါ၊ ကဲ အေးအေးဆေးဆေး လွဲနေလိုက်ပါဦး၊ ဟုတ်လား’

‘ဒါနှင့် ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ..’

ဂျမီက အိပ်နေရာမှ လူးလဲ ထရန် ကြိုးစားရင်း ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

‘အားလုံး ရှိပါတယ်၊ ဟောဟိုမှာ အန်တီ သိမ်းထားတယ်၊ ဘာမှ မပူပါနှင့် သား’

မစ္စက် ဂျာဒင်းက အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဂျမီ စိတ်အေးသွားကာ ခုတင်ပေါ်တွင် စိတ်ချ လက်ချ ပြန် လှဲချလိုက်သည်။

ငါ့ရှည်မှန်းချက် အောင်မြင်တော့မယ်။ အောင်မြင်တော့မယ်။ ဒီအချိန်က စပြီး အားလုံး အဆင်ပြေတော့မယ်။

မစ္စက် ဂျာဒင်းနှင့် တွေ့ရသည်မှာ ဂျမီ အတွက် နတ် မခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မစ္စက် ဂျာဒင်းသည် မဂါဒန်သို့ စိန် ရှာရန် လာရောက်ကြသူ အားလုံး အတွက် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်အောင် ကျေးဇူးရှိလှသူ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ၎င်းတို့အား ထမင်းလည်း ကျွေးသည်။ နေထိုင် မကောင်းသော အခါ တွင်လည်း မိခင်စိတ်ဖြင့် ဂရုတစိုက် ပြုစုသည်။ စိတ်ဓာတ် ကျနေသော အချိန် များတွင်လည်း စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာအောင် အားပေးစကား ပြောသည်။

သူမသည် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် လိမ်မြို့တွင် ကျောင်းဆရာ လုပ်နေရာမှ နုတ်ထွက်ကာ စိန် ရှာရန် တောင် အာဖရိကသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သဖြင့် သူမလည်း တစ်ပါတည်း လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ ရောက်ပြီး ရက်သတ္တ သုံးပတ် အကြာတွင် သူမ၏

ခင်ပွန်းမှာ ဖျားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူမသည် အင်္ဂလန် သို့ မပြန်တော့ဘဲ မဂါဒန်တွင် ဘော်ဒါခန်း ဖွင့်ကာ နေထိုင်ခဲ့တော့သည်။ ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်မှ စိန် ရှာရန် လာရောက်ကြသူများမှာ သူမ၏ သားသမီးများ လို ဖြစ်နေတော့သည်။

မစ္စက် ဂျာဒင်းသည် ဂျမီအား နောက်ထပ် လေးရက်တိတိ အိပ်ရာထဲတွင် နေစေပြီး ပတ်တီးသစ်များ လဲပေးခြင်း၊ အစာ ကျွေးခြင်းတို့ဖြင့် ပြုစုပေးသည်။ ငါးရက်မြောက်သော နေ့တွင်ကား ဂျမီ အိပ်ရာမှ ကောင်းကောင်း ထနိုင်တော့ သည်။

‘အန်တိုကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ ဘူး အန်တို၊ အခုတော့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ ကျေးဇူး ပြန်မဆပ် နိုင်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်က အန်တိုကို စိန်တုံး တစ်တုံးတော့ မကြာခင် ပေးနိုင်မှာပါ၊ ကျွန်တော် တကယ် ပြောတာပါ အန်တို၊ ဒါဟာ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါရဲ့ ကတိစကားပါ’

ခန့်ချော ချောသော လူငယ်ကလေး၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေပုံ ကို ကြည့်ကာ မစ္စက် ဂျာဒင်းက ပြုံးမိသည်။ သူသည် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် နှစ်ဆယ်မျှ လျော့သွားသည့် အပြင် ဆံပင်များလည်း ဖြူသွားခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွခြင်းသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုံးလွှမ်းထားသည်မှာတော့ သိသာလှသည်။

ဒီသူငယ်က တခြား လူတွေနှင့် မတူဘူး ဟူ၍ မစ္စက် ဂျာဒင်းက မှတ် ချက် ချလိုက်မိသည်။

ဂျမီသည် ဖြူဖြူစင်စင် ဖွပ်လျှော်ထားသော ဝတ်စုံကို အချိုးကျကျ ဝတ်ကာ မဂါဒန် ရွာတွင်း ရွာပြင် အနှံ့ လေ့လာရေး ထွက်လာခဲ့သည်။ မဂါဒန် ရွာမှာ အသေးစား ကလစ်ဒရစ် မြို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကလစ်ဒရစ် မြို့မှာကဲ့သို့ပင် ပုံစံတူ တဲအိမ်များ၊ ရွက်ဖျင်တဲများ၊ လှည်းများနှင့် ဖုန်ထူသော လမ်းများ ရှိကြသည်။ ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော လမ်းဘေး ဈေးဆိုင်များနှင့် စိန်ရှာ ထွက်လာ သူများဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ဂျမီသည် အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဆိုင်ထဲမှ ရယ်မောသံများ ကြား၍ ဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေသော

လူအုပ်ကြီးသည် အနီရောင် ရှုပ်အကျို ဝတ်ထားသော အိုင်းရစ် လူမျိုး တစ်ဦးကို ဝိုင်းနေကြသည်။

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ’

ဂျမီက နီးရာ လူတစ်ယောက်အား စုံစမ်းလိုက်သည်။

‘သူက သူ ရလာတဲ့ စိန်တုံးကို အရည်ဖျော်မလို့လေ’

‘အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး’

‘သူက စိန်တုံးကြီး ရလာလို့ သူဌေး ဖြစ်သွားတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိသမျှ လူတွေကို အရက် အလှူ ပေးမလို့တဲ့ကွ၊ အဲဒါ အခု ဒီမှာ လူ သုံးဆယ်လောက် ရှိတာ၊ တဝတပြီ သောက်ချင်သလောက် သောက်နိုင်တယ်တဲ့’

သို့ဖြင့် ဂျမီလည်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ တခြား တွင်းတူးသမားတွေနှင့် ဝင်ရောလိုက်သည်။

‘ဟေ့ ဂျမီ၊ မင်းက ဘယ်က လာတာလဲကွ’

‘စကော့တလန်ကပါ’

‘အေး၊ မင်းတို့ စကော့တလန်မှာတော့ လူတွေ ဘယ်လိုနေလို့ ဘယ်လို စားသောက်ကြသလဲ ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက ခေါင်ခိုက်နေတာပဲကွ၊ ရှိသမျှ စိန်တွေ ရတာတောင်မှ လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ထို့နောက် သူတို့သည် အခြား စိန်တွင်းများ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ဂေါင်ဂေါင်တွင်း၊ ဖာလွန်ဟုပ်တွင်း၊ ဒလ်ပို့တွင်း၊ ပူးဝါးမင်းကိုပရူးတွင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီတွင်းများ အကြောင်း စုံနေသည်။

သူတို့ ပြောသော စကားများမှာ တစ်မျိုးတည်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံနှင့် တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံ အတူတူချည်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း မြေကျောက်တွေ ဖောက်၊ ကျောက်တုံးကြီးတွေ ရွှေ့ပြီး ခါးကျိုးမတတ် လပေါင်း များစွာ တူးကြသော်လည်း သူဌေး ဖြစ်လောက်အောင် တန်ဖိုး ရှိသော စိန် တစ်လုံးမျှ မရကြ။ သို့သော်လည်း သူတို့က စိတ်ဓာတ်တွေ မကျ။ တစ်နေ့ ရနိုး ရနိုးနှင့် ဇွဲနဲပဲဖြင့် ဆက်၍သာ တူးကြသည်။ တစ်ရွာလုံးတွင်လည်း အဆိုးမြင်သမားတွေနှင့် အကောင်းမြင်သမားတွေဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အဆိုးမြင်သမားတွေက စိတ်ပျက် လက်လျှော့ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ အကောင်းမြင်သမားတွေက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။

mgjoe.com

ဂျမီက သူ ဘယ်ဘက်က ရပ်ရမည် ဆိုသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။

သူသည် ဘီယာခိုး ယစ်ကာ မျက်လုံးတွေ မှေးနေသော အိုင်းရစ် လူမျိုး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မစ္စတာ မာဝီ ပေးလိုက်သော မြေပုံကို ထုတ်ပြသည်။

အိုင်းရစ် လူမျိုးက မြေပုံကို ယူကြည့်ပြီးနောက် ဂျမီဆီသို့ ပြန်ပေးရင်း 'အလကားပဲကွ၊ ဒီနေရာတွေက ပြိုပြစင်အောင် တူးသွားကြပြီ၊ ငါသာ ဆိုရင် တော့ ဘက်ဒ်ဟုပ်မှာပဲ သွားတူးမှာပဲ'

ဂျမီက ထိုသူ ပြောတာကို မယုံ။ သူ့ကို မစ္စတာ မာဝီ ပေးလိုက်သော မြေပုံသည်သာ တကယ် စိန်ကြော ရှိသော နေရာများကို ညွှန်ပြထားသည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

တခြား တွင်းတူးသမားတွေကလည်း တစ်မျိုး ပြောကြပြန်သည်။

'ကိုလက်စဘတ်ဘက်ကို သွားကြည့်ပါလားကွ၊ အဲဒီမှာ တော်တော် ရတဲ့ လူတွေ ရှိတယ် ကြားတယ်'

'ဂစ်လ်ဖီလန်ကော့ပ်ကိုပဲ သွားစမ်းပါ ချာတိတ်ရာ၊ အဲဒီမှာမှ တကယ် စိန်တွေ ရှိတာကွ'

'ဟေ့၊ ဘာမှ စိတ်ကူးမလွဲနှင့်ကွ၊ မွန်းလိုက်ရပ်ရှိဘက်ကိုသာသွား၊ အဲဒီ မှာ ကျိန်းသေ ရမှာပဲ'

ထိုည ညနေစာ စားနေချိန်တွင် မစ္စကံ ဂျာဒင်းက သူ့ကို ပြောသည်။

'ဂျမီ၊ စိန်တွင်း တူးတာဟာ ဖဲကစားသလိုပါပဲ၊ တစ်ချိန်ကောင်း မိလိုက် ရင် တစ်ခါတည်း သူဌေး ဖြစ်တာပါပဲ၊ အဲဒီတော့ သူများတွေ ပြောတာ နား ယောင်မနေပါနှင့်၊ ကိုယ့် တူးရွင်းနှင့် ကိုယ့်ကျင်းကိုယ် တူးပါ၊ တခြား တွင်း ဝိဇ္ဇာတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တူးသွားကြတာပဲ'

ထိုညတွင် ဂျမီ အိပ်မပျော်နိုင်။ စိတ်ထဲတွင် လွန်ဆွဲရင်း အဖြေ မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မစ္စတာ မာဝီ၏ မြေပုံကို ဘေးချိတ်ထားလိုက် ရန် ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဘယ်သူ အကြံပေးချက်ကိုမျှ မလိုက်ဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ အရှေ့ဘက် မုတ်ဒါမြစ် တစ်လျှောက်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မစွက် ဂျာဒင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

သူသည် သုံးရက်နှင့် နှစ်ညတိတိ လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ထင်ကြေး ရှိသော တစ်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ရပ်နားပြီး စခန်းချသည်။ မြစ်ကမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတွေ ရှိကြသည်။ သစ်ကိုင်းကြီးတွေကို ကုတ်လုပ်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဘေးသို့ ရွှေ့သည်။

ပြီးတော့ နေထွက်မှ နေဝင် အထိ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ကြိုးစားပမ်းစား တူးသည်။ မြေစာတွင် အဝါရောင် ရွှံ့သားများနှင့် အပြာရောင် စိန်မြေများ ပါ မပါကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ယင်းမြေ အမျိုးအစားမျိုး တွေလျှင် မြေ အောက်တွင် စိန်ကြောကြီး ရှိကြောင်း သေချာသည်။

သို့သော် ယခု သူ တူးနေသော နေရာကား အမြို့မြေသာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ပတ်လုံးလုံး တူးပေမဲ့ စိန် တစ်လုံးမျှပင် မရသေး။ နောက်ဆုံး သူသည် ထိုနေရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခြား နေရာသစ်ကို ရှာရတော့သည်။

သူသည် မြစ်ကမ်း အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး စိန်ကြော ရှိနိုင်မည် ထင်သည့် နေရာများတွင် စခန်းချ၍ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ တူး သည်။ နောက်ဆုံး ပေါက်ချွန်းကြီးကို မြောက်၍ မရနိုင်တော့မှ အတူး ရပ် သည်။ ထို့နောက် ရွှံ့စေးများ ပေကျံနေသော ကျောက်စရစ်များကို ဆန်ခါပေါ် တင်၍ ကျင်သည်။ စိန် တစ်လုံးမျှ ပါမလာ။ အားလုံး ကျောက်စရစ်တွေချည်း ပင်။

ညအချိန် ရောက်လာတော့ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လိုက်တော့သည်။

ဒုတိယ ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသွားသော အခါ မြစ်ညာဘက်သို့ ဆန် တက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ပါးဒ်စပန်ဟု ခေါ်သော ရွာကလေး တစ်ရွာ၏ မြောက် ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် မြစ်ကွေ့ တစ်ခု အနီးတွင် ရွက်ဖျင်တဲ ထိုးလိုက်သည်။

ထင်းမီးဖိုတွင် အမဲသားကို တံစို့ထိုး ကင်ပြီး ကော်ဖီ ပူပူနှင့် မျှောချကာ ဝမ်းကို အစာ ဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရွက်ဖျင်တဲ ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ မိုး ကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေကို ကြည့်နေသည်။ သူသည် လူသား တစ်ယောက် နှင့်မျှ မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ရှိခဲ့ပြီ။ လူသူ မရှိသော ဆိတ်ခေါင် တောင်ဖျား အရပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း နေရခြင်း၏ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဒုက္ခကို လှလှကြီး ခံစားနေရသည်။

ငါ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ သူ စဉ်းစားသည်။ အလကား ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ရွံ့တွေ၊ ကျောက်ခဲတွေကို တစ်နေကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်း တူးနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိသလဲ။ ငါ အရူး ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ရွာမှာ ဆိုရင် အစ်ကိုတွေနှင့် လယ်လုပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေရမှာပဲ။ လာမယ့် စနေနေ့ အထိ စိန်တစ်လုံးမှ မရရင်တော့ ဆက်မတူးတော့ဘူး။ အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်တော့မယ်။

သူသည် ကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ ‘ဟေ့၊ အလကား ကြယ်တွေ၊ မင်းတို့က ငါ့ကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေကြတော့မှာလား’ ဘုရားရေ၊ ငါ ရူးများ ရူးနေပြီလား မသိပါဘူး။

သူသည် ထိုနေရာတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်ရင်း သူ့ရှေ့မှ မြေကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ လက်ဖြင့် တူးဆွ ကစားနေသည်။ ယင်းသို့ တူးဆွနေရင်းမှ ကျောက်ခဲကြီး တစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ သူက ကောက်ယူကြည့်ပြီး ထူးခြားချက် မတွေ့သဖြင့် ပြန်လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်များ အတွင်းကလည်း သည်ကျောက်ခဲ မျိုးတွေ ရာနှင့်ချီ၍ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။

သို့သော် သည်ကျောက်ခဲက သူ့စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆွဲဆောင်နေသလို ထင်ရသည်။ သို့ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး ပြန်ကောက်သည်။

အပေါ်တွင် ပေကျံနေသော အညစ်အကြေးများကို ဘောင်းဘီနှင့် ပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ စိန်တုံးများ ဖြစ်နေသလား မသိဘူး။ သို့သော် အရွယ်အစားက ကြီးလွန်းနေ၍ သူက မသေမချာ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျောက်တုံး အရွယ်က ကြက်ဥ အကြီးစားလောက် ရှိသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ တကယ့် စိန်တုံးကြီးပါလား။

ရုတ်တရက် အသက်ရှူ ရပ်သွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ မှန်အိမ်ကို ကမန်းကတန်း ဆွဲယူပြီး အနီးအနားတွင် ဆက်လက် ရှာဖွေသည်။ ၁၅ မိနစ် အတွင်းတွင် အလားတူ ကျောက်ခဲ လေးလုံး ထပ်ရသည်။ တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး အရွယ်တူချည်း ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်သည် တဖျတ်ဖျတ် ခုန်နေသည်။

အရုဏ်တက်တွင် အိပ်ရာမှ ထကာ အရူး တစ်ယောက်ပမာ သွေးရူး သွေးတန်းနှင့် ဆက်တူးပြန်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်း ရောက်တော့ နောက်ထပ် ခြောက်လုံး ထပ်မံ တွေ့ရှိပြန်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ်တိတိ ဆက်တူးပြီး ရသမျှ စိန်တုံးတွေကို တစ်နေရာတွင် မှတ်မှတ်သားသား မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ မတော်တဆ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ မြင်သွားလျှင် လုယူမည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း စိန်တုံးတွေ ထပ်ရနေသည်။ သူသည် ဝမ်းသာလုံး ဆို့ပြီး ရူးမတတ်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သည်ရတနာတွေ အနက် တစ်ဝက်ကိုသာ ရရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း ယင်းလောက်နှင့်ပင် သူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်ပြီ။

နောက်ဆုံးပတ် ကုန်ဆုံးသွားသော အခါ သူသည် မြေပုံပေါ်တွင် သေချာစွာ အမှတ်အသား ပြုသည်။ စိန်တုံးတွေ ရှိသော နေရာများကိုလည်း ပေါက်ချွန်းဖြင့် သေသေချာချာ ဘောင်ခတ်၍ မှတ်သားသည်။

ထို့နောက် မြှုပ်ထားသော စိန်တုံးများကို ပြန်ဖော်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကြီး အောက်ဆုံးတွင် သေသေချာချာ ထည့်ပြီးနောက် မဂါဒန်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တော့သည်။

အဆောက်အအုံ ခပ်သေးသေးကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင် ဒိုင်းမန့် ကူးပါး (စိန်ကုန်သည်) ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားသည်။ ဂျမီသည် အခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာမိသည်။ တချို့ စိန်တူးသမားတွေ ရလာသော စိန်တုံးများမှာ တကယ် စစ်ဆေးကြည့်သော အခါ ရိုးရိုး ကျောက်ခဲများ ဖြစ်နေတတ်ကြောင်း သူ ကြားဖူးသည်။ ၎င်း စိန်တုံးတွေလည်း ကျောက်တုံးတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော စိန်ကဲဖြတ်သမားက လှမ်းမေးသည်။

‘ကျုပ် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ’

ဂျမီက သက်မ တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးတော့မှ ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကျောက်တုံးကလေးတွေကို စစ်ဆေးပေးပါ ခင်ဗျာ’

စိန်ကဲဖြတ်သမားက ဂျမီအား စေ့စေ့စပ်စပ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂျမီက သူ့ ကျောက်တုံးတွေကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ စုစုပေါင်း ၂၇ လုံးတိတိ။

စိန်ကဲဖြတ်သမားက အံ့အားကြီး သင့်နေသည်။

‘မင်း ဒါတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ’

‘စိန်တွေ ဟုတ် မဟုတ်သာ အရင် စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်’

စိန်ကဲဖြတ်သမားက အကြီးဆုံး တစ်လုံး ကောက်ယူပြီး ကျောက်သမား သုံး မှန်ဘီလူးဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်သည်။

‘ဘုရားရေ၊ ဒီစိန်ဟာ ငါ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲကွ’

ဂျမီသည် အသက်ပင် မရှုနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ပေါက်အော်လိုက်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

‘ဒါတွေ မင်း ဘယ်က ရခဲ့သလဲ’

စိန်ကဲဖြတ်သမားက ထပ်မေးသည်။

‘နောက် ၁၅ မိနစ် ကြာရင် ကျွန်တော့်ကို စားသောက်ဆိုင်မှာ လာတွေ့ ပါ’ ဂျမီက ပြုံးပြီး ပြောသည်။ ‘အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်’

ထို့နောက် စိန်တုံးတွေကို အိတ်ထဲ ပြန်ကောက်ထည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ သည်။ နောက် နှစ်ခန်းကျော်မှ မှတ်ပုံတင်ရုံးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေကို မှတ်ပုံတင်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆလိုမွန် ဗင်ဒါ မာဝီနှင့် ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါတို့ နှစ်ယောက် နာမည်နှင့် တင်ပေးပါ ခင်ဗျာ’

စကော့တလန် ပြည်မှ ဆင်းရဲသားလေး ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါကား နေချင်း ညချင်း ပင် သန်းကြွယ် သူဌေးလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် စိန်ကဲဖြတ်သမား အသင့် ထိုင်စောင့်နေသည်။

သူက သတင်း ဖြန့်ထားနှင့်ပြီ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဂျမီ ဝင်လာ တော့ ဆိုင်ထဲရှိ လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကာ တလေးတစားနှင့် နေရာ ပေးကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျမီက အရက် ကောင်တာသို့ တန်းလျှောက်သွားပြီး အရက်စပ် ဆရာကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီနေ့ ဒီဆိုင်ထဲ ရှိသမျှ လူတွေကို ကျွန်တော်က ဒကာခံမလို့ ခင်ဗျ’ ထို့ နောက် လူအုပ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် ‘ကျွန်တော် ပါးဒ်စပန်က ပြန်လာတာဗျ’

မီးဖိုချောင်ထဲ ဂျမီ ဝင်လာသော အခါ မစွက် ဂျာဒင်းက ကော်ဖီ ထိုင်သောက် နေသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ သူမ မျက်နှာ ရွှင်လန်းသွားသည်။

‘ဟင် ဂျမိ၊ ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား၊ အန်တီ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်’
သူမက ဂျမိ၏ ကပိုကရို ပုံပန်းနှင့် မပြုံးမရယ် မျက်နှာထားကို သတိပြုမိ
လိုက်ပြီး ‘ကဲ ကဲ၊ ဘာမှ ဖြစ်မနေနှင့်၊ အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ပြန်
ရောက်လာတာပဲ တော်လှပြီ၊ ရော ဒီမှာ အမောပြေ ကော်ဖီ ပူပူလေး တစ်ခွက်
သောက်လိုက်ပါဦး’

ဂျမိက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး စိန်တုံး ခပ်
ကြီးကြီး တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မစွက် ဂျာဒင်း၏ လက်
ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း ‘ကျွန်တော် ကတိတည်ပါတယ် အန်တီ’

မစွက် ဂျာဒင်းက စိန်တုံးကြီးကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
သူမ၏ မျက်လုံးပြာများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။

‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ အန်တီ မလိုချင်ဘူး ဂျမိ’ သူမ၏ အသံက ညင်
သာ အေးဆေးလှသည်။ ‘အန်တီ မယူပါရစေနဲ့ သားရယ်၊ သား သိတဲ့
အတိုင်း ဒီပစ္စည်းကို အန်တီ ယူလိုက်ရင် အန်တီ ဘဝ ပျက်စီးရပါလိမ့်မယ်
ကွယ်’

ဂျမိ မဂ္ဂရိုဂါသည် ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်သော အခါ အမှတ်တရ ဖြစ်အောင်
တခမ်းတနား ပြန်သည်။

သူသည် အသေးစား စိန်တစ်လုံးကို မြင်းတစ်ကောင်၊ လှည်းတစ်စီးနှင့်
လဲလိုက်သည်။ သူ သုံးစွဲသော စရိတ်စက အားလုံးကိုလည်း သေသေချာချာ
စာရင်း မှတ်သည်။ သူ၏ အစုစပ် ဖြစ်သူ မစွတာ ဗင်ဒါ မာဝီက မကျေနပ်ခြင်း
မရှိရလေအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကလစ်ဒရစ်သို့ အပြန် ခရီးကား သူ့ အတွက် ဇိမ်ကျလှတော့
သည်။ အလာတုန်းက ခရီးကြမ်းနှင့် ယခု အပြန် ခရီးတို့ကို ယှဉ်ကြည့်ပြီး
အံ့ဩနေမိလေသည်။ အင်း၊ ဆင်းရဲသားနှင့် သူဌေး ကွာခြားတာ ဒါပဲပေါ့။
ဆင်းရဲသားက ခြေကျင် လျှောက်ရတယ်။ သူဌေးက လှည်းစီးရတယ်။

သူသည် မြင်းကို ခပ်ဖော့ဖော့ကလေး ကြိမ်တို့လိုက်ပြီးနောက် မှောင်
မည်းနေသော ကန္တာရ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကာ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ခရီး
နှင်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကလစ်ဒရစ် မြို့သည် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။ နဂို အတိုင်းပင်။ ပြောင်းလဲမှု ရှိတာကတော့ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါ။ သူသည် မြင်းလှည်းကြီးကို မောင်းနှင်ကာ မြို့ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး မစ္စတာ မာဝီ၏ ကုန်စုံဆိုင် ရှေ့တွင် တံခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများက သူ့ကို တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့က ယင်းသို့ တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်းမှာ တန်ဖိုးရှိသော မြင်းနှင့် လှည်းတို့ကြောင့် မဟုတ်၊ လှည်းမောင်းလာသော လူငယ်၏ ထူးထူးခြားခြား ရွှင်လန်းကြည်လင်နေသော မျက်နှာ အမူအရာကြောင့် ဖြစ်သည်။ စိန်တွင်းကြီး တွေ့ပြီး နေ့ချင်း ညချင်း သူဌေး ဖြစ်သွားကြသော တွင်းတူးသမားများကို သူတို့ မြင်ဖူးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့သော သူများကို မြင်ရတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ အသစ်တစ်ဖန် ပြည့်ဖြိုးလာကြသည်။ သူတို့ ရပ်ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် ဂျမီသည် လှည်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုလူအုပ်ထဲတွင် မစ္စတာ မာဝီ၏ လက်စွဲ လူယုံတော် ဘန်ဒါကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဂျမီက ဘန်ဒါအား ပြုံးကြည့်ပြီး ‘ဟလို သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီဗျ’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဘန်ဒါက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မြင်းကို ချည်တိုင်တွင် ချည်ပြီး နောက် ဆိုင်ထဲသို့သာ တန်းဝင်သွားသည်။ ဂျမီလည်း သူ့နောက်မှ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။

မစ္စတာ မာဝီသည် ကောင်တာတွင် ဈေးဝယ်သူ တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ သူက ဂျမီအား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။ သူ့ သတင်းကို မစ္စတာ မာဝီ သိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဂျမီက ချက်ချင်း တွက်လိုက်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က စိန်တွင်း တွေ့ရှိလျှင် ထိုသတင်းသည် နာရီပိုင်း အတွင်း တစ်နယ်လုံးသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားတတ်စမြဲ မဟုတ်ပါလား။

ဈေးဝယ်သူ ပြန်ထွက်သွားသော အခါ မစ္စတာ မာဝီက ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ မေးဆတ်ပြပြီး ‘ကဲ လာပါ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ’

ဂျမိသည် သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

မစ္စတာ မာဝီ၏ သမီးသည် မီးဖိုခန်းတွင် နေ့လယ်စာ ပြင်နေသည်။

ဂျမိက 'ဟဲလို မာဂရက်၊ နေကောင်းတယ်နော်' ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

မာဂရက်က ဖျတ်ခနဲ စောင်းကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

'သတင်းကောင်းတော့ ငါ ကြားပြီးပါပြီ'

မစ္စတာ မာဝီက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တကယ့် သတင်းကောင်းကြီးပါပဲ'

ဂျမိက ယင်းသို့ ပြောရင်း သူ့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး စိန်တုံးများကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်။ မစ္စတာ မာဝီက ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားသလို စိန်တုံးများကို ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်း ကောက်ယူကာ စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စိန်တုံးများကို အားလုံး သိမ်းကျုံးပြီး သားရေအိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သားရေအိတ်ကို အခန်းထောင့်ရှိ မီးခံသေတ္တာကြီးထဲတွင် သွားထည့်ကာ သော့ခတ်လိုက်သည်။

သူက နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ကျေနပ် အားရလှသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

'မင်း လုပ်လာတာ တကယ် ကောင်းတာပဲ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ၊ တကယ့်ကို စံတင်လောက်ပါပေရဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါက အစပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ နောက်ထပ် ဒီထက်မက အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်၊ အဲဒါတွေ အားလုံး ပေါင်းလိုက်ရင် တန်ဖိုး ဘယ်လောက် ရှိမယ် ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်သလောက်ပါပဲ ခင်ဗျာ'

'ဒါနှင့် ဒီပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာကော မှတ်ပုံတင်ခဲ့ရဲ့လား'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ' ဂျမိက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင် စာရွက်ကို ထုတ်ပေးရင်း 'ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး နာမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်ခဲ့ပြီးပါပြီ'

မစ္စတာ မာဝီက မှတ်ပုံတင် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

'အင်း၊ တော်တော် ဟန်ကျတာပဲ၊ မင်းကို ဘောက်ဆူး ကောင်းကောင်း ပေးရမယ်၊ ခဏ နေဦး'

သူက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားပြီး သမီး ဖြစ်သူအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘သမီးရေ၊ ခဏ လာစမ်းပါဦးကွယ်’

သမီး ဖြစ်သူက ကောင်တာမှ လျှောက်လာပြီး ဖခင် နောက်သို့ လိုက် သွားသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်မျှ ကြာသော အခါ မစ္စတာ မာဝီ တစ်ယောက် တည်း ပြန်ဝင်လာသည်။

‘ဟောဒီမှာ မင်း အတွက် အထူး ဘောက်ဆူးပဲ’

သူက ယင်းသို့ ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ပေါင် ငါးဆယ်တိတိ ရေတွက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ပုံလိုက်သည်။

ဂျမိက ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားပြီး ‘ဒါက ဘာ အတွက်လဲ ခင်ဗျ’

‘အဲဒါ မင်း အတွက်ပေါ့ ငါ့သားရဲ့၊ မင်း အလုပ်တာဝန် ကျေတဲ့ အတွက် ငါက အထူး စပါယ်ရှယ် အပိုဆု ပေးတာလေ’

‘ကျွန်.. ကျွန်တော် သဘော မပေါက်သေးဘူး ခင်ဗျ’

‘မင်းက နှစ်ဆယ့် လေးပတ်တိတိ အလုပ် လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကတိ အတိုင်း တစ်ပတ်မှာ နှစ်ပေါင်နှုန်းနှင့် တွက်ရင် အားလုံး လေးဆယ့် ရှစ်ပေါင် ကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းကို စေတနာရှိလို့ နောက် ထပ် အပို နှစ်ပေါင် ထပ်ပေးတာ’

ဂျမိက ရယ်လိုက်ပြီး ‘ကျွန်တော် အပိုဆု မလိုချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ရှယ်ယာ အနေနှင့် စိန်တွေ တစ်ဝက် ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ’

‘ဟင်၊ မင်း ရှယ်ယာ၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်က ငါးဆယ် ရာခိုင်နှုန်း ရှယ်ယာ ပါရမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က စပ်တူတွေပဲ’

မစ္စတာ မာဝီက ဂျမိ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာစပ်တူလဲကွ၊ ဘာစိတ်ကူးနှင့် မင်း ဒီစကား ပြောတာလဲ’

‘ဘာစိတ်ကူးနှင့် ပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး သဘောတူ စာချုပ် ထားတယ် မဟုတ်လား’

‘စာချုပ်တာ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ စာချုပ် မင်း ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီလား’

‘ဖတ်ကြည့်တော့ကော ကျွန်တော်က ဘာနားလည်မှာလဲ၊ ရေးထားတာ က အာဖရိကန် ဘာသာ စကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ပြောတော့ ရလာသမျှ တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ခွဲယူမယ်ဆို’

အဘိုးကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး ‘အဲဒါ မင်း နားလည်မှု လွဲတာပေါ့ကွ၊ ငါ့အနေနှင့် ဘယ်သူနှင့်မှ စပ်တူ လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ မင်းက ငါ့အတွက် အခစား လုပ်တာပဲ၊ ငါက မင်းကို စရိတ်ခံပြီး စိန်တွင်းကို လွှတ် တယ်၊ အဲဒီတော့ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ငါ့ပစ္စည်းပဲပေါ့’

ဂျမီ၏ စိတ်ထဲတွင် တော်တော်ပင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားမိသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ အလကား ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ထုတ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်း အတွက် ကျွန်တော်က ပေါင် ၁၂၀ တောင် ပေးခဲ့တာပဲ’

အဘိုးကြီးက ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘မင်းနှင့် ငါ ငြင်းနေဖို့ အချိန် မရှိဘူး၊ မင်းကို ငါ ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြော တော့မယ်၊ မင်းကို ငါ နောက်ထပ် ငါးပေါင် တိုးပေးဦးမယ်၊ အဲဒါ ဆိုရင် ဒီကိစ္စ လုံးဝ ပြတ်ပြီ၊ ဒါ ငါ့ဘက်က အရက်ရောဆုံး ပေးတာပဲ’

ဂျမီ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားသည်။

‘ဘာလို့ ကိစ္စ ပြတ်ရမလဲဗျ၊ လုံးဝ မပြတ်ဘူး၊ ဒီစိန်တွေကို ကျုပ်လည်း တစ်ဝက် ပိုင်တယ်၊ အဲဒါ ရကို ရမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး နာမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်ခဲ့တာပဲ’

မစ္စတာ မာဝီက မချိုမချဉ် ပြုံးလိုက်ပြီး ‘အဲဒါ ဆိုရင် မင်းက ငါ့ကို ကလိမ်ကျတာပေါ့၊ အဲဒီလို ဆိုရင် မင်းကို ငါ ခုချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ်’ သူက ပိုက်ဆံကို ဂျမီ၏ လက်ထဲသို့ ထိုးပေးရင်း ‘ကဲ၊ မင်း လုပ်ခ မင်း ယူ ပြီး မြန်မြန်သာ သွားပါတော့ ကိုယ့်လူ’

‘ခင်ဗျားကြီး မတရားဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တိုက်ကို တိုက်မယ်’

‘ငါ့ကို တိုက်မယ် ဆိုရင် မင်းမှာ ရှေ့နေ ငှားဖို့ ပိုက်ဆံ ရှိရဲ့လား၊ စိတ်ကူး မလွဲပါနှင့် ချာတိတ်ရာ၊ ဒီနယ် တစ်ဝိုက်မှာ ရှိသမျှ ရှေ့နေတွေကို ငါက ခါးပိုက်ထဲ ထည့်ထားတာကွ၊ မင်း သိရဲ့လား’

ဂျမီ မှိုင်းကျသွားသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်သည် သူ့အဖြစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေတာလား ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သူသည် ရက်ပေါင်း များစွာ လပေါင်း များစွာ မီးတောက်မတတ် ပူပြင်းလှသော ခရီးကြမ်းကို နေထွက်က နေဝင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက် ထွက်မတတ် ကုန်းရုန်းခဲ့ရသည် များကို ပြန်လည် သတိရမိသည်။ သို့သော် ယခုမူ သူ့အဖို့ ခဲလေသမျှ သဲရေ ကျခဲ့ပြီ။ သည်အဘိုးကြီးက မညာမတာ ရက်ရက်စက်စက် ကလိမ်ကျခဲ့ပြီ။

သူက အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

mgjoe.com

‘ခင်ဗျားကြီး ဒီလို လုပ်တာ ကျွန်တော် လုံးဝ ငုံ့မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ရှယ်ယာ ကျွန်တော် ရတဲ့ နည်းနှင့် ယူရမယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကလည်း ထွက် မသွားနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား မတရား လုပ်ပုံကို ကျုပ် လူတိုင်း လျှောက်ပြောမယ်၊ လူတိုင်း သိအောင် သတင်း လွှင့်မယ်’

ဤတွင် အဘိုးကြီးလည်း တော်တော် ဒေါသ ထွက်လာပြီး သွေးရူး သွေးတန်း လျှောက်အော်တော့သည်။

‘ဟေ့ ချာတိတ်၊ မင်း ရူးနေပြီကွ၊ ဆရာဝန်ဆီသာ မြန်မြန် ပြေးတော့၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းက မတရား နေပူမိလာပြီး ဦးနှောက်တွေ ပျက်ကုန်တာ ကိုးကွ’

ဂျမီသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး အဘိုးကြီးကို စီးမိုးထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးကို ချိုင်း နှစ်ဖက်မှ ကိုင်၍ အပေါ်သို့ မြှောက် လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ကျုပ် မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထား၊ ကျုပ် အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဒီလို ရက်စက်တဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး လက်စားချေပြမယ်’

သူက အဘိုးကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ချလိုက် သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံများကို တအား ပုတ်ချလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆည်းဆာ ချစ်သူ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်သွားသော အခါ ဆိုင်ထဲတွင် လူ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ တွင်းတူးသမား အားလုံးလိုလိုမှာ ပါးဒ်စပန် စခန်း သို့ ပြန်သွားကြပြီ။ ဂျမီသည် ဒေါသလည်း အရမ်း ထွက်မိသည်။ စိတ်လည်း အလွန် ပျက်မိသည်။

ငါ့ အဖြစ်က မယုံကြည်နိုင်စရာဘဲ။ ခု မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာပဲ သူဌေး ဖြစ်ပြီး ခုချက်ချင်းပဲ ခွေး ဖြစ်သွားရပြီ။ ဒီခနဲကြီးကို ငါ မကျေဘူး။ ဖြစ်တဲ့ နည်းနှင့် ပြန်ဆော်ရမယ်။ ဘယ်လို ဆော်မလဲ။ ဘယ်နည်းနှင့် ဆော်မလဲ။

တကယ်တော့ မစ္စတာ မာဝီ ပြောတာ မှန်နေသည်။ ဂျမီမှာ အမှုဆိုင်ရန် ရှေ့နေ ငှားဖို့ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိတော့။ ထို့အပြင် သည်ဒေသတွင် သူက သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။ မစ္စတာ မာဝီကတော့ အလွန် ဩဇာ တိက္ကမ

ရှိသည့် မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် ဂျမီ အတွက် တိုက်ခိုက်ရေး လက်နက်မှာ အမှန်တရားသာ ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ အပေါ် မစ္စတာ မာဝီ ရက်စက်ပုံကို တောင်အာဖရိက တစ်တိုက်လုံး သိအောင် သတင်း လွင့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်က သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

‘ပြန်လာတာ ကြိုဆိုပါတယ် ဂျမီ၊ ကဲ လိုချင်တာ အားလုံး ရမယ်၊ ဘာ သောက်မလဲ’

‘ဝီစကီ တစ်ခွက် ပေးပါ’

စမစ်က ဖန်ခွက်ထဲသို့ နှစ်ခွက်စာ လောင်းထည့်ပြီး ဂျမီ ရှေ့တွင် လာချ သည်။ ဂျမီက အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ သူက အရက်သောက်ကျင့် ရှိသူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ပြင်းလှသော ယမကာရည်များ သည် သူ၏ လည်ချောင်းမှ တစ်ဆင့် အစာအိမ်သို့ မီးလို ပူဆင်းသွားသည်။

‘နောက်တစ်ခွက် ပေးဦးဗျာ’

‘လာပါပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ် ပြောပြောနေတာ၊ စကော့ လူမျိုး တွေဟာ တကယ် သောက်နိုင်ပါတယ်လို့’

ဒုတိယ ခွက်ကျတော့ လျှောခနဲ ဆင်းသွားသည်။ သူ တွင်းတူး မထွက်မီ တစ်နေ့တုန်းက တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်အား စမစ်က မစ္စတာ မာဝီထံ အကူအညီ သွားတောင်းရန် ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ဂျမီ သွား၍ သတိရသည်။ ထို့ ကြောင့် သူက စမစ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ဒီ မာဝီ ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးက လူညာကြီးပဲဗျာ၊ ခု ကျွန်တော် ရလာတဲ့ စိန် တွေကိုလည်း သူ အားလုံး ဘုံးထားလိုက်တယ်’

စမစ်က သနားသွားဟန်ဖြင့် စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဘယ့်နှယ် ဘယ့်နှယ်၊ ကြားရတဲ့ သတင်းက စိတ်မချမ်းသာစရာပါပဲ လားဗျာ၊ တကယ် ပြောတာပါ၊ မင်း အတွက် ငါ တော်တော် စိတ်မကောင်း ပါဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ စောင့်သာ ကြည့်နေပါဗျာ၊ ဒီလူကြီး ဒီစိန်တွေ အားလုံး မရစေ ရပါဘူး၊ ကျုပ်က စာချုပ် အရ တစ်ဝက် ပိုင်တာဗျာ၊ အဲဒါ သူက အားလုံး ယူ ထားလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ တွေ့တဲ့ လူတိုင်း လျှောက်ပြောတော့မှာပဲ’

‘သတိထားပြီးလည်း လုပ်ပါကွာ၊ ဒီလူက သာမန် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြို့မှာတော့ မျက်နှာဖုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မင်း တိုက်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့’

အကူအညီ ရှာရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ကူညီနိုင်မယ့်လူ ရှိတယ်၊ အဲဒီ လူကို ငါ သိတယ်၊ အဲဒီ လူကလည်း မင်းလိုပဲ သူ့ကို မုန်းနေတာပဲ' သူက ဘေးဘီကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ 'လမ်းထိပ်မှာ စပါးကျီပျက် တစ်ခု ရှိတယ်၊ ငါ အကုန်လုံး ကြည့်စိစဉ်လိုက်မယ်၊ ည ဆယ်နာရီကျရင်သာ မင်း ဆက်ဆက် လာခဲ့ပေတော့'

'အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူး ကျုပ် မမေ့ပါဘူး'
'ည ဆယ်နာရီတိတိ စပါးကျီပျက်ကိုနော်'

စပါးကျီပျက်မှာ သံတိုင်များဖြင့် ခနော်ခနဲ့ ဆောက်ထားပြီး မြို့ပြင် လမ်းမကြီး အဆုံး မြို့စွန်တွင် တည်ရှိသည်။ ဂျမီသည် ချိန်းဆိုချက် အတိုင်း ဆယ်နာရီ တိတိတွင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသဖြင့် မနည်း သတိထားပြီး လာခဲ့ရသည်။ သူက ဘေးဘီကို မျက်လုံး ကစားကြည့် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

'ဟလို' သူက လှမ်းခေါ်ကြည့်သည်။

သို့သော် ဘာသံမှ တုံ့ပြန် မကြားရ။ သူက အထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အထဲတွင် ချည်တိုင်၌ ချည်ထားသော မြင်းများ တလှုပ် လှုပ် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်ကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။ ထို့ နောက် သူ့နောက်ဘက်မှ အသံ တစ်ခုလို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက နောက် ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သံတုတ် တစ်ခု သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ဖြတ်ကျလာပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ထပ်ဆင့် အရိုက်ခံရပြီး ကြီးမားသော လက်ကြီး တစ်ချောင်းက သူ့ကို ဆွဲထူ လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လက်သီးများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပြင်းထန်စွာ ကျလာတော့သည်။ သူသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လှသဖြင့် မေ့မြောသွားတော့သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကို ရေနှင့် ပက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများ ကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စတာ မာဝီ၏ လူယုံကြီး ဘန်ဒါ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အမှောင်ထဲတွင် မှုန်ဝါးဝါး မြင်လိုက်ရသလို ထင်မိသည်။

လက်သီးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကျလာပြန်သည်။ နံရိုးတွေ ကျိုးကုန် ပြီလားဟု ထင်လိုက်ရသည်။

mgvye.com

ဆက်တိုက်လိုပင် သူ့ခြေထောက်ပေါ်သို့ လေးလံသော အရာ တစ်ခု ကျ
လာပြန်သည်။ အရိုးကျိုးသွားသံကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။
ထို့နောက်တွင်တော့ သူ ဘာကိုမျှ မမှတ်မိတော့။

သူ တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က မျက်နှာ
ကို ကော်ပတ် စက္ကူနှင့် ပွတ်တိုက်နေသလို ထင်ရသည်။ သူက လက်ကို
မြှောက်ကြည့်သည်။ အချည်းနှီးပင်။ မျက်လုံးတွေကို အားတင်း၍ ဖွင့်ကြည့်
သည်။ မျက်လုံးတွေလည်း ရောင်ကင်းပြီး ပိတ်နေကြပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ
အစိတ်အပိုင်း ဟူသမျှ တစ်ခု မကျန် နာကျင်နေကြသည်။ သူက ကိုယ်ကို
တစောင်း လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာကို ကော်ပတ် စက္ကူနှင့် လာပွတ်ပြန်
သည်။ လက်ကို မြှောက်ကာ မျက်နှာကို စမ်းကြည့်သည်။ တစ်မျက်နှာလုံး
သဲတွေ ပေကျံနေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် သဲပူကြီးထဲတွင် မျက်နှာ
အပ်ကာ မှောက်လျက်ကြီး လဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အားတင်းပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒူးထောက် ကုန်းထကြည့်သည်။ လှုပ်
လိုက်တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လှသည်။ မျက်လုံး
များကို ကြိုးစား၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။
သူသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ် မပါ ဗလာကိုယ်ထည်ဖြင့် ကာရူး မြက်ခင်း
ပြင်ကြီး အလယ်တွင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ နေထွက်စ ရှိသေး
သော်လည်း အပူရှိန်က ပြင်းလာခဲ့ပြီ။ စားစရာ တစ်ခုခုနှင့် ရေများ ရနိုင်မည်
လားဟု ဘေးဘီကို စမ်းရှာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမျှ မရှိ။ သူတို့က သူ့ကို
အစာ ပြတ်ပြီး သေအောင် တမင် ပစ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါဟာ ဧကန္တ ဗင်ဒါ မာဝီရုံ လက်ချက်ပဲ။ အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်လည်း
ပါမှာပဲ။ နေနှင့်ကြဉ်းပေါ့။ ငါ့အကြောင်း သိရစေ့မယ်။ ငါ ပြန်ချမယ်။ ချက်
ချရမယ်။

မခံချင်သော ဒေါသစိတ်ကြောင့် အားပြည့်လာပြီး ထထိုင်နိုင်လာသည်။
သို့သော် အသက်ရှူရတာကတော့ ခက်ခဲလှသည်။ နံရိုးတွေ ဘယ်နှချောင်းများ
ကျိုးကုန်ပြီလဲ။

သူသည် အားတင်းပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ခွေလျက်သား
လဲကျသွားသည်။ နာကျင်လှသဖြင့် အသံ ထွက်ပြီး အော်ညည်းလိုက်မိသည်။

mgjoe.com

သူ့ညာဘက် ခြေထောက် ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။ သူ လမ်းလျှောက်၍ မရတော့။ သို့သော် လေးဖက် တွား၍တော့ ရသေးသည်။

ဂျမီသည် သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည် ဆိုသည်ကို လုံးဝ စဉ်းစား၍ မရ။ သူတို့က သူ့အား စပါးကျီပျက်ထဲမှ သယ်ယူလာခဲ့ကြပြီး ခွေးအနှင့် လင်းတ များမှ တစ်ပါး မည်သူမျှ မတွေ့နိုင်သော သည်နေရာတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်မည်။

တကယ်တော့ သဲကန္တာရ ဆိုသည်မှာ ဆုံး စ မထင် အပြော ကျယ်လှ သော သုသာန်မြေကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဂျမီသည် တိရစ္ဆာန်များ စားထားသော လူသေကောင်များ၏ အရိုးစုများ ကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ အသား ဆို၍ တစ်မျှင် တစ်ဖဲ့ပင် မကျန်တော့သည့် နေရာ တကာတွင် ပြန့်ကျဲနေသော အရိုးစုများ။

သည်အကြောင်း တွေးမိသော အခါ မိုးပေါ်တွင် ပျံဝဲနေကြသော လင်းတ ကြီးများ၏ တောင်ပံ ခတ်သံနှင့် စူးရှသော အော်မြည်သံများကိုပင် ကြားယောင် လာမိလေသည်။

သူ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြောက်စိတ် ဖုံးသွားသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေ ပိတ်နေကြပြီ။ လင်းတကြီးတွေကို မမြင်နိုင်တော့။ သို့ သော် သူတို့၏ အော်မြည်သံကိုတော့ ကြားနေရသည်။ သူတို့၏ အနံ့ကိုတော့ ရနေသည်။

သူသည် ရှိသမျှ ခွန်အား စုစည်းကာ အားတင်းပြီး လေးဖက် တွားနေ တော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးလို ပူပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။ နည်းနည်း ကလေး လှုပ်ရှားလိုက်ရုံနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှ နာကျင်လာသည်။ ကျိုးနေသော ခြေထောက် တစ်ဖက်က ဓားထက်ထက်နှင့် ထိုးဆွသလို ခံစားရသည်။ ခြေ ထောက် အနာ သက်သာစေရန် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် စောင်းလိုက်ပြန်တော့ လည်း နံရိုးတွေက အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကာ ပြုတ်ထွက်မတတ် ခံစားရပြန် သည်။

mgjoe.com

သူ့အဖြစ်က ဆိုးကို ဆိုးရွားလှသည်။ လှဲနေလို့လည်း မရ၊ ထသွားလို့လည်း မဖြစ်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ လုံးဝ မလျှော့။ အားတင်းပြီး လေးဖက်ထောက်ကာ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့သွားသည်။

မိုးပေါ်မှ လင်းတ မြည်သံတွေကို ကြားနေရသည်။ သူတို့သည် သူ့ အမောဆို့ကာ လဲသွားမည့် အချိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ဟိုတွေး သည်တွေး တွေးလာသည်။

သူ့စိတ်သည် အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။

သူသည် တနင်္ဂနွေ ဝတ်စုံသစ်ကို အချိုးကျကျ ဝတ်ကာ အဘာဒင်းမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်း၌ အစ်ကို နှစ်ယောက် အကြားတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့အစ်မ မေရီ ကော့ဒ်က လှပသော အဖြူရောင် နွေရာသီ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

သူက ထိုင်ရာမှ ထကာ မေရီ ကော့ဒ်ဆီသို့ သွားမည် လုပ်သည်။ အစ်ကို နှစ်ယောက်က သူ့ကို နောက်မှ ဆွဲကာ ဖမ်းချုပ်ထားကြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဆွဲလိမ်ကြသည်။ သူက နာလွန်းသဖြင့် အသံကုန် အော်လိုက်မိသည်။

သည်တော့မှ သူသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက် မက်နေမှန်း သတိရမိတော့သည်။

သူ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည်။ စိတ်ကို တင်းပြီး ကိုယ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တွား၍ သွားနေသည်။

သူ့ခေါင်းပေါ်မှ လင်းတသံတွေက ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ သူ့ကို စောင့်ရသည်မှာ ကြာလွန်း၍ စိတ်မရှည်နိုင်ကြတော့ဟန် တူသည်။

သူက မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ လင်းတကြီးတွေက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ သူသည် အရာဝတ္ထုများကို မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသည်။ ကြည့်နေရင်းမှပင် ထိုအရာများသည် မြေခွေးများ၊ ခွေးအများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

သူက အားမလျှော့ဘဲ ဆက်လက်၍ ရွေ့တွားနေသည်။

လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်လာသည်။

တွားသွားမြဲ တွားသွားနေသည်။ သူ ရပ်လိုက်လျှင် သည်အကောင်တွေ ဝိုင်းအုံ ထိုးဆိတ်ကြတော့မည်ကို သူ သိသည်။ နေကလည်း ပူသည်။ သဲကလည်း ပူသည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မီးလို ပူနေသည်။

သို့သော် ရပ်နားနေ၍ မဖြစ်။ လူလိမ်ကြီး ဗင်ဒါ မာဝီကို မှတ်မှတ်ရရ လက်စားချေစရာ ရှိနေသေးသည်။ ဗင်ဒါ မာဝီ မသေသေးသမျှ သူလည်း မသေနိုင်သေး။

သူသည် အချိန်ကာလကို သတိ မရတော့။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်မိုင် ခရီးလောက်တော့ ရောက်ခဲ့ပြီဟု ယူဆသည်။ အဖြစ်မှန်ကတော့ သူ တကယ် ခရီး ပေါက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်ကိုက်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ဘယ်ကို ရောက်နေမှန်းလည်း မသိတော့။ ဘယ်ကို သွားရမှန်းလည်း မသိတော့။ သူ စိတ်က တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကိုသာ အာရုံ ကပ်ထားသည်။ ဗင်ဒါ မာဝီ၊ ဗင်ဒါ မာဝီ။

သူသည် ရုတ်တရက် သတိ လွတ်သွားပြီး မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မခံ မရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ခြေထောက်ကို ချွန်ထက်သော အရာနှင့် ထိုးဆွနေသလို ထင် လိုက်ရသည်။

အားတင်းပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဧရာမ လင်းတမည်းကြီး တစ်ကောင်သည် သူ့ခြေထောက်ကို ထိုးဆိတ်နေသည်။ ကြောက်စရာကောင်း သော နှုတ်သီးကြီးများ၊ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများ၊ ညှိပုပ်သော အနံ့ များ။

သူက အားကုန် ညှစ်၍ အော်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲသည်။ ခြေ ထောက်မှ စီးကျသော သွေးဗွက်များကို စမ်းမိသည်။ လင်းတကြီးတွေက သူ့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေကြပြီ။ တောင်ပံကြီးတွေ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ကာ လေးလေးလံလံဖြင့် ဂနာမငြိမ် ရွှေသွား လှုပ်ရှားနေကြသည်။

သူ နောက်တစ်ကြိမ် မေ့မြောသွားခဲ့လျှင်တော့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချော တော့မည် ဆိုသည်ကို သတိရမိသည်။

သူ ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ လင်းတကြီးတွေက ဝိုင်းကပ်လာကြသည်။

သူက ရပ်မနေဘဲ ဆက်၍ သွားသည်။

သူ့စိတ်သည် ပုံမှန် အနေအထားတွင် မရှိတော့။ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ် နေပြီ။ ငန်းဖမ်းသူလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီ။

တောင်ပံ ခတ်သံတွေ ကြားရပြန်သည်။ လင်းတကြီးတွေ သူ့အပေါ်သို့ ဝိုင်းလာကြပြန်ပြီ။

mgjoe.com

သူ့တွင် တိုက်ခိုက်နိုင်အား မရှိတော့။ လက်ကိုပင် မြှောက်မရတော့။
 သူသည် အတွား ရပ်သွားသည်။ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသော သဲမြေပေါ်
 တွင် စန့်စန့်ကြီး မေ့မြောသွားခဲ့ပြီ။
 လင်းတမည်းကြီးတွေက တအားအား အော်မြည်ကာ အောင်သေ အောင်
 သား စားရန် ဝိုင်းလာခဲ့ကြပြီ။

၄

ကိပ်တောင်း မြို့တွင် စနေနေ့သည် ဈေးနေ့။ လမ်းတကာတွင် ဈေးဝယ်များ
 နှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဘိုးဝါး အမျိုးသားများ၊ ပြင်သစ် လူမျိုးများ၊ ရောင်စုံ
 ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများနှင့် ဂါဝန်ကြီး တဖားဖားနှင့် အင်္ဂလိပ်မများ။
 လူမျိုးစုံ အရွယ်စုံ ယောက်ျား မိန်းမများသည် ဘရာဗီယွန်စတိုင်း၊ ပတ်တောင်း၊
 ဘာဂျားစ်ဒရော့ စသော ရပ်ကွက်များရှိ ဈေးကွက်များတွင် ခြေချင်း လိမ်နေ
 ကြသည်။ ဈေးတန်းတွင် ပစ္စည်း မျိုးစုံ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ
 ပစ္စည်းများ၊ မြင်းများ၊ လှည်းများမှ စ၍ သစ်သီးဝလံ မျိုးစုံ အထိ လိုချင်တာ
 ရနိုင်သည်။ အဝတ်အထည်များ၊ ချက်ကစားခုံများ၊ သားငါးမျိုးစုံနှင့် ဘာသာ
 စုံဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်စာတမ်းများလည်း ဝယ်ယူ ရရှိနိုင်သည်။

စနေနေ့များတွင် ကိပ်တောင်း မြို့သည် အလွန် စည်ကားသော ပွဲဈေး
 ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ဘန်ဒါသည် ကြိတ်ကြိတ် တိုးနေသော လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ကာ
 ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ လျှောက်လာရင်း လူဖြူများ
 အား မကြည့်မိရန်လည်း အထူး သတိထား၍ လာသည်။ လမ်းတိုင်း လမ်း
 တိုင်းတွင် လူမည်းများ၊ အင်ဒီယန်းများနှင့် တခြား အသားမည်း တိုင်းရင်း
 သားများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် သည်တိုင်းပြည်ကို လူဖြူ
 လူနည်းစုကသာ လက်ဝါးကြီးအုပ်ကာ စိုးမိုးနေသည်။

ဘန်ဒါသည် လူဖြူ အုပ်စိုးသူများကို အလွန် မုန်းတီးသည်။ သည်နိုင်ငံ
 သည် သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့အမိမြေ။ လူဖြူများကား ကျူးကျော်သူတွေ၊ နယ်ချဲ့တွေ။
 တောင်အာဖရိကတွင် လူမျိုးစုပေါင်း များစွာ ရှိသည်။ ဘာစူတို၊ ဇူးလူး၊ ဘီ

mgjoe.com

ချွန်နာ၊ မတာဘီလီ စသည်ဖြင့်။ သို့သော် ယင်းတို့ အနက် ဘန်တူး လူမျိုးစု က ပို၍ အရေးပါသည်။

ဘန်တူး ဟူသည်မှာ ပြည်သူလူထု ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရသည့် အဘန်တူး ဟူသော စကားမှ ရွှေလျောလာသော ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ ဘန်တူး လူမျိုးစု ထဲတွင်လည်း ဘန်ဒါ၏ မျိုးရိုးစု ဖြစ်သော ဘရီလောင်း မျိုးနွယ်များက ပို၍ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသည်။

တစ်ချိန်သော အခါက တောင်အာဖရိက နိုင်ငံကို စိုးမိုး အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ သည့် လူမည်း ဘုရင်များ အကြောင်းကို အဘွား ပြောပြ၍ ဘန်ဒါ သိခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သည်နိုင်ငံသည် သူတို့ နိုင်ငံ၊ သည်မြေသည် သူတို့မြေ။

ယခုတော့ သူတို့သည် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော ခွေးအဖြူတို့၏ လက် အောက်တွင် ကျွန်သပေါက်များ ဘဝသို့ ရောက်နေကြရသည်။ လူဖြူများက လူမည်း တိုင်းရင်းသားတို့အား နယ်စွန့်နယ်ဖျားသို့ မောင်းထုတ်ပြီး အင်အား နည်းအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူမည်းတို့မှာ တိုင်းပြည် ဆုံးရှုံး ခဲ့ကြရသည်။ လွတ်လပ်ရေး ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။

ယခု အချိန်တွင် လူမည်းတို့ အဖို့ မိမိတို့ နိုင်ငံကို ပြန်လည် ရရှိနိုင်ရေး အတွက် လူဖြူများအား တိုက်ခိုက်ရန် တစ်ခုတည်းသော လက်နက်မှာ အပြင် ပန်းက အချိုသွင်း ပေါင်းသင်းပြီး အတွင်းက လက်သီးပုန်း ထိုးခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

ဘန်ဒါသည် သူ့ကိုယ်သူ အသက် ဘယ်လောက် ကြီးပြီဟု လုံးဝ မသိ။ သူတို့ လူမျိုးများမှာ မွေးစာရင်း မရှိ၊ ရက်ချုပ် မရှိ။ သူတို့၏ အသက်အရွယ် ကို ရိုးရာ အစဉ်အလာ အရသာ မှတ်သားကြသည်။ ဥပမာ စစ်ပွဲ ဖြစ်သော ကာလများ၊ လူမျိုးစု အကြီးအကဲများ မွေးဖွားသော ကာလနှင့် သေဆုံးသော ကာလများ၊ ကြယ်တံခွန် ပေါ်သော ကာလများ၊ မုန်တိုင်း တိုက်သော ကာလ များ၊ ငလျင် လှုပ်သော ကာလများ စသည်တို့ဖြင့်သာ မှတ်သားကြခြင်း ဖြစ် သည်။

သို့သော် ဘန်ဒါ အဖို့တော့ အသက် ကြီးတာ ငယ်တာက အကြောင်း မဟုတ်။ အရေးမကြီး။ သူသည် သာမန် လူမည်း အမျိုးသား တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ လူမျိုးစု အကြီးအကဲ တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်ပြီး တစ်နေ့သော အခါ သူ့ လူမျိုးစုကို အုပ်ချုပ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟူသော အချက် သည်သာ သူ့ အဖို့ အဓိက ဖြစ်သည်။

mgjoe.com

သည်အကြောင်းကို တွေးမိတော့ သူသည် စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာပြီး ခြေလှမ်းလည်း ပို၍ သွက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

သူသည် မြို့ပြင် အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ သုတ်ခြေတင် လာခဲ့သည်။ ထို အရပ်သည် လူမည်း အများစု နေထိုင်သော အရပ် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က အိမ်ကြီး ရာသာများမှာ ယခု အခါ တဲအိမ်၊ ရွံ့အိမ်ငယ်များသာ ဖြစ်နေကြပြီ။

သူသည် ညစ်ပတ်နေသော လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်များ သူ့နောက်မှ လိုက်လာလေသလား ဟု နောက်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သစ်သား တဲကလေး တစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဘေးဘီကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးကို နှစ်ချက် ခေါက်ကာ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ သည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါး လူမည်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် အခန်းထောင့်တွင် ထိုင်ကာ အင်္ကျီ ချုပ်နေသည်။

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် နောက်ဘက် အိပ်ခန်း ရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ခေါက်ခုတင်ကလေးပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လှဲနေသော လူကို အပေါ်မှ စီး၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျမီသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်ခန့်မှ စ၍ သတိ ပြန်ရလာခဲ့သည်။ သတိ ပြန်ရလာသော အခါ ထူးဆန်းသော တဲအိမ်ကလေး တစ်ဆောင် အတွင်းမှ ခေါက်ခုတင်ကလေးပေါ်တွင် ရောက်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိရတော့သည်။

သူသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။ ကာရူး လွင်ပြင်ကြီးထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခြေ တစ်ဖက်ကျိုးဖြင့် မြေကြီးပေါ် တွားသွားနေသော သူ့ကိုယ်သူ မြင်ယောင်လာသည်။ တအားအား အော်မြည် နေကြသော လင်းတမည်းကြီးတွေ၏ အသံကို ကြားယောင်လာသည်။

ဘန်ဒါအား ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော အခါ သူ့ကို လက်စတုံး သတ် ရန် လာကြောင်း ဂျမီ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူ မသေသေးကြောင်းကို မစွတာ မာဝီက တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကိစ္စတုံး ဖျောက်ပစ်ရန် ဘန်ဒါကို ထပ်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။

mgjoe.com

‘မင်းဆရာ ကိုယ်တိုင် ဘာလို့ မလာတာလဲ’
 ဂျမိက လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 ‘ငါ့မှာ ဆရာ မရှိပါဘူး’
 ‘ဗင်ဒါ မာဝီက မင်း ဆရာ မဟုတ်လား၊ အခု သူက လွတ်လိုက်လို့
 မင်း လာတာ မဟုတ်လား’
 ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ငါ လာတာပါ၊ ဒီကို ငါ လာမှန်းသာ သိရင်
 သူက တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်’
 ဂျမိက ဘန်ဒါ ပြောသည်ကို ဘာမှ သဘော မပေါက်။
 ‘ဒါနှင့် အခု ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ငါ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ
 သိချင်တယ်’
 ‘မင်း ကိပ်တောင်းကို ရောက်နေတယ်’
 ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာ
 တာလဲ’
 ‘မင်းကို ငါ ထမ်းခေါ်လာတာ’
 ဂျမိက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
 အတန်ကြာတော့မှ သူက ပြန်မေးလိုက်သည်။ ‘ဘာကြောင့်လဲ’
 ‘မင်း အကူအညီကို ငါ လိုချင်လို့၊ ငါက ငနဲကြီးကို ပြန်ချချင်လို့’
 ‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့’
 ဘန်ဒါက အနီးသို့ ကပ်လာသည်။
 ‘ငါ့ အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ အတွက်ကို ငါ ဘာမှ မပူပါဘူး၊ မာဝီ
 က ငါ့ညီမလေးကို မုဒိမ်း ကျင့်တယ်၊ ကလေး မွေးရင်း ညီမလေး သေသွား
 တယ်’
 ဂျမိ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ‘ဘုရားရေ’
 ‘ညီမလေး သေတဲ့ နေ့က စပြီး ဒီကောင်ကြီးကို ပြန်ချဖို့ ငါ နည်းလမ်း
 ရှာနေတာ၊ လူဖြူ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို ရှာနေတာ၊ ဟိုညက
 စပါးကျီပျက်ထဲမှာ မင်းကို တို့ ဝိုင်းရိုက်ကြတော့ အဲဒီ လူကို ငါ တွေ့ရတာပဲ၊
 တို့က မင်းကို ကာရူး လွင်ပြင်ကြီးထဲ ယူသွားပြီး ပစ်ထားခဲ့ကြတာ၊ အမှန်က
 မင်းကို အသေ သတ်ပစ်ခဲ့ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်း သေသွားပါပြီ ဆိုလို့ သူ
 တို့က ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ကြတာ၊ ငါက မင်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်ယူလာမလို့၊
 ဒါပေမဲ့ ငါ နောက်ကျသွားတယ်၊ အဲဒီ အတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်’

ကျွန်ုပ်တို့အံ့သြခြင်းကို မဖုံးကွယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူသည် လင်းတကြီးတွေထံမှ အပုပ်နံ့ကိုပင် နံလာမိသည်။

‘ငါ ရောက်သွားတော့ မင်းကို လင်းတတွေ ဝိုင်းနေကြပြီ၊ ငါက မင်းကို လှည်းပေါ် တင်ခေါ်ယူလာပြီး ငါ့လူမျိုးစုရဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဝှက်ထားခဲ့တာ၊ တို့လူမျိုးစု ဆေးဆရာက တိုင်းရင်း ဆေးဝါးတွေနှင့် မင်း အရိုးတွေကို ပြန် ဆက်တာ’

‘ပြီးတော့ ဆက်ပြောပါဦး၊ ဘာတွေ ဖြစ်သေးသလဲ’

‘တို့လူမျိုးစု မိသားစု တစ်ခုက ကိပ်တောင်းကို ပြောင်းလာတာ၊ အဲဒါ မင်းကို သူတို့ လှည်းပေါ် တင်ပြီး ယူလာတာ၊ မင်းက လုံးဝ သတိ မရဘူး၊ မင်း သေများ သေသွားပြီလားလို့တောင် ငါ အများကြီး စိုးရိမ်ခဲ့ရတယ်’

ကျွန်ုပ်က သူ့ကို သေလုမတတ် သတ်ခဲ့ဖူးသူ၊ သူ့အား အသက် ချမ်းသာရာ ရအောင် ကယ်တင်သူအား မဝေခွဲနိုင်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ ပြောတိုင်း ယုံလို့ မဖြစ်သေး။ သတိထား၊ သတိထား။

သို့သော် သူက မာဝီကို သင်ခန်းစာ ပေးချင်သည် ဆိုပဲ။ မာဝီကို သင် ခန်းစာ ပေးနိုင်ရန် အကူအညီ ပေးမည့် လူ ရှာနေသည် ဆိုပဲ။

ဒါ အလုပ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ငါ့ အတွက်လည်း ကောင်းသည်။ သူ့ အတွက် လည်း ကောင်းသည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အောင်မြင်နိုင်သည်။

လောကမှာ သည်လောက်တောင် ယုတ်မာ ရက်စက်လှသော သည်အဘိုး ကြီးကို ဘဝ ပျက်အောင် ပြန်ချရလျှင် ငါ သေပျော်ပြီ။

‘ကောင်းပြီလေ’ သူက ဘန်ဒါအား ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒီလူကြီးကို ပြန် ဆော်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်း ငါ စိတ်ကူးပါ့မယ်၊ တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အကျိုး အတွက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ပြီးခဲ ရယ်ခဲသော ဘန်ဒါက ပထမဆုံး အကြိမ် ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူ့ကို အသေ သတ်ပစ်မှာလား’

‘အသေ မသတ်ဘူး၊ သေတာထက် ပိုဆိုးတဲ့ နည်းနှင့် သတ်မှာ’

ထိုနေ့ ညတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်သည်။ ခေါင်းတွေ မူးပြီး အားနည်း နေသေးသည်။ ခြေထောက်ကလည်း ကောင်းကောင်း အနာ မကျက်သေး။ လမ်းလျှောက်လျှင် ထော့နင်း ထော့နင်း ဖြစ်နေသည်။

ဘန်ဒါက ဖေးမပေးရသည်။

‘ငါ့ဘာသာငါ လျှောက်ပါ့မယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညှာလျှောက်ရင် ရလာမယ် ထင်တာပဲ’

သူက စမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ ဘန်ဒါက ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

‘ငါ့ကို မှန် တစ်ချပ်လောက် ပေးပါလား’

မှန်နှင့် ကြည့်ရင် ငါ့ရုပ် ဘယ်လိုနေမှာလဲ မသိဘူး။ မုတ်ဆိတ် မရိတ် ခဲ့တာလည်း ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲ မသိဘူး။

ဘန်ဒါက မှန် ယူလာသည်။

ဂျမိက သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် လူစိမ်း တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုပင် ကိုယ် မမှတ်မိတော့။

ဆံပင်တွေက တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ် ဖြူသွားပြီ။ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေက ပွရောင်း ရှုပ်ပွနေသည်။ နှာရိုးလည်း ကျိုးသွားသည်။ နှာခေါင်းက ဘေးတစ်ဖက်သို့ မသိမသာ စောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်နှာက အသက်နှစ်ဆယ်လောက် အိုစာသွားသည်။ ပါးမှာရော မေးစေ့မှာပါ အမာရွတ်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ အထူးခြားဆုံး ပြောင်းလဲချက်ကတော့ သူ့မျက်လုံးများ။

ဒုက္ခ များစွာ ခံစားခဲ့ရသော၊ နာကျင်မှု ပေါင်းစုံ ခံစားခဲ့ရသော၊ မုန်းတီးမှု များစွာနှင့် ပြည့်နှက်နေသော မျက်လုံးများ။

သူက မှန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

‘ငါ လမ်းလျှောက် ထွက်ချင်တယ်’

‘မလုပ်ပါနှင့်၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီနေရာကို ဘယ်လူဖြူမှလည်း မလာဘူး၊ လူမည်းတွေကလည်း လူဖြူရှိတဲ့ ရပ်ကွက် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြတယ်၊ ဒီအနီးနားက အိမ်နီးချင်းတွေလည်း မင်း ဒီမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ လုံးဝ မသိဘူး၊ တို့က မင်းကို ညကြီး သယ်လာကြတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် အန္တရာယ် များလိမ့်မယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒီနေရာက ဘယ်လို ပြန်ထွက်မလဲ’

‘ညမှာ ပြန်ထွက်မှာပေါ့’

ဘန်ဒါသည် သူ့ အတွက် မည်မျှ သက်စွန့်ဆံဖျား ဆောင်ရွက်ခဲ့ရကြောင်း ယခုမှ ဂျမိ သဘော ပေါက်မိတော့သည်။

မဂ်ယော့ . com SAMPLE BOOK
‘ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ငါ အလုပ် တစ်ခုခု လုပ် ချင်တယ်’ သူက ပြောသည်။

‘ငါလည်း သင်္ဘောဆိပ်မှာ အလုပ် ဝင်လုပ်နေတယ်’ ဘန်ဒါက ပြော သည်။ ‘အလုပ်သမားတွေ အမြဲတမ်း ခေါ်နေတယ်’ သူက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ အချို့ ထုတ်လိုက်ပြီး ‘ရှေ့၊ လောလောဆယ် ဒါကို သုံးပါ’

ဂျမီက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသည်။

‘ငါ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်’

‘ပိုက်ဆံကို ပြန်မဆပ်ပါနှင့်၊ ငါ့ညီမလေးကိုပဲ ပြန်ဆပ်ပါ’

သန်းခေါင် အချိန်တွင် ဘန်ဒါသည် ဂျမီအား တဲအိမ်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်လာသည်။ ဂျမီက ဘေးဘီကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် လမ်းတွေ ဗွက်ပေါက်ပြီး ညစ်ပတ်နေသော ကျူးကျော် ရပ် ကွက် တစ်ခု၏ အလယ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ အိမ်တွေကလည်း အားလုံး လိုလို ဖရိုဖရဲနှင့် ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော လေးတိုင်စင် တဲအိမ်များ။

‘လူတွေ့လို့လား’ ဂျမီက မေးသည်။

‘စကား မပြောပါနှင့်’ ဘန်ဒါက တိုးတိုး ပြောသည်။ ‘ဒီနားက လူတွေက သိပ်ပြီး စပ်စုကြတာ’ သူက ဂျမီအား လက်ဆွဲပြီး ရပ်ကွက် အစွန်သို့ ခေါ်လာ ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြရင်း ‘ဒီလမ်း အတိုင်း သွားရင် မြို့ လယ် ရောက်လိမ့်မယ်၊ မင်းနှင့် ငါနှင့် သင်္ဘောကျင်းမှာ ဆုံကြမယ်’

ဂျမီသည် သူ စကော့တလန်မှ လာစတုန်းက တည်းခဲသော ဘော်ဒါသို့ ဝင်ကာ အခန်း ငှားသည်။ မစွက် ဘင်စတာသည် စားပွဲ နောက်တွင် ထိုင်နေသည်။

‘ကျွန်တော် အခန်း ငှားချင်လို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်’ မစွက် ဘင်စတာက ရွှေသွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးပြီး ပြောသည်။ ‘ကျွန်မ နာမည် မစွက် ဘင်စတာပါ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်’

‘ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ ရှင့်မိတ်ဆွေတွေ ပြောပြလို့ သိတာ လား’

‘မစ္စက် ဘင်စတာ မေ့နေလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ မနှစ်က တည်းသွားဖူး ပါတယ်’

သူမက အမာရွတ်တွေ ပြည့်နေသော မျက်နှာကို အနီးကပ် ကြည့်သည်။ နှာခေါင်းကလည်း ကျိုးလို့။ ဆံပင်တွေကလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ် ဖြူလို့။ သူမ မှတ်မိတာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။

‘ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးဝ မမှတ်မိဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အရင်တုန်းက မြင်ဖူး ခဲ့တယ်လို့ လုံးဝ မထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မကြာခင်မှာ ကျွန်မ တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပါ။ အဲဒါဆို ကျွန်မ ရှင့်ကို မြင်မြင်ချင်း သိပါတယ်၊ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေတွေက ဒီးဒီးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒါနှင့် ရှင့် နာမည် ပြောပါဦး’

ဂျမီက လွတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော့် နာမည် ထရာဗစ်၊ အီယန် ထရာဗစ်ပါ’

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဂျမီသည် အလုပ် ရှာရန် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ထွက် လာခဲ့သည်။

အလုပ် များနေသော အဆိုင်းကြပ်က ပြောသည်။

‘တို့က သန်သန်မာမာ လူငယ်တွေမှ လိုချင်တာကွ၊ မင်း ကြည့်ရတာ ဒီ အလုပ် အတွက် နည်းနည်း အသက် ကြီးနေတယ်’

‘ကျွန်တော့် အသက်က ၁၉ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြီးစားပြီး လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ’

သည်လိုဖြင့် သူ ကုန်တင် ကုန်ချ အလုပ်သမား အလုပ်ကို ရသည်။ လုပ်ခက တစ်နေ့လျှင် ကိုးသျှိလင်။ ဘန်ဒါနှင့် အခြား လူမည်း လုပ်သားတွေ ကျတော့ တစ်နေ့ကို ခြောက်သျှိလင်မျှသာ ရကြသည်။

အလုပ် နည်းနည်း အားချိန်တွင် ဂျမီက ဘန်ဒါအား ချောင်တစ်ချောင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ပြောသည်။

‘တို့ စကား ပြောကြရအောင်’

‘ဒီမှာ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သင်္ဘောကျင်း နောက်ဘက်မှာ ကုန်လှောင်ရုံ ပျက်ကြီး ရှိတယ်၊ ငါ့ အလုပ် ပြီးရင် လာခဲ့မယ်၊ မင်း အဲဒီကသာ စောင့်နေပါ’

ချိန်းထားသည့် အတိုင်း ဘန်ဒါ ရောက်လာသည်။

‘ငါ့ကို မစွတာ မာဝီ အကြောင်း မင်း သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ’
ဂျမီက မေးသည်။

‘မင်းက သူ့အကြောင်း ဘာသိချင်လို့လဲ’

‘အားလုံး သိချင်တယ်’

ဘန်ဒါက တံတွေး တစ်ချက် ပက်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီး ‘သူက ဒီကို
ဟော်လန်က ရောက်လာတာ၊ ငါ ကြားဖူးသလောက် ဆိုရင် သူ့မိန်းမက တော်
တော် အရုပ် ဆိုးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံကတော့ သိပ်ပြီး ချမ်းသာတယ်၊ သူ
မိန်းမဟာ မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြီး သေသွားတယ်၊ ဒါနှင့် မာဝီက ပိုက်ဆံတွေ
ယူပြီး ကလစ်ဒရစ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ကလစ်ဒရစ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖွင့်
တယ်၊ သူက တွင်းတူးသမားတွေ အပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး အရမ်း ချမ်းသာ
လာတယ်’

‘ငါ့ကို လုပ်တဲ့ နည်း အတိုင်းပဲ ဆိုပါတော့’

‘အဲဒါက တစ်နည်းပဲ ရှိသေးတာ၊ စိန်တွင်း တွေ့လာတဲ့ တွင်းတူးသမား
တွေက မှတ်ပုံတင် ကိစ္စ အတွက် သူ့ဆီ အကူအညီ လာတောင်းကြတယ်၊
နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ တွင်းတွေကို သူက အားလုံး အပိုင်စီးလိုက်တော့တာပဲ’

‘သူ့ကို တစ်ယောက်မှ ပြန်ပြီး တရားမစွဲဘူးလား’

‘ဘယ့်နှယ် တရားစွဲလို့ ရပါ့မလဲ၊ မြို့တော် အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိက သူ
ဆီက လခ ယူနေတဲ့ လူပဲ၊ ဥပဒေကတော့ ဆိုတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ
တွေ့လာတဲ့ စိန်တွင်းကို ၄၅ ရက် အတွင်း မှတ်ပုံ မတင်နိုင်ရင် လက်လွှတ်
ရမယ်တဲ့၊ အဲဒါကို အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိက မစွတာ မာဝီကို သတင်း ပေးတယ်၊
သူက အမိအရ လိုက်ဖမ်းတယ်၊ သူ သုံးတဲ့ တစ်နည်း ရှိသေးတယ်၊ စိန်တွင်း
တွေကို တွေ့တဲ့ လူတွေက ကိုယ့်ပိုင်နက်နှင့်ကိုယ် ခြံစည်းရိုး ထိုးပြီး သတ်
မှတ်ထားကြတယ်၊ ခြံစည်းရိုး ပျက်သွားရင် ဦးတဲ့လူ ဝင်တူးနိုင်တယ်၊ မစွတာ
မာဝီက သူ လိုချင်တဲ့ တွင်း ရှိရင် သူ့တပည့် လူမိုက်တွေကို ညအချိန်မှာ
လွှတ်ပြီး ခြံစည်းရိုးတွေ ပျက်ခိုင်းတယ်၊ မနက်ကျတော့ အဲဒီ တွင်းကို သူ
လူတွေ ဝင်တူးကြတော့တာပဲ’

‘ခွေးမသားကြီး၊ တော်တော် ရက်စက်တာပဲ’

ရက်စက်တာတော့ မပြောနှင့်၊ ကမ်းကုန်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ဆည်းဆာ ချစ်သူ အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်နှင့်လည်း အပေးအယူ လုပ်ထားတယ်။ စမစ်က သူ့ဆိုင်မှာ အရက် လာသောက်ကြတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေထဲက အလားအလာ ရှိမယ့် လူတွေကို မစွတာ မာဝီဆီ လမ်းညွှန်ပေးတယ်။ တွင်းတူးသမားနှင့် သူ နှင့် သဘောတူ စာချုပ် ချုပ်တယ်။ စိန်တွေ ရလာတဲ့ အခါကျတော့ သူက အားလုံး သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ ဟိုလူက မခံနိုင်လို့ ရန်လုပ်မယ် ဆိုရင် မစွတာ မာဝီမှာ ပိုက်ဆံ ပေးထားတဲ့ ကြေးစား လူမိုက်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်’

‘ဒီအကြောင်းတော့ ငါလည်း သိပါတယ်’ ဂျမီက ပြုံးပြီး ပြောသည်။
‘နောက်တော့ရော ဘာတွေ လုပ်သေးသလဲ’

‘နောက်တော့ သူက ဘာသာရေး အရေခြံ ကြောင်သူတော်၊ ည အိပ်ရာ ဝင်တိုင်း သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ ဆိုပြီး အမြဲ ဆုတောင်း မေတ္တာပို့တယ်။ မနက်ကျတော့ လူတွေဆီက ငွေ ညှစ်တယ်။ တခြား လုပ်ချင် တာတွေ အကုန် လျှောက်လုပ်တယ်။ ညှစ်ပတ်တဲ့ အလုပ် ဟူသမျှ သူ မလုပ် တာ မရှိဘူး’

‘သူ့သမီး အကြောင်း ပြောပါဦး’
သမီး ဖြစ်သူကလည်း သူနှင့် အကြံတူ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘မစွ မာဂရက် အကြောင်းလား၊ သူက သူ့အဖေကို ချေးတုန်အောင် ကြောက်တယ်။ သမီးကို ဘယ်ယောက်ျား မျက်နှာမှ စေ့စေ့ မကြည့်စေဘူး။ ကြည့်ရင် ကြည့်တဲ့ လူရော အကြည့်ခံရတဲ့ လူပါ အသေ သတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းထားတယ်’

ဂျမီသည် နောက်သို့ လှည့်ကာ တံခါးဝသို့ လျှောက်လာသည်။ တံခါး ပေါက်တွင် ရပ်ကာ ဆိပ်ခံ တံတားဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့တွင် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိလာပြီ။ သူ့အကြံ အောင်မြင်အောင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး လုပ်ရမည်။ သူက ဘန်ဒါအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ၊ ဒီလောက်ဆို ဟုတ်ပါပြီ၊ တို့ နှစ်ယောက် မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့ကြ ဦးမယ်’

ဂျမီသည် ကိပ်တောင်း မြို့တွင် လူဖြူ လူမည်း ခွဲခြားရေး ပြဿနာ ကြီးမားစွာ ရှိနေကြောင်း သိလာရသည်။ အာဏာပိုင် လူဖြူများက အခွင့်အရေး ပေးထား

သော လူမည်း အနည်းငယ်မှ တစ်ပါး အများစုမှာ မည်သည့် အခွင့်အရေးမျှ မရရှိကြ။ ကိပ်တောင်း မြို့နေ လူမည်းများသည် ဆင်ခြေဖုံး ဆင်းရဲသား ရပ် ကွက်များတွင် တိရစ္ဆာန်များပမာ ပိတ်လှောင် ခြံခတ်ထားခြင်း ခံနေကြရသည်။ သူတို့သည် လူဖြူ သခင်များအား အလုပ်အကျွေး ပြုရန် ကိစ္စမျိုး ရှိမှသာလျှင် အပြင်သို့ ထွက်ခွင့် ရကြသည်။

‘သူတို့က ဒီလောက် နှိမ်ထားတာတောင် မင်းတို့က ဘာလို့ ငဲ့ခံနေကြ ရတာလဲ’

တစ်နေ့တွင် ဂျမိက ဘန်ဒါအား စာနာစိတ်ဖြင့် မေးမိသည်။

ဘန်ဒါက ပြန်ဖြေသည်။

‘အစာ ဆာနေတဲ့ ခြင်္သေ့ဟာ လက်သည်းကို ဖွက်ထားတယ်၊ တစ်နေ့ ကျတော့ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို တို့က အားလုံး ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မှာပါ။ ကနေ့ လူဖြူ တွေက တို့ လူမည်းတွေကို အသုံးချနေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ တို့ရဲ့ လုပ်အားကို လိုချင်လို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ အနေနှင့် တို့ရဲ့ အသိဉာဏ်ကိုလည်း လက်ခံလာကြမှာပါ။ သူတို့က တို့ကို ခြံခတ် လှောင် ပိတ်ထားလေလေ တို့ကို ပိုပြီး ကြောက်လာရလေလေ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ လူမျိုးရေး ခွဲခြားမှုနှင့် လူမျိုးရေး ဖိနှိပ်မှု ပြဿနာဟာ တစ်နေ့မှာ မလွဲမသွေ တန်ပြန်လာနိုင်တဲ့ အတွက်ပဲ၊ ဒီအချက်ကို တွေးပြီး လူဖြူတွေ တော်တော် လန့်နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ နှိမ်နှိမ် တို့က တော့ မဖြူပါဘူး၊ တို့ လူမျိုးတွေ ပျောက်မသွားပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တို့မှာက တို့ သိပ်ပြီး အားထားတဲ့ အိုင်စီကို ရှိနေလို့ပဲ’

‘အဲဒီ အိုင်စီကိုက ဘယ်သူလဲကွ’

ဘန်ဒါက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘အိုင်စီကို ဆိုတာ လူ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့ လူမျိုးရဲ့ ယုံကြည်ချက် တစ်ခုပဲ၊ ရှင်းပြရမှာတောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ အိုင်စီကို ဆိုတာ တို့ လူမျိုးရဲ့ အခြေခံ မူလဘူတပဲ၊ အဓိက ရေသောက်မြစ်ပဲ၊ အဲဒါဟာ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ လူမျိုး တစ်မျိုးရဲ့ အလွန် မြင့်မြတ်တဲ့ ယုံကြည်ချက် ဖြစ်လို့ ဇမ်ဘေဇီ မြစ်ကြီး ကိုတောင် အဲဒီ နာမည် ပေးထားသေးတယ်၊ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်ပေါင်း များစွာက တို့ရဲ့ ဘိုး ဘွား ဘီ ဘင်တွေဟာ ကျွဲ နွား စတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ဇမ်ဘေဇီ မြစ်ကြီးထဲ သူတို့နှင့် အတူ မောင်းချသွားလေ့ ရှိတယ်၊ အဲဒီ အခါ မှာ အားနည်းတဲ့ လူတွေနှင့် တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ရေစီးနှင့် အစာ

ငတ်နေတဲ့ မိကျောင်းကြီးတွေရဲ့ သားကောင် ဖြစ်သွားကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေထဲက မသေဘဲ ပြန်တက်လာနိုင်တဲ့ လူတွေ တိရစ္ဆာန်တွေကိုတော့ နဂိုကထက် ပိုပြီး ခွန်အားဗလနှင့် သတ္တိ ပြည့်စုံလာသူတွေလို ယုံကြည်ကြတယ်။ နောက်ပြီး ဘန်တူး လူမျိုးစု တစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့ အခါ အိုင်စီကို ယုံကြည်ချက် အရ ကျန်မိသားစု အားလုံး တောထဲကို ထွက်သွားကြရတယ်။ သဘောကတော့ သူတို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုကို တခြား လူတွေပါ ရောပြီး မခံစားရအောင် ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ ပိုပြီး ရှင်းအောင် ပြောရရင် အိုင်စီကို ဆိုတာ လူသား တစ်ယောက်ဟာ တခြား လူသား တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ တခြား လူတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီးလည်း မမြင့်မြတ်ဘူး၊ လျော့ပြီးလည်း မနိမ့်ကျဘူး ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် လူဖြူ သခင်တွေကို ကြောက်နေတဲ့ ကျွန် တစ်ယောက် အဖို့တော့ အိုင်စီကို ယုံကြည်ချက်ဟာ ကျိန်စာနှင့် အတူတူပဲ။ ဒါနှင့် မင်း ဂျွန် တင်ဂို ဂျာဘာဗူး အကြောင်း ကြားဖူးသလား’

ဘန်ဒါက နောက်ဆုံး နာမည်ကို လေးလေးစားစား အသံ ထွက်၍ ပြောသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ငါ လုံးဝ မကြားဖူးဘူး’

‘အေး၊ မင်း တစ်နေ့တော့ သူ့အကြောင်း ကြားရပါလိမ့်မယ်၊ မင်း တစ်နေ့တော့ ကြားရမှာပါ’

ထို့နောက်တော့ ဘန်ဒါက တခြား အကြောင်းအရာကို ခေါင်းစဉ် ပြောင်းသွားသည်။

ဂျမီသည် ဘန်ဒါ အပေါ်တွင် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ခင်မင် လေးစားမှု တိုးပွားလာခဲ့သည်။ အစတုန်းကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် အကြားတွင် စိုးရိမ်မှု၊ မသင်္ကာမှုလေးတွေ ရှိခဲ့ကြသေးသည်။ ဂျမီ အနေဖြင့် မိမိအား သေလုမြောပါး သတ်ဖြတ်ရန် အားထုတ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက် အပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်မွေးယူခဲ့ရသည်။ ထိုနည်းအတူ ဘန်ဒါ အနေဖြင့်လည်း မိမိ လူမျိုး တစ်ရပ်လုံး၏ မျိုးဆက် ရန်သူ ဖြစ်သော လူဖြူ တစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စိတ် မွေးယူခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘုံရည်မှန်းချက် တစ်ခုကြောင့် အလွန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီ။

တန်ဒါမှာ မိမိ ပေါင်းသင်းဖူးသော တခြား လူမည်းများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ပညာတတ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဂျမိက ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူက မေးကြည့်သည်။

‘ဒါနှင့် မင်း ဘယ်မှာ ပညာ သင်ခဲ့သလဲ ဘန်ဒါ’

‘ဘယ်မှာမှ မသင်ခဲ့ပါဘူး၊ ငါက လူမှန်း သိတတ်စ ကတည်းက အလုပ် လုပ်လာခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ အဘွားက ငါ့ကို စာသင်ပေးလို့ ဒီအဆင့် အထိ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အဘွားက ဘိုးဝါး ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် အိမ်မှာ အိမ်စေ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူက အဲဒီ ဆရာဆီမှာပဲ အရေး အဖတ် သင်ခဲ့တယ်၊ ဒါနှင့် ငါ့ကိုလည်း သူပဲ အရေး အဖတ် သင်ပေးခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ငါ ဒီလောက် တတ်လာတာ အဘွားရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ’

နာမာဂ္ဂါလင်း ဒေသရှိ နမီးဘ် သဲကန္တာရ အကြောင်းကို ဂျမိ ပထမဆုံး ကြား သိရသည်မှာ သူတို့ အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးပြီးနောက် တစ်နေ့သော စနေနေ့ ညနေ ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူနှင့် ဘန်ဒါတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘန်ဒါ၏ မိခင်ကြီး ချက်ပေးလိုက်သော ဒရယ်သားနှပ်ကို သင်္ဘောကျင်းမှ ကုန်လှောင်ရုံ ပျက်ကြီးထဲတွင် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားကြရသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဂျမိက ကုန်သေတ္တာဟောင်းကြီးပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်ပြီးနောက် ဘန်ဒါအား မေးခွန်း တွေ ထုတ်ပြန်သည်။

‘မစ္စတာ မာဝီကို မင်း ဘယ်တုန်းက စတွေ့ခဲ့တာလဲ’

‘ငါ နမီးဘ် သဲကန္တာရက စိန်တွင်းမှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့တုန်းက တွေ့ခဲ့တာ၊ သူက အဲဒီ တွင်းကို တခြား စပ်တူ နှစ်ယောက်နှင့် ပိုင်ထားတာ၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီ တွင်းကို သူ ပိုင်တာကလည်း ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေဆီက အပိုင်စီးပြီး ရလိုက်တာပါ။ အဲဒီကို သူကိုယ်တိုင် ရောက်လာလို့ ငါ့ကို တွေ့ တာပဲ’

‘ဒီလူကြီး ဒီလောက်တောင် ချမ်းသာနေမှ ကုန်စုံဆိုင် ဘာလို့ ဖွင့်နေ သေးတာလဲ’

‘ကုန်စုံဆိုင်က သူ့ရဲ့ ထောင်ချောက်ပဲကွ၊ မဖွင့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တွင်း တူးဖို့ ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေက သူ့ဆိုင်ကို လာရတာပဲ၊ အဲဒီတော့ သူ့ အနေနှင့် ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာလာတော့တာပေါ့’

mgjoe.com

ဂျမီက သူ ကိုယ်တိုင် မစွတာ မာဝီ၏ ထောင်ချောက်ထဲ တန်းဝင်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်တွေးမိသည်။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ ဖေဖေက ရှင့်ကို ကူညီနိုင်မှာပါ ဟု ပြောခဲ့သော မာဂရက်၏ ချစ်စရာ မျက်နှာကလေးကိုလည်း မြင်ယောင်လာမိသည်။

‘အဲဒီတော့ မင်းက သူ့ဆီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်သွားတာလဲ’

‘အဲဒီ နေ့က သူ စိန်တွင်းကို လာလည်တော့ သူ့သမီးကလေးလည်း ပါလာတယ်။ ကောင်မလေးက ၁၁ နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ကောင်မလေးက ထိုင်နေရတာ ပျင်းလာတယ် တူပါရဲ့၊ ဒါနှင့် ရေထဲ ဆင်းဆော့တော့ ရေပဲ စုပ်ပြီး ရေနစ်ပါလေရော၊ ငါက အဲဒီမှာ ကမန်းကတန်း ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ကို ကယ်လိုက်ရတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း လူပျိုတောင် ကောင်းကောင်း မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအဘိုးကြီးတော့ ငါ့ကို သတ်တော့ မှာပဲ ဆိုပြီး ငါ တော်တော် ကြောက်သွားမိတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါက ကောင်မလေးကို ဖက်ထားမိတာကွ၊ ငါက လူမည်းမို့လို့ ကြောက်မိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ကြောက်မိတာပါ။ ဒီလူကြီးက သူ့သမီးကို ဘယ်ကောင်မှ လက်နှင့် တို့တာတောင် မကြိုက်ဘူးကွ၊ အဲဒါ တို့အထဲက လူတစ်ယောက်က ငါဟာ သူ့သမီး အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပါလို့ မနည်း ဖျောင်းဖျ ပြောတော့မှ စိတ်ပြေသွားတာ၊ သူက စိတ်ပြေသွားရုံတင် မကဘူး၊ ငါ့ကို သူ့ဆိုင်မှာ ခိုင်းဖို့ ဆိုပြီး ကလစ်ဒရစ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တော့တာပဲ’ ဘန်ဒါက စကားကို ခဏ ရပ်ထားပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပြန်သည်။ ‘နောက် နှစ်လလောက် ကြာတော့ ငါ့ဆီကို ငါ့ညီမလေး အလည် ရောက်လာတယ်’ သူ့စကားသံ တိုးသွားသည်။ ‘ညီမလေးက သူ့သမီးနှင့် အရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိသေးတာ’

ဂျမီမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငေး၍သာ နားထောင်နေမိသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ဘန်ဒါက ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

‘တကယ်ဆိုရင် ငါ့ အနေနှင့် နမီးဘ် သဲကန္တာရမှာပဲ နေခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ၊ အဲဒီမှာက စိန် ရှာရတာ သိပ်လွယ်တာပဲ၊ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လေးဖက် တွားပြီး ရှာသွားရင်းနှင့် စိန်တွေကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး သံဘူးထဲ ကောက်ထည့်ရုံပဲ’

‘နေစမ်းပါဦးကွ၊ အဲဒီ စိန်လုံးတွေက သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ပေါ်နေတာလား’

ဒါပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သိပ်လွယ်တယ်လို့ ငါ ပြောတာပေါ့၊ ဒါ ပေမဲ့ အဲဒီ နေရာကိုတော့ အိပ်မက်တောင် မမက်ပါနှင့်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ စိန်တွင်းက သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ရှိနေတာ၊ လှိုင်း တစ်လုံး တစ်လုံးကလည်း ပေ သုံးဆယ်လောက် မြင့်တာ၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့က ကမ်းခြေမှာ အစောင့်တောင် မထားဘူး၊ တချို့က တော့ ပင်လယ်ဘက်က ပတ်ဝင်ပြီး ခိုးတူးကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းနှင့် ကျောက် ဆောင်နှင့် ရိုက်ပြီး သေကုန်တာ များတာပဲ’

‘တခြား ဝင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း တစ်ခုခုတော့ ရှိဦးမှာပေါ့ကွာ’

‘မရှိဘူးကွာ၊ နမီးဘ် သဲကန္တာရက သမုဒ္ဒရာထဲကို ထိုးဝင်နေတာ’

‘အဲဒီတော့ စိန်တွင်းကို ဝင်ရင် ဘယ်လို ဝင်မလဲ’

‘အဲဒီမှာ မျှော်စင်နှင့် အစောင့်တွေ ချထားတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်မှာလည်း သံဆူးကြိုးတွေ ကာထားတယ်၊ သံဆူးကြိုးတွေ အတွင်းမှာလည်း လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေရော ခွေးတွေရော ရှိတယ်၊ ဒီခွေးတွေက သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်း တာ၊ လူကို မြင်တာနှင့် ခုန်အုပ်ပြီး အရိုး အသား မကျန် ကိုက်စားပစ်ကြမှာ၊ ပြီးတော့ သူတို့က တစ်ကွင်းလုံး အနှံ့ မိုင်းမိုးတွေလည်း ထောင်ထားသေးတယ်၊ မိုင်းမိုးတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ် ဆိုတာ ပြတဲ့ မြေပုံ မပါရင်တော့ မိုင်း နင်းမိပြီး အပိုင်းပိုင်း ပြတ်သွားမှာ ကျိန်းသေပဲ’

‘ဒါနှင့် အဲဒီ စိန်တွင်းက ဘယ်လောက် ကြီးသလဲ’

‘မနည်းဘူးကွာ၊ ၃၅ မိုင်လောက်တောင် ရှည်တာပဲ’

ဂျမီသည် ၃၅ မိုင် ရှည်လျားသော သဲသောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် အစီအရီ ပေါ်နေသော စိန်တုံးတွေကို ယခုပင် မြင်ယောင် ထင်ယောင် ဖြစ်လာမိသည်။

‘အေးကွာ၊ အံ့ဩစရာပါပဲလား’

‘နမီးဘ် စိန်တွင်း အကြောင်း ကြားရလို့ အံ့ဩရတဲ့ လူတွေထဲမှာ မင်းဟာ ပထမဆုံးလူ မဟုတ်သလို နောက်ဆုံး လူလည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါကတော့ လှေနှင့် ခိုးဝင်ပြီး အပြန်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေနှင့် တိုက်လို့ သေသွားတဲ့ လူတွေဆီက ကျန်ခဲ့တဲ့ စိန်တုံးတွေကိုပဲ ကောက်ယူခဲ့တာပဲကွာ၊ ကိုယ်တိုင် သွားတူးဖို့တော့ စိတ်တောင် မကူးရဲတော့ပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခြေလှမ်း တစ်ချက် မှားလို့ မိုင်းထိပြီး အသက် ပျောက်သွားကြတဲ့ လူတွေလည်း ငါ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီကွာ၊ အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီးတွေ ဝိုင်းဆွဲလို့ ဗိုက်ပွင့် အူပွင့် ဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေလည်း ငါ မြင်ခဲ့ဖူးပြီကွာ၊ အဲဒီတော့ ဒီအကြောင်း တွေး

mgjoe.com

မနေပါနှင့်တော့၊ မေ့သာပစ်လိုက်ပါတော့၊ ငါက ကိုယ်တွေ့ ပြောနေတာပါ။
အဲဒီ နေရာက ဝင်လမ်းလည်း မရှိဘူး၊ ထွက်လမ်းလည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်လမ်း
ကပဲ သွားသွား သေမှာ ကျိန်းသေပဲ’

ဂျမီသည် ထိုညတွင် လုံးဝ အိပ်မပျော်နိုင်တော့။ သူ့ မျက်စိထဲတွင် မစွတာ
မာဝီ ပိုင်သော ၃၅ မိုင် ရှည်လျားသည့် သဲသောင်ပေါ်မှ တဖျတ်ဖျတ် လက်
နေသော စိန်တုံးများကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ သူသည် မိုးထိ မြင့်
သော လှိုင်းလုံးကြီးတွေ၊ အချွန်အတက်တွေ၊ ငေါထွက်နေသော ကျောက်ဆောင်
ကြီးတွေ၊ သွေးဆာနေသော အမဲလိုက် ခွေးကြီးတွေ၊ လက်နက်ကိုင် အစောင့်
တွေနှင့် မိုင်းမုံတွေကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။

သို့သော် သူက ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးကိုမှ မကြောက်တော့။ နောက်ဆုံး
အသက် သေရမည်ကိုပင် လုံးဝ မကြောက်တော့။ သူ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့သော
မစွတာ မာဝီအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် သင်ခန်းစာ မပေးခဲ့ရဘဲနှင့် သေသွား
ရမည်ကိုသာလျှင် သူက တွေးကြောက်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ တနင်္လာနေ့တွင် ဂျမီသည် ဈေးသို့ သွားပြီး နာမာဂ္ဂါလင်း ဒေသ
မြေပုံ တစ်ချပ် ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပုံကို အသေးစိတ် လေ့လာသည်။

မြေပုံထဲတွင် စိန်တွင်း ရှိသော ကမ်းခြေ ဒေသကို တွေ့ရသည်။ ယင်း
ကမ်းခြေသည် တောင်အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ထိုးထွက်နေပြီး မြောက်
ဘက်တွင် လူဒါရစ်စ်နှင့် တောင်ဘက်တွင် အောရိန်း မြေနိမ့် မြစ်ဝှမ်း ရှိ
သည်။ ယင်းဒေသ တစ်ခုလုံးကို မြေပုံပေါ်တွင် မင်နီဖြင့် တားမြစ် နယ်မြေဟု
ဖော်ပြထားသည်။

ဂျမီသည် မြေပုံကို အထပ်ထပ်အခါခါ လေ့လာ မှတ်သားသည်။ တောင်
အမေရိကနှင့် တောင်အာဖရိက ကြားတွင် မိုင်ပေါင်း သုံးထောင်မျှ ရှည်လျား
သော သမုဒ္ဒရာမှ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တောင် အတ္တလန္တိတ် ကမ်းခြေရှိ
ကျောက်စွန်း ကျောက်ဆောင်ကြီးများကို ဒေါမာန်ဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် တဝန်းဝန်း
ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ တောင်ဘက်ရှိ မိုင် လေးဆယ်ခန့် ကမ်းခြေ တစ်
လျှောက်မှာမူ အစောင့်အကြပ် မရှိ ပွင့်နေသည်။

mg y o e . c o m အသေဆိုးနှင့် သေသွားကြတဲ့ ဟိုလူတွေဟာ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ချပြီးမှ တားမြစ် နယ်မြေထဲကို ဝင်သွားကြတာ ဖြစ်မှာပဲ။

ယင်းကမ်းခြေ ဒေသ တစ်ဝိုက်တွင် အစောင့်အကြပ် လုံးဝ မထားခြင်းမှာ ဘာကြောင့် ဖြစ်မည် ဆိုသည်ကို မြေပုံကို ကြည့်ပြီး ဂျမီက ချက်ချင်း သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

ကမ်းခြေ တစ်လျှောက် မြင့်မားစွာ ချွန်ထွက်နေသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းကြီးများကြောင့် လှေသင်္ဘောများ လုံးဝ မဆိုက်ကပ်နိုင်။

ဂျမီသည် စိန်တွင်းသို့ အဝင်လမ်းကို မြေပုံတွင် ရှာကြည့်ပြန်သည်။ ဘန်ဒါ ၏ အပြောအရ ဆိုသော် ထိုဒေသ တစ်ခုလုံးကို သံဆူးကြိုးများ ကာထားပြီး လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက ၂၄ နာရီလုံးလုံး စောင့်ကြပ်နေသည်ဟု သိရ သည်။ စိန်တွင်းသို့ အဝင် လမ်းဝတွင်လည်း အစောင့် မျှော်စင် တစ်ခု ရှိသည်။ အကယ်၍ ထိုမျှော်စင်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ကျော်ပြီး စိန်တွင်းသို့ ဝင်သွားနိုင် သည့်တိုင်အောင် အတွင်းဘက်တွင် မိုင်းဖုံးနှင့် အစောင့် ခွေးတို့၏ အန္တရာယ် ကို ရှောင်ကွင်း၍ ရနိုင်စရာ လုံးဝ မရှိ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘန်ဒါနှင့် တွေ့တော့ ဂျမီက မေးသည်။

‘ဒါနှင့် မိုင်းဖုံးညွှန်း မြေပုံ ရှိတယ်လို့ မင်း တစ်ခါ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ် လား’

‘နမီးဘ် သဲကန္တာရမှာ ရှိတာကို ပြောတာလား၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီက ကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေ လက်ထဲမှာ မြေပုံတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့က အဲဒီ မြေပုံ တွေကို ကြည့်ပြီး တွင်းတူးသမားတွေကို ခိုင်းတာ၊ အလုပ် ဆင်းတော့ အလုပ် သမားတွေက တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး သွားကြရတာ၊ နို့မဟုတ်ရင် မိုင်း ထိပြီး အားလုံး သေကုန်မှာပေါ့’ ဘန်ဒါက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ ‘တစ် နေ့မှာ ငါ့ဦးလေးက ငါ့ရှေ့က လျှောက်သွားတော့ ကျောက်ခဲ တစ်လုံး ခလုတ် တိုက်မိရင်း မိုင်းပေါ် လဲကျသွားတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ် ထင်သလဲ၊ အိမ်ကို ပြန်ယူလာစရာတောင် ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ တစ် ခါတည်း အသား တခြား အရိုး တခြား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ’

ဂျမီမှာ ကြားရသည်နှင့်ပင် ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်း ထိသွားမိသည်။

‘နောက်ပြီး ပင်လယ်မြို့တွေကလည်း အန္တရာယ် တစ်ခုပဲကွ၊ အဲဒီက မြို့တွေက ဘယ်က မြို့နှင့်မှ မတူဘူး၊ သမုဒ္ဒရာထဲက တိမ်လိပ်တွေလို လှိမ့် တက်လာပြီး တောင်တန်းတွေ အထိ သဲကန္တာရ တစ်ခုလုံး ဖုံးသွားတော့တာပဲ။

အဲဒီလိုသာ ကြုံရရင်တော့ ဘယ်မှ မရွေးဘဲ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ ထိုင်နေဖို့သာ ပြင်ပေတော့၊ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး၊ အဲ... အဲဒီလို ကြုံရရင် ကောင်းတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ၊ မိုင်းဗုံးထိမှာ ပူစရာ မလိုတော့ဘူး’

‘အဲဒီ မှုတွေက ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခံသလဲကွ’

‘တစ်ခါတလေလည်း တစ်နာရီ နှစ်နာရီနှင့် ရှင်းသွားတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ လည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်တောင် ဆိုင်းနေတတ်တယ်’

‘အဲဒီ မိုင်းဗုံးညွှန်း မြေပုံကို မင်း မြင်ဖူးသလား ဘန်ဒါ’

‘ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ၊ သူတို့က လျှို့ဝှက် သိမ်းထားတာပဲ၊ ဒါတွေကို စိတ် ကူးမနေစမ်းပါနှင့်ကွာ၊ အလုပ် မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီ သွားရင် ပြန်လမ်း မရှိဘူး၊ အဲဒီမှာ စိန်သူခိုးတွေကို ကြီးဆွဲ သတ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါ နောက်လူတွေ လာမခိုးရဲအောင် သင်ခန်းစာ ပြတဲ့ သဘောပဲပေါ့’

ဂျမီသည် လုပ်ငန်းစဉ် တစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်နည်းနှင့် စဉ်းစား စဉ်းစား အောင်မြင်နိုင်စရာ တစ်ကွက်မျှ မမြင်။ အကယ်၍ စိန်တွင်း နယ်မြေထဲသို့ ဝင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ပြန်ထွက်ဖို့ လမ်း မရှိ။ ဘန်ဒါ ပြောတာ မှန်သည်။ သည်ကိစ္စ ဆက်မတွေးတော့ဘဲ မေ့ ထားလိုက်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူက ဘန်ဒါအား မေးပြန်သည်။

‘စိန်တွင်းတူးသမားတွေ အလုပ် သိမ်းလို့ အပြန်မှာ စိန်တွေ ခိုးလာရင် မရဘူးလားကွ၊ အဲဒါကို သူတို့က ဘယ်လို ကာကွယ်သလဲ’

‘တစ်ယောက်စီ တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့ ရှာတာပေါ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး စမ်းပြီး ရှာဖွေတယ်၊ ဒွါရ ကိုးပေါက် မကျန် အားလုံး ရှာတယ်၊ တချို့ လူတွေ ဆိုရင် ခြေထောက်ကို ဟက်တက် ခွဲပြီး အဲဒီ အထဲမှာ စိန်ကို ထည့်ယူလာကြတယ်၊ တချို့က အံသွားတွေ နုတ်ပစ်ပြီး အဲဒီ နေရာမှာ စိန်တုံး ကို မြှုပ်ယူလာတယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောရရင်တော့ စိတ်ကူးရသမျှ နည်းမျိုးစုံနှင့် လျှောက်ဖွက်ကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်း အသက်နှင့် ကိုယ် အိုးစားမကွဲချင်ရင်တော့ ဒီအကြံကို လက်လျှော့လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ’

ဂျမီက ဘန်ဒါ ပြောသည့် အတိုင်း ယင်းအကြံကို လက်လျှော့ရန် အကြိမ် ကြိမ် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကြိုးစားတိုင်း ကြိုးစားတိုင်း မခံချင်စိတ်က ပို၍

mgjoe.com

ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။ သောင်ပေါ်တွင် အစီအရီ ပေါ်နေကြသော မစ္စတာ မာဝီ၏ စိန်တွေကို မြင်ယောင်၍သာ နေမိသည်။

အဲဒီ စိန်တွေ အားလုံး ငါ ပိုင်ရမယ်။ ငါ ပိုင်ရမယ်။

ထိုနေ့ ညတွင် အမျိုးမျိုး စဉ်းစား အကြံထုတ်ရာမှ အဖြေ ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဘန်ဒါအား ပြောပြချင်လွန်း၍ မစောင့်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ဘန်ဒါနှင့် တွေ့တော့ သူက နီဒါန်းပင် ပျိုးမနေ တော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ကြီး မေးချလိုက်မိသည်။

‘အရင်တုန်းက သွားဖူးခဲ့တဲ့ လှေသင်္ဘောတွေ အကြောင်း မင်း သိ သလောက် ပြောပြစမ်းပါ ဘန်ဒါ’

‘ဘယ်လို အကြောင်းကို ပြောရမလဲ’

‘ဘယ်လို လှေသင်္ဘော အမျိုးအစားတွေလဲ ဆိုတာပေါ့’

‘အမျိုးအစားတွေကတော့ အစုံပဲ၊ မီးသင်္ဘော၊ တွဲသင်္ဘော၊ မော်တော် ဘုတ်၊ ရွက်လှေ အစုံ သွားကြတာပဲ၊ တစ်ခါက ဆိုရင် လူလေးယောက်ခတ် လှေကလေးနှင့်တောင် သွားခဲ့ကြသေးတယ်၊ ငါ အဲဒီမှာ လုပ်နေတုန်းကလည်း ခြောက်ကြိမ်လောက် ရောက်လာကြသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှေရော လူပါ ကျောက် ဆောင်နှင့် ရိုက်ပြီး အကုန်လုံး သေကုန်ကြတာချည်းပဲ’

ဂျမိက သက်မ ချလိုက်သည်။

‘ဖောင်နှင့် သွားတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား’

ဘန်ဒါက ဂျမိ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာနှင့်၊ ဖောင်နှင့် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖောင်နှင့် သွားရင် မရဘူးလား’ သူက တော်တော် စိတ် ဝင်စားလာသည်။ ‘ဒီအချက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါကွ၊ လှေ တွေ သင်္ဘောတွေက ဝမ်းဗိုက်နှင့် ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်မိပြီး ပျက်ကုန်ကြ တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖောင်နှင့် ဆိုရင် အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် အလိုက်သင့် ကျော်သွားပြီး ကမ်းခြေကို ရောက်သွားမှာပဲ၊ အပြန်ကျတော့လည်း ဒီနည်းနှင့်ပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြန်ထွက်နိုင်တယ်’

ဘန်ဒါက ဂျမိ၏ မျက်နှာကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ တော်တော်ကြာတော့မှ သူက စကား ပြောသည်။

သည်အကြိမ်တွင်တော့ သူသည် ဖောဖောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ လေသံ လုံးဝ ပြောင်းသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဂျမီ၊ မင်းအကြံ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒီနည်းနှင့်ဆို တို့အကြံ အောင်မြင်မှာ ကျိန်းသေပဲ’

စင်စစ် သူတို့၏ အကြံသည် ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသော၊ မျှော်လင့်ချက် ရှိသော အကြံ အဖြစ် စတင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်သော အခက်အခဲများနှင့် ကြုံလာခဲ့သည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းရိုက်၍ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြသော အခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း လာခဲ့သည်။ ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား အပျင်းပြေ ဆွေးနွေးခဲ့ကြရာမှ တကယ့် လုပ်ငန်း စီမံကိန်းကြီး တစ်ခု အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

စိန်တုံးများသည် သောင်ပြင်တွင် ပေါ်နေသောကြောင့် သူတို့ အနေဖြင့် မည်သည့် ပစ္စည်း ကိရိယာမျှ ယူသွားစရာ မလို။ စိန်တုံးများကို တစ်တုံးပြီး တစ်တုံး လိုက်ကောက်ရုံသာ ရှိသည်။

ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ရွက်လွင့်သွားလျှင် အစောင့်အကြပ် မရှိသော မိုင်လေးဆယ် ရှည် ကမ်းခြေသို့ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ရောက်နိုင်သည်။ ညအချိန်တွင် သာ ရွက်လွင့်သွားလျှင် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်။ အစောင့်အကြပ် မရှိသော ကမ်း ခြေ တစ်လျှောက်တွင် မိုင်းမိုးလည်း မရှိ။ အစောင့်အကြပ်တွေကလည်း ကုန်း မြေပိုင်း အတွင်း၌သာ ကင်းလှည့်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ်းခြေတွင် နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက် သွားကာ စိန်တုံးတွေကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

‘စိန်တုံးတွေ အိတ်နှင့် အပြည့် ကောက်ပြီးတော့ အရုဏ်မတက်ခင် တို့ ပြန်ထွက်နိုင်တယ်’ ဟု ဂျမီက ပြောသည်။

‘ဘယ်လို ပြန်ထွက်မှာလဲ’ ဟု ဘန်ဒါက မေးသည်။

‘တို့ ဝင်လာတဲ့ လမ်းကပဲ ပြန်ထွက်မှာပေါ့၊ ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင် တွေပေါ်က ကျော်ပြီး ရွက်လွင့် ထွက်လာမှာပေါ့၊ အဲဒါ ဆိုရင် အားလုံး အိုကေသွားပြီ’

ဘန်ဒါ၏ သံသယ စိတ်များသည် ဂျမီ၏ အကျိုးအကြောင်း ညီညွတ်သော စည်းရုံး လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် အရည်ပျော်သွားကြသည်။ ဂျမီက စီမံကိန်း တစ်ခုလုံးကို အနုလုံပဋိလုံ သုံးသပ် စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်ရန် နည်းလမ်းကိုလည်း တွေ့ထားပြီ။ သည် စီမံကိန်း အတွက် ပိုက်ဆံလည်း မလို။ တခြား လက်နက် ကိရိယာများလည်း မလို။ လိုအပ်သည်မှာ ဇွဲသတ္တိနှင့် စိတ်ဓာတ် ခွန်အားသာ ဖြစ်သည်။

‘တို့ အနေနှင့် စိန်တုံးတွေ ထည့်ဖို့ အိတ်ကြီး တစ်လုံးတော့ ယူသွားရမယ်ကွ’ ဂျမီက မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ဖြင့် ကျိန်းသေပေါက် ပြောလိုက်သည်။
ဘန်ဒါက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ယူမယ့် ယူလည်း အိတ်ကြီး နှစ်လုံးပဲ ယူသွားကြတာပေါ့ ဂျမီ၊ မင်းတစ်လုံး ငါ တစ်လုံးပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ သွားရမည့် တားမြစ် နယ်မြေမှ တောင်ဘက်သို့ မိုင်လေးဆယ်မျှ ကွာဝေးသည့် ပို့တ် နိုးလော့သ် အမည်ရှိ ပင်လယ် ကမ်းခြေရွာကလေးသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ပို့တ် နိုးလော့သ်သို့ ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသ အခြေအနေကို လေ့လာ မှတ်သားကြသည်။ ယင်းရွာမှာ ရှေးကျသော ရွာကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်များမှာလည်း ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော တဲအိမ်ငယ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဈေးဆိုင်ကလေး သုံးလေးဆိုင် ရှိသည်။ ရွာအောက်တွင် ဆုံးစမထင်သော ကမ်းခြေ သဲသောင်တန်းကြီးကို တမျှော်တခေါ် မြင်နေရသည်။ ကမ်းခြေတွင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါး လုံးဝ မရှိ။ ရေလှိုင်းတွေက သောင်ကမ်းကို တငြိမ်ငြိမ် လာ၍ ထိတို့နေကြသည်။ သည်နေရာသည် သူတို့အတွက် ဖောင်ကပ်ရန် အကောင်းဆုံး နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ရွာထဲတွင် တည်းခိုရိပ်သာ လုံးဝ မရှိ။ သို့သော် ဂျမီ အတွက် ဈေးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်၏ နောက်ဖေးခန်း တစ်နေရာ ရရှိပြီး ဘန်ဒါကတော့ ရွာထဲမှ လူမည်းအိမ် တစ်အိမ်တွင် အိပ်ရာ တစ်နေရာစာ ရရှိသည်။

‘လူမသိအောင် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ဖောင်ဖွဲ့နိုင်မယ့် နေရာ တစ်နေရာ ရှာရမယ်ကွ’ ဂျမိက ဘန်ဒါအား ပြောသည်။ ‘လူတွေ တစ်ယောက်မှ သိလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ သူတို့ သိသွားရင် အာဏာပိုင်တွေကို သတင်း ပို့လိမ့်မယ်’

ထိုနေ့ ညနေတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကံအားလျော်စွာပင် အသုံး မပြုတော့သော ဝိုဒေါင်ပျက်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရှိကြသည်။

‘ဒါ အကောင်းဆုံး နေရာပဲကွ’ ဂျမိက ပြောသည်။ ‘အဲဒီတော့ အချိန် ဆွဲမနေတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ဖောင်ဖွဲ့ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

‘ဒီလောက်လည်း မလောစမ်းပါနှင့်ဦးကွ’ ဘန်ဒါက ပြန်ပြောသည်။ ‘တို့ အရင် ဝိစကီ တစ်ပုလင်းလောက် ဝယ်ကြဦးမှ’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ကြည့်သာ နေစမ်းပါ၊ အချိန်တန်တော့ သိရပါလိမ့်မယ်’

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျမိထံသို့ နယ်မြေ ရဲအရာရှိ ရောက်လာသည်။ ရဲအရာရှိ က ကိုယ်ခန္ဓာ ပုပ်ပွကြီးနှင့် ခပ်ကြားကြား ပုံမျိုး။ နှာခေါင်းကလည်း အရက် သောက်လွန်း၍ ပွပြီး နီရဲနေသည်။

‘မောနင်း’ သူက ဂျမိအား နှုတ်ဆက်သည်။ ‘မင်းက အခုမှ ရောက် လာတဲ့ ဧည့်သည်လို့ သိရတယ်၊ ဧည့်သည် ဆိုတော့ ငါက နှုတ်ဆက်ရမယ့် တာဝန် ရှိတာပေါ့၊ ငါက ရဲအရာရှိ မွန်ဒီပါ’

‘ကျွန်တော်က အီယန် ထရာဗစ်ပါ’

‘မြောက်ဘက်ကို သွားမလို့ မဟုတ်လား’

‘တောင်ဘက်ကို သွားမလို့ပါ၊ ကျွန်တော့် အဖော် တစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်၊ ကိပ်တောင်းကို သွားရင်း ဒီမှာ ခဏ ဝင်နားကြတာပါ’

‘အား ငါလည်း ကိပ်တောင်းတော့ တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်၊ အားပါး၊ အလွန် ကြီးတဲ့ မြို့ပဲ၊ ဆူကလည်း ဆူလိုက်ပါဘိသနှင့်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကိပ်တောင်းကတော့ အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ၊ ဒါနှင့် တစ်ခုခု သောက်ပါဦးလား ခင်ဗျာ’

‘ငါက တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတုန်း အရက် မသောက်ဘူးကွ’ သူက ခဏ ရပ်လိုက်ပြီးတော့မှ ‘ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခြွင်းချက် အနေနှင့် သောက်ရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဂျမိက ဝိစကီ ပုလင်း သွားယူလာသည်။ ကြိုတင် အမြော်အမြင် ရှိသော ဘန်ဒါကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော ဖန်ခွက်ဟောင်းကြီး ထဲသို့ လက်နှစ်လုံးစာခန့် အရက် လောင်းထည့်ပြီးတော့ ရဲအရာရှိအား ကမ်း ပေးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ဒါနှင့် ခင်ဗျား အတွက်ရော’

‘အိုး ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က အရက် သောက်လို့ မဖြစ်လို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ငှက်ဖျား ရောဂါ ရှိနေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် အခု ကိပ်တောင်းကို သွားတာပါ။ အဲဒီမှာ ဆေးသွားကုမလို့ပါ။ သုံးလေးရက် နေပြီး သွားတော့မှာပါ။ ခရီးက တော်တော် ကြမ်းတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ နားပြီး သွားရတယ် ခင်ဗျာ’

ရဲအရာရှိက ဂျမိအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

‘ဒါနှင့် ခင်ဗျား ကြည့်ရတာလည်း လန်းလို့ ဆန်းလို့ပါလား’

‘အား ဟုတ်ကဲ့၊ ရဲမှူးကြီးက ကျွန်တော် အဖျား တက်လာတဲ့ အချိန်မှာမှ မတွေ့ရတာ၊ အဖျား တက်လာရင် သိပ်ဆိုးတယ် ခင်ဗျာ’

ရဲအရာရှိ လက်ထဲမှ အရက်ခွက်တွင် အရက် မရှိတော့။ ဂျမိက နောက် ထပ် ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ အခုလို သောက်စားမိတာ နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါ နော်’ သူက အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ ကျုပ် တစ်ပတ် လှည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ခင်ဗျားနှင့် ခင်ဗျား အဖော် က သုံးလေးရက်ဆို ကိပ်တောင်း သွားတော့မယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နေကောင်းရင် နေကောင်းချင်း သွားကြ မှာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် သောကြာနေ့လောက် တစ်ခေါက် လာကြည့်ဦး မယ်၊ ဟုတ်လား’

ထိုနေ့ ညတွင် ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးထဲတွင် ဖောင်ဖွဲ့ရန် စီစဉ်ကြသည်။

‘ဒါနှင့် ဘန်ဒါ၊ မင်း ဖောင်ဖွဲ့တတ်သလား’

‘အမှန် ပြောရရင် ငါ လုံးဝ မဖွဲ့တတ်ဘူးကွ’

‘ဟာ၊ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ငါလည်း လုံးဝ မတတ်ဘူးကွ’
နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြ
သည်။

‘ဒါပေမဲ့ မပူပါနှင့် သူငယ်ချင်းရာ၊ ဖောင်ဖွဲ့တာလောက်များ ခက်တာ
မှတ်လို့’

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဈေးနောက်ဘက်ရှိ ဂါလန် ငါးဆယ်ဝင် သစ်သား
ဆီပုံးခွံ လေးပုံးကို ဂိုဒေါင်ပျက်ထဲသို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်
ဆီပုံးများကို မြေကြီးပေါ်တွင် လေးထောင့် ပုံစံ တစ်လုံးစီ ချသည်။ ပြီးတော့
ကုန်သေတ္တာခွံ လေးလုံး သွားရှာပြီး စောစောက ဆီပုံး လေးပုံးပေါ်တွင် တစ်
လုံးစီ ဆင့်ချသည်။

‘ငါ ကြည့်ရတာတော့ ဖောင်နှင့် တစ်စက်ကလေးမှ မတူဘူး ဂျမီ’

‘စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ကွာ၊ မပြီးခင် မမြင်စေနှင့်တဲ့’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖောင် အတွက် အောက်ခံ ကိုယ်ထည်တော့ ရပြီ။ သို့သော်
အပေါ်မှ ကြမ်းခင်း ဘယ်မှာ သွားရှာကြမှာလဲ။ ပျဉ်ချပ်တွေတော့ ဘယ်လိုမှ
ရနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့ဖြင့် မဖြစ် ဖြစ်တဲ့ နည်းဖြင့် တီထွင် လုပ်ကိုင်ကြရ
တော့သည်။ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များမှာ သစ်ကိုင်းတွေ ခုတ်ယူပြီး အပေါ်က
စီခင်းလိုက်ကြသည်။ ယင်းအပေါ်က သစ်ရွက်ဖားဖားကြီးတွေကို ထူထူထဲထဲ
ထပ်ခင်းသည်။ ထို့နောက်တော့ လျှော်ကြိုးကြီးများဖြင့် နေရာ အနှံ့ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့
ချည်ကြသည်။ ကြိုး ချည်နှောင်ပြီး ကြိုးဆက် ခိုင်ရန် အထူး သတိထားကြ
သည်။

အားလုံး ပြီးသွားသော အခါ ဘန်ဒါက ဖောင်ကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒါတောင်မှ ဖောင်နှင့် ဘယ်လိုမှ မတူသေးဘူးကွ’

‘ရွက်လွင့်လိုက်ရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ’

ထို့နောက် လဲနေသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို သွားထမ်းလာပြီး ရွက်တိုင်
လုပ်သည်။ သစ်ကိုင်း နှစ်ကိုင်း ရှာကာ ပြားပြား ခုတ်ပစ်ပြီး လှော်တက် လုပ်
သည်။

‘ကဲ၊ တို့ ရွက်ပဲ လိုတော့တယ်ကွ၊ ရွက် ရရင် ခရီး ထွက်လို့ ရပြီ၊ အဲဒါ
ဒီနေ့ည ရမှ ဖြစ်မယ်၊ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ရဲအရာရှိ မွန်ဒီ ရောက်လာလိမ့်မယ်’

သို့ဖြင့် ဘန်ဒါသည် ရွာထဲ ဝင်ပြီး ရွက်လုပ်ရန် ပစ္စည်း ထွက်ရှာသည်။
တော်တော် ညဉ့်နက်မှ အပြာရောင် အထည်စကြီး တစ်ထုပ်ကို ထမ်းပြီး ပြန်
ရောက်လာခဲ့သည်။

‘ဒါ ရွက်လုပ်လို့ ရမလား ဂျမီ’

‘ဟာ သိပ်ရတာပေါ့ကွ၊ ဒါနှင့် ဒီပစ္စည်း မင်း ဘယ်က ရလာတာလဲ’
ဘန်ဒါက ပြီးလိုက်ပြီး ‘မေးမနေပါနှင့်ကွာ၊ မရ ရတဲ့ နည်းနှင့် ယူလာခဲ့
တာပေါ့’

ထို့နောက်တော့ အထည်စကို လေးထောင့် ပုံစံ ဖြတ်ပြီး အောက် အစွန်
နှင့် အပေါ် အစွန်တို့တွင် သစ်ကိုင်းများဖြင့် ရွက်လက်များ တပ်ဆင်ကြသည်။
နောက်ဆုံး လုပ်ငန်း အားလုံး ပြီးဆုံးသွားသည်။

‘တို့ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ရွာလုံး အိပ်နေတုန်း မနက် နှစ်နာရီ
မှာ စထွက်မယ်’ ဂျမီက ပြောသည်။ ‘ကဲ၊ ဒီတော့ ရတဲ့ အချိန်ကလေး နည်း
နည်း ဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ကြရအောင်’

တကယ်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ အိပ်ချင်စိတ် မရှိကြ။ ရှေ့
ဆက်ရမည့် သူတို့၏ သက်စွန့်ဆံဖျား ခရီးကြမ်းကြီးကို တွေးပြီး နှစ်ယောက်
စလုံး အလွန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

မနက် နှစ်နာရီကျတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ဝိုဒေါင်ပျက်ထဲတွင် ဆုံကြသည်။
နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အား ထက်သန်နေကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း
နှစ်ယောက်စလုံး တွေးကြောက်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ဖွင့်၍တော့ မပြောကြ။

ယခု သူတို့ သွားရမည့် ခရီးမှာ သာမန် ခရီးမျိုး မဟုတ်။ ရှင်လျှင်
ရွှေထီး၊ သေလျှင် မြေကြီး ခရီး ဖြစ်သည်။ သူတို့ အတွက် ရွေးစရာ နှစ်လမ်း
မရှိ၊ တစ်လမ်းသာ ရှိသည်။

‘ကဲ၊ အချိန် ရောက်ပြီ၊ လုပ်ငန်း စကြမယ်’

ဂျမီက ပြောလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အရာခပ်သိမ်း
တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ညသည် မှောင်မည်းပြီး ပကတိ တည်ငြိမ်လျက်
ရှိသည်။ အပေါ်တွင် ဆုံး စ မထင်သော ကောင်းကင်ပြာကြီးက အုပ်မိုးထား

သည်။ လရောင်ကလည်း မှန်ပျံ့ပျံ့သာ လင်းသည်။ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တို့ကို လူတွေ မမြင်နိုင်ဘူး ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။

သူတို့၏ အချိန်ဇယားက တင်းကျပ်လွန်းလှသည်။ လူသူ မမြင်နိုင်အောင် မိုးမလင်းခင် ရွာမှ ထွက်မည်။ စိန်တွင်း ရှိရာ ကမ်းခြေသို့ နောက်တစ်ညတွင် ရောက်ရမည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်တွင် ပင်လယ်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်မည်။

‘ညနေပိုင်းမှာ ဘင်ဂွေလာ ရေစီးနှင့် လိုက်သွားရင် စိန်တွင်းကို လွယ် လွယ်နှင့် ရောက်နိုင်တယ်ကွ’ ဂျမိက ပြောသည်။ ‘ဒါပေမဲ့ အလင်းရောင် ရှိနေတုန်း သွားလို့ မဖြစ်တာက ခက်တယ်၊ အဲဒီတော့ မှောင်တဲ့ အထိ ပင်လယ် ထဲမှာ နေရလိမ့်မယ်’

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံသည်။

‘အဲဒီလို ဆိုရင် တို့ ကမ်းခြေ အပြင်ဘက်က ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းမှာ ခဏ ဝင်ခိုနေလိုက်ရင် ဖြစ်တာပေါ့’

‘အဲဒီမှာ ကျွန်းတွေ ရှိလို့လား’

‘ဟာ၊ အများကြီးပေါ့၊ မာကျူရီကျွန်း၊ အီချာဘွတ်ကျွန်း၊ ပြီးတော့ ဆီး သီး ပူတင်းကျွန်း အစုံပဲကွ’

‘မင်းဥစ္စာကလည်း အဆန်းပါလားကွ၊ ဆီးသီး ပူတင်းကျွန်းလို့လည်း ရှိ လို့လား’

‘ဆီးသီး ပူတင်းကျွန်းတင် မကဘူးကွ၊ ဝက်သားကင်ကျွန်း ဆိုတာတောင် ရှိသေးတယ်’

ဂျမိက ညစ်ထေးနေသော မြေပုံကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီမြေပုံထဲမှာလည်း အဲဒီ ကျွန်းတွေကို မတွေ့ပါလားကွ’

‘အဲဒါက ငှက်ချေးကျွန်းတွေကွ၊ အင်္ဂလိပ်တွေက မြေဩဇာ အတွက် အဲဒီ ကျွန်းတွေက ငှက်ချေးတွေကို သိမ်းယူကြတယ်’

‘အဲဒီမှာ လူတွေ နေကြသလား’

‘ဘယ်နေလို့ ရမလဲ၊ ငှက်ချေးစော်က သိပ်နံ့တာပဲ၊ မနံ ခံနိုင်ရိုးလား၊ ငှက်ချေးထုကြီးက ပေတစ်ရာလောက်တောင် ထူတာ၊ အဲဒီမှာ အင်္ဂလိပ် အစိုးရ က ရဲဘက်တွေကို ငှက်ချေး ကျုံးခိုင်းတယ်၊ တချို့ ဆိုရင် အဲဒီမှာပဲ သေသွား တာပဲ၊ သေတော့လည်း မြေတောင် မမြှုပ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့တာပဲ’

‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တို့ အဲဒီ နေရာမှာပဲ ခဏ ခိုနေရမှာပဲကွ’

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဂိုဒေါင်ပျက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြပြီး ဖောင်ကြီးကို မကြည့်သည်။ ဖောင်ကြီးက လေးလွန်း၍ နှစ်ယောက်စလုံး ချွေးပြန်နေကြသည်။ တစ်လက်မမျှ ရွှေ့၍ မရ။

‘ခဏ နေဦး၊ ငါ တစ်မျိုး ကြံကြည့်ဦးမယ်’

ဘန်ဒါက ယင်းသို့ ပြောပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ နောက် နာရီဝက်ခန့် ကြာတော့ သစ်လုံးရှည်ကြီး တစ်လုံး ထမ်း၍ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘တို့ ဒါကြီးနှင့် စမ်းကြည့်ရအောင်၊ ငါက ဒီဘက် အစွန်ကို မပေးမယ်၊ မင်းက ဒီသစ်တုံးနှင့် အောက်ကို လျှိုထိုး’

ဘန်ဒါသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖောင်ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်မလိုက်သည်။ ဘန်ဒါ၏ ခွန်အားကို ကြည့်ပြီး ဂျမီမှာ မျက်လုံးပင် ပြူးသွားမိသည်။ သူက သစ်လုံးကြီးကို ဖောင်အောက်သို့ ခပ်မြန်မြန်ကလေး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်လုံးကြီးကို ဟိုဘက် သည်ဘက် လျှိုထိုးပြီး ဖောင်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မကာ မကာ ကမ်းစပ်သို့ ရွှေ့ယူကြရသည်။ ကမ်းစပ် ရောက်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ချွေးတွေ ရွဲရွဲ စိုနေကြသည်။ သူတို့ လုပ်ငန်းမှာ မျှော်လင့်သည့် အချိန်ထက် များစွာ နောက်ကျသွားသည်။ ယခု ဆိုလျှင် အရုဏ်ပင် တက်တော့မည်။ ရွာသားတွေ မမြင်မီ ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်နေမှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ဂျမီသည် ဖောင်ပေါ်တွင် ရွက်ကို ကမန်းကတန်း တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အစစအရာရာ သေချာမှု ရှိ မရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူသည် ရုတ်တရက် တစ်ခုခု မေ့ကျန်ရစ်သလို တွေးမိသည်။ ချက်ချင်းပင် သတိရမိတော့ သူက အသံ ထွက်၍ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

ဘန်ဒါက ကြောင်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဘာရယ်စရာ တွေ့လို့လဲကွ’

‘ဪ၊ ဟိုတုန်းက ငါ့အဖြစ်ငါ ပြန်တွေးပြီး ရယ်မိတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ငါ စိန်တွင်းကို သွားတော့ ပစ္စည်း ကိရိယာတွေ တစ်တန်လောက် သယ်သွားခဲ့ရတယ်၊ ခုကျတော့ ပစ္စည်း ဆိုလို့ လမ်းပြ အိမ်မြှောင်လေး တစ်ခုပဲ ပါတယ်၊ ဘယ်လောက် သက်သာလိုက်လဲလို့’

ဘန်ဒါက လေသံ အေးအေးဖြင့် ‘ဒီလောက်ဆို အားလုံး အိုကေသွားပါပြီကွာ၊ ဘာမှ ပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ပူစရာ ရှိတော့ကော ဘာပူစရာ လိုသလဲ’

mgjoe.com

ကွဲ သူက ဖြေဖွေးသော သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး ‘သူတို့က တို့ကို သတ်ရင်လည်း တစ်ခါပဲ သတ်နိုင်မှာပါကွာ၊ နှစ်ခါ မသတ်နိုင်ပါဘူး’

‘ကဲ၊ ပြောနေ ကြာသလားလို့၊ တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် အဲဒီ စိန် တွေကို အမြန်ဆုံးသာ သွားယူလိုက်ကြစို့’

ဖောင်ကြီးကို ရေတိမ်ပိုင်းသို့ တွန်းချလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဖောင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်ကြပြီး သစ်သားတက် ကိုယ်စီဖြင့် လှော်ထွက်လာခဲ့ ကြတော့သည်။

သူတို့၏ ထူးဆန်းသော ဖောင်ကြီးသည် ရေကြောင်း အပြောင်းအလဲ အလိုက် တချို့ နေရာတွင် တိမ်းလိုက် စောင်းလိုက် ဖြစ်သည်။ တချို့ နေရာ တွင် လူးလိုက် လိမ်လိုက် ဖြစ်သည်။ မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သူတို့ က ဖောင်ကြီး၏ အထာကို ကောင်းစွာ ပိုင်နိုင်သွားကြသည်။

ဖောင်ကြီးကို စီးရသည်မှာ ၎င်းချည် ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသော ဖော့တုံးကြီး ကို စီးရသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အလုပ်တော့ ဖြစ်သည်။ ဖောင်ကြီးသည် လျင်မြန်သော ရေစီးနှင့် အတူ မြောက်ဘက်သို့ အဆင်ပြေပြေ မျောပါလျက် ရှိသည်။

ဂျမိက မတ်တတ် ထရပ်ကာ ရွက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖောင်ကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ဦးတိုက် မျောပါသွားတော့သည်။

ရွာသားများ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့မှာ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း အနီးသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

‘တို့ ဖောင်ကြီးက မဆိုးဘူးကွ’

ဂျမိက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဘန်ဒါက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ‘သိပ်လည်း ပျော်မနေနှင့်ဦး’ သူက ဘင်ဂွေလာ ရေစီးကြောင်းဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးရင်း ‘ဟိုမှာ အန္တရာယ် လမ်းကြောင်းတွေ ရှိသေးတယ်’

သည်လိုနှင့်ပင် ခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အလက်ဇန္ဒာ ပင်လယ် အော်ကို မြောက်ဘက်မှ ပတ်ပြီး ဖြတ်ကျော်လာကာ အောရိန်း မြစ်ဝသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ လမ်းခရီးတွင် သက်ရှိ သတ္တဝါ ဆို၍ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ် ပျံသွားကြသော တင်ကျိုးငှက်များနှင့် ကြီးကြာနီများကိုသာ တွေ့ကြရသည်။

သူတို့တွင် အသားဘူးများ၊ ထမင်းခြောက်များ၊ သစ်သီးများနှင့် ရေစည် နှစ်စည် ပါလာသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးပင် အစာ စားလိုစိတ် မရှိကြ။ ဂျမိက သူတို့ ခရီး၏ ချောမော အဆင်ပြေမှုကို တွေးပြီး ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ် နေသည်။ ရှေ့မှာ ဘာအန္တရာယ် ရှိနိုင်သည် ဆိုသည်ကို တစ်စက်ကလေးမျှ မတွေး။ ဘန်ဒါကတော့ ဂျမိလို မဟုတ်၊ လာသာ လာရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်။

သူက ဤခရီးကို ရောက်ဖူးသူမို့ ကြုံတွေ့နိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို တွေး ကြောက်မိသည်။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေ၊ အမဲလိုက် ခွေးကြီးတွေနှင့် မိုင်း ဗုံးတွေကို မြင်ယောင်မိသည်။ သည်မျှ အရူး ဆန်သော လုပ်ရပ်တွင် ပါဝင် ပတ်သက်လာခဲ့ခြင်း အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ် လာမိသည်။

သူက သူ့အဖော် စကော့ လူမျိုးကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကောင်က ငါ့ထက် ပိုရှူးသေးတာပေါ့။ ငါ သေသွားရင် ငါ့ညီမလေး အတွက် သေတာမို့လို့ သေရကျိုး နပ်သေးတယ်။ သူက ဘယ်သူ့ အတွက် သေမှာလဲ။

နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ ငါးမန်းကြီးတွေ ပေါ်လာကြသည်။ စုစုပေါင်း ခြောက်ကောင်တောင်မှ။ ငါးမန်းကြီးများသည် ၎င်းတို့၏ ဆူးတောင်ကြီးတွေ ဖြင့် ရေလွှာကို တဖြန်းဖြန်း ခွဲကာ ဖောင်ဆီသို့ ဦးတည် လာနေကြသည်။

‘ဆူးတောင်နက် ငါးမန်းကြီးတွေက’ ဘန်ဒါက ပြောလိုက်သည်။ ‘လူ သားစား ငါးမန်းကြီးတွေပဲ’

ဂျမိက ရေလွှာပေါ် ငေါထွက်လာသော ဆူးတောင်ကြီးများကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

‘အဲဒီတော့ တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’
ဘန်ဒါက ကြောက်လန့်စွာဖြင့် တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီးနောက် ‘ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဂျမိ၊ ဒါမျိုးလည်း ငါ့ အနေနှင့် ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူး သေးတာ’

ငါးမန်းကြီး တစ်ကောင်က ဖောင်ကြီးကို ကိုယ်စောင်း ဝင်တိုက်လိုက် သည်။ ဖောင်ကြီး လူးလိမ့်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား ရွက်တိုင်ကို လှမ်း ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ ဂျမိက တက်တစ်ချောင်း ယူပြီး ငါးမန်းကြီးကို လှမ်း ရိုက်လိုက်သည်။ သုံးကြိမ်မြောက် အရိုက်တွင် တက် နှစ်ပိုင်း ကျိုးသွားသည်။

ငါးမန်းကြီးတွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဖောင် ပတ်ပတ်လည်သို့ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ဘေးချင်း ပွတ်ပြီး ဖောင် ပတ်ပတ်လည်တွင် လူးလာတုံ့ပြန် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ငါးမန်းတွေ တစ်ကြိမ် ဝင်တိုက်တိုင်း ဖောင်က တစ်ခါ စောင်းသွားသည်။ မတော်လျှင် မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

‘ဟေ့ ဘန်ဒါ၊ ဒီကောင်ကြီးတွေ မြန်မြန် မောင်းထုတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ နို့ မဟုတ်ရင် တို့နှစ်ယောက် ရေထဲ လိမ့်ကျတော့မှာ သေချာတယ်’

ဂျမီက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

‘ပေး၊ ငါ့ကို အသားဘူး တစ်လုံး ပေးစမ်း’

‘မင်းက နောက်နေတာလားကွ၊ ဒီလောက် ကြီးတဲ့ အကောင်တွေ ဒီဘူး ကလေး တစ်ဘူးနှင့် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူတို့က တို့အသား စားချင်နေကြတာ ကွ’

ထိုအခိုက် ငါးမန်းတွေ ဝိုင်းတိုက်လိုက်သဖြင့် ဖောင်စောင်းသွားပြန်သည်။

‘လုပ်စမ်းပါကွ၊ မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါ၊ အသားဘူး မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါ’ ဂျမီက အော်၍ တောင်းလိုက်သည်။

ဘန်ဒါက အသားဘူး တစ်လုံးကို ကမန်းကတန်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဖောင်ကြီး တစ်ဖက်သို့ သိမ့်ခနဲ နိမ့်စောင်းသွားပြန်သည်။

‘သံဘူး တစ်ဝက် အထိ ဖွင့်လိုက်၊ မြန်မြန် လုပ်၊ မြန်မြန် လုပ်’

ဘန်ဒါက အိတ်ဆောင် မောင်းချဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး သံဘူး တစ်ဝက်ထိ အလျင်အမြန် ဖွင့်လိုက်သည်။

ဂျမီက သံဘူးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖောင်အစွန်သို့ ရွှေ့ထိုင် လိုက်သည်။

ထို့နောက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဘန်ဒါအား ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ့ခါးကို တင်းတင်း ဆွဲထား’

ဘန်ဒါက သူ့အနား ကပ်သွားသွားပြီး ခါးကို တင်းတင်း ဆွဲထားလိုက် သည်။

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ငါးမန်းကြီး တစ်ကောင် ဖောင်အနားသို့ ချဉ်းကပ် လာသည်။ ငါးမန်းကြီးက ခေါင်းကို အပေါ်သို့ ထောင်ကာ ရှည်လျားသော သွားကြီးတွေနှင့် ဖြူဖွေးနေသည့် ပါးစပ်ကြီးကို တအား ဖြူဖွင့်လိုက်သည်။

ဤတွင် တိုက်ကွက်ကို အသင့် စောင့်နေသော ဂျမီက သံဘူးကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်း ကိုင်ကာ ငါးမန်းကြီး၏ မျက်လုံးများကို ဖြတ်ဖွင့် ထားသော သံဘူး အစွန်းဖြင့် တအားကုန် ခြစ်ဆွဲလိုက်သည်။

ငါးမန်းကြီး တစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ ဖောင်ကြီး လည်း ရုတ်တရက် ဖင်ထောင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဖောင်ပတ်ပတ်လည်မှ ရေပြင် တစ်ဝန်းလုံး သွေးခြင်းခြင်း နီသွားတော့သည်။

ဒဏ်ရာရသွားသော ငါးမန်းကြီးဆီသို့ အခြား ငါးမန်းတွေ ရောက်လာ ကြပြီး ဖောင်နား တစ်ဝိုက် ရေလွှာပေါ်တွင် တဖြုန်းဖြုန်း တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ပွက် လောရိုက် ပြောင်းဆန်သွားသည်။

ငါးမန်းများသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဖောင်ကို မေ့သွားကြပြီး ဒဏ်ရာ နှင့် ငါးမန်းကြီးကိုသာ ဝိုင်းအုံ့ပြီး ကိုက်ဖဲ စားသောက်ကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖောင်ကြီးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပင် ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ခဏ ကြာတော့ ငါးမန်းများကို လုံးဝ မမြင်ကြရတော့။

ဘန်ဒါက သက်မကြီး တစ်ချက် ဟင်းခနဲ ချကာ ပြောလိုက်သည်။

‘တစ်နေ့ကျတော့ ငါက ဒီအကြောင်းကို ငါ့သား ငါ့မြေးတွေကို ပုံပြော သလို ပြောပြမယ်၊ ငါ ပြောတာကို သူတို့က ယုံမှ ယုံကြပါ့မလား ဟင် ဂျမီ’ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မျက်ရည် များ ကျလာသည် အထိပင် အားရပါးရ ရယ်လိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းချိန် ရောက်တော့ ဂျမီသည် သူ့အိတ်ထဲမှ အိတ်ဆောင် နာရီကို ထုတ်ကြည့်ပြီး ‘သန်းခေါင်လောက် ဆိုရင် တို့ စိန်တွင်း ကမ်းခြေကို ရောက်မယ်၊ ခြောက်နာရီ ၁၅ မှာ နေထွက်မယ်၊ အဲဒါ ဆိုရင် တို့ စိန်ကောက် ချိန် လေးနာရီ ရမယ်၊ ပင်လယ်ကို ပြန်တာက နှစ်နာရီ ကြာမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ သူငယ်ချင်း၊ လေးနာရီ ဆိုရင် ကျေနပ်ပြီလား’

‘မင်း ပြောသလောက် စိန်တွေကို လေးနာရီတောင် ကောက်မယ် ဆိုရင် လူတစ်ရာ သက်တမ်းစေ့ နေပြီး သုံးမယ် ဆိုရင်တောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒါပေမဲ့ တို့နှစ်ယောက်တော့ အဲဒီ စိန်တွေကို အကုန် ကောက်လာနိုင် ကောင်းပါရဲ့ ဟု သူက တွေးလိုက်မိသည်။

သူတို့သည် ထို့နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် လေနှင့် ဒီရေကို အားပြုပြီး မြောက်ဘက် သို့ တဖြည်းဖြည်း မျှောလာခဲ့ကြသည်။

ညနေပိုင်း ရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထိုကျွန်းကလေးမှာ ကိုက် နှစ်ရာ ပတ်လည် ခန့်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ကျွန်းနှင့် နီးလာတော့ စူးရှသော ဇဝက်သာနဲ့ နံလာပြီး မျက်ရည်များပင် ကျလာကြသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီကျွန်းမှာ လူတွေ မနေ နိုင်တာပဲဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။ စူးရှ အနံ့ဆိုးကြီးက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလှသည်။ သို့သော် သူတို့ အတွက်တော့ တစ်ည ပုန်းခိုရေး အတွက် နေရာကောင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ဂျမီက ရွက်ကို ထိန်းလိုက်သည်။ ဖောင်သည် မြေပြန့် ကျွန်းကလေး၏ ကျောက်ကမ်းပါးများ ထူထပ်သော ကမ်းခြေသို့ လျှောခနဲ ဆိုက်ကပ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ကျွန်း လုံးတွင် ငှက်ပေါင်းစုံ သောသော ညံ့နေသည်။ တင်ကျီး၊ ငှက်ကြီးတုံးစပ်၊ ရေခဲငှက်၊ ကြီးကြာနီ စသော ငှက်ပေါင်းစုံ သန်းနှင့် ချီ၍ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်မိုးလုံးတွင် ငှက်တွေနှင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသဖြင့် အသက် ပင် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ခြေလှမ်း ခြောက်လှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်လျှင်ပင် ငှက်ချေးပုံထဲတွင် ဒူးဆစ် အထက်ထိ နစ်သွားကြတော့ သည်။

‘ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး၊ တို့ ဖောင်ဆီပဲ ပြန်သွားကြမယ်’ ဂျမီက ပြောပြီး ပြန်လှည့်သည်။

ဘန်ဒါက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဂျမီ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ တို့ နှစ်ယောက် ပြန်လျှောက်လာတော့ ပီလီကန်ငှက် တစ်အုပ် ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ထပျံသွားကြသည်။

သူတို့ ပျံသွားသော မြေကြီးပေါ်တွင် လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ သုံးယောက်သည် ဘယ်အချိန်မှ စ၍ သေဆုံး နေခဲ့ကြသည်ကို ဘယ်သူ ကမှ မသိနိုင်။ သူတို့၏ အလောင်းများသည် ဇဝက်သာ ဓာတ်ငွေ့ကြောင့် ပုံပန်း မပျက်ဘဲ ဤမျှ တာရှည် တည်တံ့နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အလောင်းကောင် များမှ ဆံပင်များမှာ အနီရောင် သန်းနေကြပြီ။

မောင်ပေါ်ထွန်း မိနစ်ပိုင်းခန့် အကြာတွင် ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ဖောင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး ပင်လယ်ပြင်သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြပြန်သည်။

ကမ်းနှင့် တော်တော် ဝေးလာခဲ့ပြီ။ ရွက်ကို ရုပ်လိုက်ကြသည်။ ဖောင်သည် ရေပေါ်တွင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘တို့ ဒီမှာ သန်းခေါင် ရောက်တဲ့ အထိ စောင့်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ကမ်းကို ပြန်ဝင်မယ်’

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ရှေ့တွင် ကြုံရမည့် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့် ဖြစ်နေကြသည်။

နေလုံးသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်း သွားပြီ။ ကောင်းကင်သည် စိတ်မနှံ့သော ပန်းချီဆရာက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ထင်ရာ လျှောက်ဆွဲထားသော ပန်းချီကား တစ်ခုပမာ အဆီအငေါ် မတည့် သည့် ဆေးရောင်ရိုင်းများဖြင့် ရှုပ်ပွေနေသည်။

မကြာမီတွင်ပင် လောက တစ်ခွင်လုံးကို အမှောင်ထုက စောင်ခြုံလိုက် သည်။ နှစ်နာရီတိတိ ထပ်မံ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ထို့နောက် ဖောင်သည် ကမ်းဘက်သို့ ရှေးရှုကာ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာခဲ့သည်။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်လွှာတွေ ပါးသွားပြီး လရောင် ရေးရေး ပေါ်လာ သည်။ ဖောင်သည် ရွေ့လျားနှုန်း မြန်သည်ထက် မြန်လာသည်။ အဝေးဆီ တွင် ကမ်းခြေကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်လာရပြီ။

လေ ပြင်းလာသည်။ ရွက်သည် လေထဲတွင် ပြန့်ကားနေသည်။ ဖောင် သည် တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် ရွေ့လျားနှုန်း မြန်လာသည်။

မကြာမီတွင်ပင် ကမ်းကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လာရသည်။ မိုးပေါ်သို့ ချွန် ထွက်နေသော ဧရာမ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုနှင့်ပင် တူတော့သည်။ ကမ်း ရိုးတန်း တစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းများပေါ်တွင် လှိုင်းလုံး ကြီးတွေ ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ ခေါင်းကွဲ ပြန့်ကျဲသွားကြသည်။

အဝေးက မြင်ရသည်နှင့်ပင် ရင်ဖိုစရာ ကောင်းလှသည်။ အနီးကပ် ကြည့် ရလျှင် ဘယ်လိုများ နေလိမ့်မလဲဟု ဂျမီက တွေးမိသည်။

သူက ဘန်ဒါအား တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည်။

‘ကမ်းခြေမှာ အစောင့် မရှိတာ သေချာရဲ့လား’

ဘန်ဒါက ပြန်မဖြေ။ သူက ကျောက်ဆောင်ကြီးများကို လက်ညှိုး ထိုးပြ သည်။ သူ ဘာပြောလိုသည်ကို ဂျမီ သဘော ပေါက်သည်။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းကြီးတွေက လူတွေထက် အန္တရာယ် ပိုကြီးသည်။ ၎င်းတို့ကား ပင်လယ် အစောင့်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဘယ်တော့မှ တာဝန် မလဲ၊ ဘယ် တော့မှ မအိပ်သော လုံခြုံရေး အစောင့်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းတို့သည် ကမ်းခြေတွင် ထီးထီးမားမား ရပ်တည်ကာ ၎င်းတို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ သော သားကောင်များကို ဖမ်းစားရန် အသင့် ရှိနေကြသည်။

အေး၊ နေနှင့်ကြဦးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ကို တစ်ပတ် ရိုက်ပြီး ကျော်တက် ပြလိုက်မယ် ဟု ဂျမီက ကျိတ်ပြီး ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကမ်းခြေနှင့် နီး၍ နီး၍ လာသည်။ ဧရာမ လှိုင်းလုံး ကြီးများသည် ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းများ၏ ထိပ်တွင် ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ ကွဲပွင့်သွားကြသည်။ ဘန်ဒါက ရွက်တိုင်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

‘ဖောင်က သိပ်ပြီး အသွား မြန်တာပဲကွ’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး’ ဂျမီက ပြန်ပြောသည်။ ‘ကမ်းနှင့် နီးလာတော့ ငါ ရွက်ကို ချလိုက်မယ်၊ အဲဒါဆို အရှိန် လျော့သွားမှာပါ၊ မပူပါနှင့်၊ တို့က ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် လျှောခနဲ ကျော်တက်သွားနိုင်မှာပါ’

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှိုင်းလည်း ကြီးလာသည်။ လေလည်း ပြင်းလာသည်။ ဖောင်သည် ရေပေါ်တွင် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ရွေ့သွားနေသည်။ ဂျမီက အကွာ အဝေးကို ချိန်ကြည့်နေသည်။ ရွက် အကူအညီ မယူဘဲ လှိုင်း အကူအညီဖြင့် ကမ်းခြေသို့ ဘယ်လို ရောက်မလဲ ဆိုသည်ကို ချိန်ဆနေသည်။

ရွက်ကို အလျင်အမြန် ချလိုက်သည်။

ဒါတောင်မှ ဖောင်က သွားနှုန်း မလျော့။ ဖောင်သည် လှိုင်းလုံးကြီးများ ကြားတွင် ရုန်းကန် ရွေ့လျားနေသည်။ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ဟန်ချက် ပျက်ကာ ဦးထောင် ပဲ့ထောင် ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

ဖောင်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ကို ကျုံ့ကျုံ့လေး ငုံ့ကာ ကြမ်းခင်း သစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။

ကမ်းသို့ အဝင် မလွယ်ကြောင်း ဂျမီက ကြိုတင် တွက်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။ သို့သော် ပွက်ပွက် ဆူနေသော ရေဝဲကြီးကို တွေ့လိမ့်ရမည်ဟုကား လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော ကျောက်ဆောင် ကျောက် စွန်းကြီးများကလည်း သူတို့ အပေါ်သို့ မိုးထွက်လာကြပြီ။

လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကျောက်ဆောင်များကို ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဝင်ဆောင့်နေကြသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ အကူအညီဖြင့် ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ ကျော်လွှားသွားနိုင်မှ သူတို့ စီမံကိန်း အောင်မြင်နိုင် လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ ဖောင်တခြား လူတခြား ဖြစ်ကာ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့။

လေပြင်း တိုက်သံသည် နားကွဲမတတ် ဆူညံလာသည်။ လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးက ပင့်တင်လိုက်သောကြောင့် ဖောင်သည် လေထဲသို့ မြောက်တက် သွားပြီး ကျောက်ဆောင် အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

‘မြမြ ကိုင်ထား၊ မြမြ ကိုင်ထား၊ ဝင်တော့မယ်’

ဂျမီက ဘန်ဒါအား အော်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

တောင်လောက် မြင့်သော ဧရာမ လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးက ဖောင်ကို မီးခြစ်ဆံကလေး တစ်ချောင်းပမာ တအား ပင့်တင်လိုက်ရာ ဖောင်မှာ ကျောက် ဆောင်များပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဖောင်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ စိုရွဲကာ လက်ကိုင်ကို မြမြ ကိုင်ရင်း အသက်ကို ဖက်ရွက်နှင့် ထုပ်ထားရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ဂျမီသည် အောက်သို့ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ အောက်တွင် သင်တန်းဓားသွားလို ထက်လှသော ကျောက်စွန်း ကျောက်ချွန်ကြီးများကို အသည်းယားစရာ မြင်ရသည်။

ထိုအခိုက် ကျောက်စွန်း တစ်ခုနှင့် ဖောင် အောက်မှ စည်ပုံးကြီး တစ် လုံးတို့ တိုက်မိသဖြင့် စည်ပုံးကြီး ပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ဖောင်သည် ရုတ်တရက် ကျွမ်းပြန်သွားသည်။ စည်ပုံး တစ်လုံး ပြုတ်ထွက်သွားပြန်သည်။ ဆက်တိုက်ပင် နောက်တစ်လုံး ထပ်မံ ပြုတ်ထွက်သွားပြန်သည်။

လေပြင်းနှင့် လှိုင်းဒဏ်ကြားတွင် ဖောင်ကလေးမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ချာချာလည်နေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖောင်တွင် ချည်ထားသော ကြမ်းခင်း သစ်လုံးများလည်း ကြီးများ ပြေစပြုကာ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်လာသည်ကို နှစ်ယောက် စလုံး သတိထားလိုက်မိကြသည်။

‘ခုန်ချ၊ ခုန်ချ’ ဂျမီက အော်ပြောလိုက်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ဖောင်ဘေး တစ်ဖက်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်ချလိုက် ရာ လှိုင်းကြီး တစ်လုံးက လေးခွတွင် ထည့်ပစ်လိုက်သလို သူ့အား ကမ်းစပ် သို့ သယ်ယူသွားသည်။ ရုတ်တရက် အမည် မသိသော ခွန်အား ကြီးလှသည့်

တစ်စုံတစ်ရာက သူ့အား ညှပ်ထားလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် လှိုင်းလုံးကြီးထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်ကာ ရင်ပွင့်ထွက်တော့ မတတ် ခံစားနေရသည်။ ခေါင်းထဲတွင် အလင်းရောင်တွေ ဖြာခနဲ လင်းသွား သလို ထင်လိုက်ရသည်။ ငါ ရေနစ်နေပြီ ဟုလည်း သတိရလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သဲသောင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ရောက် ရှိသွားသည်။

သူသည် သောင်ပြင်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေရာမှ အလှအယက် အသက် ရှူရှိုက်နေမိသည်။ လတ်ဆတ် အေးမြသော ပင်လယ်လေသည် သူ့ အဆုတ် ထဲသို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝင်သွားသည်။

ရင်ဘတ်နှင့် ခြေထောက်များတွင် သဲပွန်းသော ဒဏ်ရာများနှင့် ပြည့်နှက် နေသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေ အားလုံး စုတ်ပြတ်ကုန်ကြပြီ။

သူက ဖြည်းဖြည်းကလေး ထထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးဘီသို့ မျက်လုံး ကစားပြီး ဘန်ဒါကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် စန့်စန့် ကြီး လဲကျနေသော ဘန်ဒါကို မြင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း လေးဖက် တွား၍ လာခဲ့သည်။ ပါးစပ်မှ ဆားငန်ရေတွေ အန်ထွက်လာသည်။ ကြိုးစားပြီး ထရပ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘန်ဒါ အနီးသို့ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်’

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူက အသက်ကို တအား ရှိုက်၍ ရှူလိုက် သည်။

ပြီးတော့ ဂျမီကို ကြည့်ပြီး ‘ငါ ရေမကူးတတ်ဘူးကွ’

ဂျမီက သူ့ကို ဖေးမ ထူပေးသည်။

နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဆောင်ကြီးဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဖောင်ကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့။ ဖောင်ကလေးမှာ အစိတ်စိတ် အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်ကာ သမုဒ္ဒရာ ရေလှိုင်းများ၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံသွားရရှာပြီ။

သူတို့ကား စိန်တွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေပြီ။

သူတို့ အဖို့ ပြန်လမ်း မရှိတော့။

၅

သူတို့၏ နောက်တွင် တဝေါဝေါ အော်မြည်ကာ ဒေါမာန်ထနေသော သမုဒ္ဒရာ ကြီး။ သူတို့၏ ရှေ့မှာတော့ ကန္တာရ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး။ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး အဆုံးတွင်ကား ညိုမှိုင်းပြာရီနေသော တောင်တန်းကြီးများ၊ နက်စောက်သော လျှိုမြောင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများဖြင့် ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော မိုးထိ တောင် ထွတ်ကြီးများကို လရောင်ပျံပျံတွင် ခပ်ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။ တောင်ခြေတွင် စုန်းမ တောင်ကြားဟု ခေါ်သော ယီဇင်ကက်ဇယ် တောင်ကြားကြီး ရှိသည်။ ထိုဒေသသည် လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိသလောက် နည်းပါးကာ ကမ္ဘာ ဦးကပင် တည်ရှိနေသော ဆိတ်ခေါင်တောင်ဖျား ဒေသ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာ ဤဒေသသို့ လူသားများ ခြေချဖူးပါသည် ဟူသော အချက်ကို သက်သေပြနေသည့် အရာကား ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးသားထားသော မြေစိုက် ဆိုင်းဘုတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ယင်းဆိုင်းဘုတ်ကို လရောင်ဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက် ကြသည်။

တားမြစ် နယ်မြေ
မည်သူမျှ မဝင်ရ

သူတို့ နှစ်ယောက် အဖို့ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လျှင်လည်း အပြောကျယ် လှသော သမုဒ္ဒရာကြီး။ ရှေ့ကို တိုးသွားလျှင်လည်း ဆုံး စ မရှိသော နမီးဘဲ သဲကန္တာရကြီး။

‘ဒါကြီးကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ပေါက် ရှာရမှာပဲ’

ဂျမီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

ဘန်ဒါက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါယမ်းနေသည်။

‘အစောင့်တွေက တို့ကို မြင်မြင်ချင်း ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ကံကောင်းလို့ အစောင့်တွေနှင့် ခွေးတွေ ရန်က လွတ်သွားနိုင်တောင်မှ မိုင်းမုံ့ အန္တရာယ်က ရှိသေးတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်တော့ ပြေးပေါက် မရှိတော့ဘူး၊ အနှေးနှင့် အမြန် သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

ဘန်ဒါက ယင်းစကားကို ပြောသော်လည်း သူသည် သေဖို့ကို လုံးဝ မကြောက်။ ကံစီမံသည့် အတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါစေတော့ ဟူ၍သာ လုံးဝ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ တော်တော် နောင်တ ရမိသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ သူသည် ဤလူမည်း အမျိုးသားကလေးအား မရေရာသော ဤ ခရီးကြမ်းကြီးသို့ သွေးဆောင် ခေါ် ယူလာခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ယင်းလူငယ်ကား တစ်ချက်မှ မကျေနပ်စကား မပြော။ ယခုကဲ့သို့ သူတို့ အတွက် ပြန်လမ်း မရှိတော့ပါလား ဟူ၍ သိရသော အခါ မှာတောင်မှ အပြစ်တင်စကား တစ်ခွန်းမျှပင် မပြော။

ဂျမီသည် နောက်သို့ ပြန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ လှိုင်းတံပိုး နံရံကြီးသည် ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်ကို တဝေါဝေါ ရိုက်ခတ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် သည်နေရာ အထိ ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်မှာ အံ့ဖွယ်သရဲနိုင်လှသည်ဟု သူက ထင်မိသည်။

အချိန်မှာ မနက် နှစ်နာရီ ရှိနေပြီ။ ရောင်နီ လာရန် လေးနာရီမျှသာ ကျန် တော့သည်။ စိန် ရှာရန် အချိန်လည်း လေးနာရီမျှသာ ကျန်တော့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရှိနေကြသည်။ ဒီအထိ ရောက် လာပြီးမှ လက်လျှော့လို့ လုံးဝ မဖြစ်တော့ဘူး ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်သည်။

‘ကိုင်း၊ အလုပ် စကြရအောင် ဘန်ဒါ’

ဘန်ဒါက မျက်လုံး ပေကလတ် ပေကလတ်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဘာအလုပ်လဲ’

‘တို့ ဒီကို စိန် ရှာဖို့ လာကြတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သွားရှာကြ မယ်လေ’

ဘန်ဒါက ဆံပင်တွေ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူနေပြီး ရေစို ဘောင်းဘီ အစုတ် အပြိုကြီး ဝတ်ထားသော ဂျမီ၏ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူက မေးလိုက်သည်။

‘မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

‘သူတို့ တို့ကို မြင်မြင်ချင်း ပစ်သတ်ကြမယ်လို့ မင်းက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သေရမယ့် အတူတူ မင်းက ဆင်းရဲသား အဖြစ်နှင့် သေချင်သလား၊ သူဌေး အဖြစ်နှင့် သေချင်သလား၊ ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနှင့် သူငယ်ချင်း၊ အံ့ဖွယ်သရဲ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာကို

ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အံ့ဖွယ်သရဲ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်ပဲ တို့ နှစ်ယောက် ဒီနေရာ က ပြန်ထွက်နိုင်ကြမှာပါ။ တို့ ပြန်သွားတဲ့ အခါ လက်ချည်း ပြန်သွားလို့ ကောင်းပါ့မလားကွ’

‘မင်းက အရူးပဲ’ ဘန်ဒါက လေအေးဖြင့် ပြောသည်။

‘အရူးမို့လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပေါ့ကွာ’

ဘန်ဒါက ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ‘ဘယ်နေရာကိုလဲ၊ ငရဲပြည်ကို ပြောတာလား၊ မကြာခင် သူတို့ လာကြတော့မှာပဲဟာ၊ ဘာလုပ်နေစရာ လို သေးသလဲကွာ’

ဂျမီက စုတ်ပြီနေသော သူ့အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ သူ ဘာလုပ် မည် ဆိုသည်ကို ဘန်ဒါက နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း သူ့ အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ မင်း ပြောတဲ့ စိန်တုံးတွေ’

‘နေရာတကာမှာ ပြည့်နေတယ်၊ အစောင့်တွေနှင့် ခွေးတွေလိုပေါ့’

‘အစောင့်တွေနှင့် ခွေးတွေ ကိစ္စ နောက်မှာ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒါနှင့် သူတို့က ကမ်းခြေကို ဘယ်အချိန် ဆင်းလာကြမလဲ’

‘မိုးလင်းလင်းချင်း ဆင်းလာကြတော့မှာပေါ့’

ဂျမီက ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ ‘သူတို့ မလာတဲ့ နေရာ တစ်နေရာရာများ မရှိဘူးလား၊ တို့ ပုန်းနေနိုင်မယ့် နေရာမျိုးပေါ့’

‘ဒီကမ်းခြေမှာ သူတို့ မလာတဲ့ နေရာ ဆိုတာ လုံးဝ မရှိဘူး၊ မင်း အနေ နှင့် ယင်ကောင် တစ်ကောင်ကိုတောင် ဖွက်ထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး’

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ ပခုံးကို အသာ ပုတ်လိုက်ပြီး ‘ကဲပါကွာ၊ သွားကြစို့’

ဘန်ဒါသည် လေးဖက် ထောက်၍ ဝပ်ချလိုက်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်း ရွှေ့သွားသည်။ ရွှေ့သွားရင်းလည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သဲများကို ယက်ယက် ကြည့်သွားသည်။ ဂျမီက ဘန်ဒါ လုပ်ပုံကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

နှစ်မိနစ် မပြည့်ခင်မှာပင် ဘန်ဒါက ဖြည်းဖြည်းချင်း တွားသွားနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကာ ကျောက်ခဲ တစ်လုံးကို ကိုင်မြှောက်ပြလိုက် သည်။

‘ဟောဒီမှာ တစ်လုံး တွေ့ပြီကွ’

ဂျမီကလည်း သောင်ပြင်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်ပြီး ဘန်ဒါ လုပ်သလို ဖြည်းဖြည်း တွားသွားသည်။

သူ ပထမဆုံး တွေ့သော စိန် နှစ်တုံးမှာ ခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ တတိယ တစ်လုံး ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ အနည်းဆုံး အလေးချိန် ၁၅ ရတီခန့် ရှိမည်။ သူက ထိုစိန်တုံးကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်မျှ တန်ဖိုး ရှိသော စိန်တုံးများကို သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကျောက်ခဲ ကောက်သလို သည်မျှ လွယ်လွယ်ကူကူ ကောက်ယူ ရရှိနိုင်ခြင်းမှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ကောင်းလှ သည်။ သည်စိန်တုံးတွေ အားလုံးကို မစွတာ ဗင်ဒါ မာဝီနှင့် သူ၏ အစုစပ် များက ပိုင်သည်။

ဂျမီ ရှေ့သို့ ရွှေ့လာခဲ့သည်။

နောက် သုံးနာရီ အတွင်းတွင် နှစ်ယောက်သား စိန်တုံး အလုံး လေးဆယ် ကျော်မျှ ကောက်ယူ ရရှိသည်။ နှစ်ရတီ စိန်မှ ရတီ သုံးဆယ် စိန်များ အထိ ပါဝင်သည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် အလင်းရောင် ရေးရေး မြင်လာရပြီ။ ဂျမီ သည် ရည်မှန်းထားသော မူလ အစီအစဉ် အတိုင်း ဆိုလျှင် ဤအချိန်သည် ဖောင်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး အပြန် ခရီးကို စတင်ကြရမည့် အချိန် ဖြစ်သည်။ သို့ သော် ယခု အချိန်တွင်မူ ယင်းအစီအစဉ်ကို ထည့်စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။ ‘မကြာခင် ရောင်နီ လာတော့မယ်’ ဂျမီက ပြောသည်။ ‘စိန်တွေ ဘယ် နှလုံးလောက် ရပြီလဲ၊ ရေကြည့်ကြရအောင်’

‘ရေနေလည်း မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေကို တို့ အသုံးပြုဖို့ အချိန် မရှိတော့ပါဘူး၊ မင်းက သူဌေး အဖြစ်နှင့် သေချင်ဆို’

‘ငါ လုံးဝ မသေချင်ဘူး’

သူတို့ ဆက်လက် ရှာဖွေကြသည်။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ထပ်ရသည်။ သူတို့သည် လိုချင် လောဘကို အတောမသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။ နောက်ဆုံး သူတို့၏ အင်္ကျီထုပ်ထဲတွင် အလုံး ခြောက်ဆယ်တိတိ တစ်ပုံကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

‘ဒါတွေ အားလုံး ငါ တစ်ယောက်တည်း စုထမ်းရမှာလား’

ဘန်ဒါက မေးသည်။

‘မထမ်းပါနှင့်၊ နှစ်ယောက် ခွဲပြီး ထမ်းကြတာပေါ့’

ဘန်ဒါ စိတ်ထဲ ဘာတွေးနေသည် ဆိုသည်ကို ဂျမီက ချက်ချင်း သိလိုက် သည်။ စိန်တုံးတွေနှင့် အတူ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိသူသည် အရက်စက် ဆုံး အနှိပ်စက် ခံရပြီးမှ ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း သေရမည် ဖြစ်သည်။

mg y o e . c o m SAMPLE BOOK

ပေးပါကွာ၊ ငါပဲ အားလုံး ထမ်းပါ့မယ်
သူက ဘန်ဒါထံမှ စိန်တုံးများကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့အင်္ကျီထဲ စုပုံ
ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်မှ တင်းတင်း စုချည်လိုက်သည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် မီးခိုးနုရောင် သန်းခဲ့ပြီ။
အရှေ့ဘက်တွင် အရုဏ်ဦး ရောင်နီတန်းများ ပေါ်လာပြီ။

နောက် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဲဒါ ပြဿနာပဲ။ ပြဿနာရှဲ့ အဖြေက ဘာလဲ။
သူတို့ နှစ်ယောက် ဤနေရာတွင် ရပ်နေပြီးတော့ အသေ မခံနိုင်။ ရှေ့

ဆက်သွားပြီး သဲကန္တာရထဲတွင်လည်း အသေ မခံနိုင်။
အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။

‘ကဲ၊ သွားကြမယ်’
နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်း ကပ်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်

လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
‘အဲဒီ မိုင်းဗုံးတွေက ဘယ်နေရာက စထောင်ထားတာလဲ’

‘ရှေ့က ကိုက် တစ်ရာလောက်မှာ’ အဝေးကြီးမှ ခွေးဟောင်သံ ကြား
လိုက်ရသည်။ ‘မိုင်းဗုံး အန္တရာယ်ကို တွေးကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊

ရှေ့မှာ ခွေးတွေ လာနေပါပြီ၊ မနက်ပိုင်း အစောင့်တွေ အလုပ် ဆင်းလာကြပြီ’
‘သူတို့ ဒီကို ရောက်ဖို့ ဘယ်လောက် ကြာမလဲ’

‘၁၅ မိနစ်လောက် ကြာမယ်၊ ဆယ်မိနစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်’
သည်အချိန်တွင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ အရုဏ် တက်ခါနီးပြီ။ စောစောက ခပ်

ဝါးဝါးနှင့် တလက်လက် မြင်ခဲ့ရသော အရာများမှာ သဲကုန်းကလေးတွေ ဖြစ်
နေကြသည်။ ပုန်းစရာ နေရာ ဘယ်မှာမှ မရှိ။

‘တစ်ဆိုင်းမှာ အစောင့် ဘယ်နှယောက် ပါသလဲ’
ဘန်ဒါက ခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီး ‘ဆယ်ယောက်လောက် ရှိမယ်’

‘ဒီလောက် ကျယ်တဲ့ ကမ်းခြေမှာ အစောင့် ဆယ်ယောက်လောက်နှင့်
မလုံလောက်နိုင်ဘူး’

‘တစ်ယောက် ဆိုရင်တောင်မှ မနည်းပါဘူး၊ သူတို့မှာ သေနတ် ပါတယ်၊
ခွေးတွေလည်း ပါတယ်၊ အစောင့်တွေက အကန်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တို့ကို

မမြင်ဘဲ မနေပါဘူး’
ခွေးဟောင်သံများ နီးကပ်လာပြီ။
ဂျမီက ပြောသည်။

mg y o e . c o m

‘ဘန်ဒါ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကွာ၊ တကယ်တော့ မင်းကို ငါ ဒီကို ခေါ်မလာ သင့်ပါဘူး’

‘မင်း ခေါ်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

သူ ဘာကို ဆိုလိုကြောင်း ဂျမီ သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

အဝေးဆီမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်သံတွေ ကြားလာ ရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် သဲတောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ သည်။

‘တို့နှစ်ယောက် ဒီသဲတွေထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ဟင်’

‘သူများတွေလည်း ဒါမျိုး လုပ်ခဲ့ကြပြီပါပြီ၊ ခွေးတွေက ယက်ရှာပြီး လည်ချောင်းသွေး သောက်ကြမှာပဲ၊ ငါတော့ မြန်မြန် သေတာကိုပဲ ကြိုက် တယ်၊ ငါ သူတို့ မြင်အောင် ထွက်ပြလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ထွက်ပြေးမယ်၊ အဲဒါ ဆိုရင် သူတို့က သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်မယ်၊ ငါ.. ငါ အရှင်လတ်လတ် ခွေးစားတော့ မခံချင်ဘူး’

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘တို့ သေချင်လည်း သေကြရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ထွက်ပြေးပြီး အသေ မခံချင်ဘူး၊ သူတို့ကို ပညာပြုပြီးမှ သေချင် သေပါစေကွာ’

အဝေးမှ စကား ပြောသံများကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလာရပြီ။

‘ဟေ့ ခွေးမသား ငပျင်းတွေ၊ မြန်မြန် လျှောက်စမ်း’ အသံ တစ်သံက အော်ငေါက်လာသည်။ ‘ငါ့နောက်ကို တည့်တည့်လိုက်၊ တန်းစီ မပျက်စေနှင့်၊ မင်းတို့ ညကလည်း အိပ်ရေးဝကြတာပဲ၊ အဲဒီတော့ အခု အလုပ် ကောင်း ကောင်း လုပ်ကြရမှာပဲ’

ဂျမီသည် နောက်သို့ လှည့်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရေနစ် သေလိုက်တာပဲ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ကျောက်ဆောင်များအား လာတိုက်သော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားတွင် ခေါင်း ကွဲကာ ဖြာထွက်သွားကြသည်။

သူသည် ကြည့်နေရင်းမှပင် ကျောက်ဆောင် အလွန်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဘယ်အရာမှန်း သူ ခန့်မှန်း၍ မရ။

‘ဟေ့ ဘန်ဒါ၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး’

အဝေးက ရေပြင်ပေါ်တွင် မွဲပြာရောင် နံရံကြီးလို အရာ တစ်ခုသည် အနောက် လေကြမ်းနှင့် အတူ သူတို့ဘက်သို့ ရွေ့လျားလာနေသည်။

‘ပင်လယ်မြို့ ဆိုတာ အဲဒါပေါ့ကွ’ ဘန်ဒါက ပြန်ပြောသည်။ ‘သူက တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် လာတတ်တယ်’

သူတို့ စကား ပြောနေစဉ်မှာပင် မြူစိုင်းကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ဖြတ်ကာ ကြီးမားသော မွဲပြာရောင် ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခုပမာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်သည် မည်းမှောင်လာသည်။

စကား ပြောသံများလည်း နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

‘နင့်မအေလွှားမှပဲကွ၊ မအေပေး မြူတွေ လာပြန်ပြီ၊ ဒီနေ့လည်း အလုပ် ပျက်ပြန်ပြီပေါ့၊ ဒီလို ဖြစ်တာ တို့သူဌေးတွေက မကြိုက်ဘူးကွ’

‘ဟန်ကျပြီ ဘန်ဒါ၊ တို့တော့ ကံကောင်းတာပဲ’

ဂျမီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာကံကောင်းတာလဲကွ’

‘မြူလေ မြူ၊ သူတို့က တို့ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့’

‘အားမကိုးလောက်ပါဘူးကွာ၊ မြူက တစ်ခါတလေ ချက်ချင်း လွင့်ပြေ သွားတာ၊ အဲဒါ ဆိုရင် တို့ အနေနှင့် ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့၊ ဘာထူးမှာလဲ၊ တကယ်လို့ မြူကျနေလို့ ဒီသဲကန္တာရထဲ ဆက်သွားရင်လည်း ဆယ်ကိုက်တောင် မရောက်ခင် မိုင်းထိပြီး အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်၊ မင်းက အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ရပ်မျိုးကိုပဲ အားကိုးနေတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတော့ တကယ် အားကိုးတယ်ကွ၊ မယုံရင် မင်း ကြည့်နေ၊ တို့ အံ့ဖွယ်သရဲ ကြုံရမှာ သေချာတယ်’

တစ်မိုးလုံး မည်းမှောင်လာသည်။ မြူစိုင်းကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖုံးအုပ်ကာ ကမ်းခြေ တစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုတော့မည်။ တလိပ်လိပ် လှိုမ့်တက်လာသော မြူ စိုင်းကြီးကို မြင်ရသည်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဂျမီက ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မြူစိုင်းကြီးက တို့ကို ကယ်တင်ဖို့ လာတာ။

ရုတ်တရက် အသံ တစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဟေ့၊ မင်းတို့ နှစ်ကောင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ’

သူတို့ နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်ရှိ သဲ တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်ကိုင် ယူနီဖောင်းဝတ် အစောင့် တစ်ယောက် ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

ဂျမိက ပင်လယ်ဘက်သို့ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မူစိုင့်ကြီးက လျင်မြန်စွာ နီးကပ်လာနေပြီ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီလို လာခဲ့ကြ’

အစောင့်က လှမ်းခေါ်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဂျမိက လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ် မြှောက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ခြေလိမ်သွားလို့ပါ၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ပါ’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီမှာပဲ နေ’ အစောင့်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ‘မင်းတို့ဆီ ငါ လာခဲ့မယ်’ သူက သေနတ်ကို ပြန်ချပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။

ဂျမိက ပင်လယ်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မူစိုင့်ကြီးက ကမ်းစပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း သူတို့ဆီ ရောက်လာတော့မည်။

‘ပြေး’ သူက လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူက ပြန်လှည့်ပြီး ကမ်းစပ် သို့ ပြေးသည်။ ဘန်ဒါလည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ပြေးလာခဲ့သည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ရပ်လိုက်’

ချက်ချင်းလိုပင် သေနတ်သံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့ ရှေ့မှ သဲတွေ ဖွာဆန်ကြဲသွားသည်။ သူတို့က ဆက်ပြေးကြသည်။ ကမ်းစပ်က မူစိုင့် မည်းမည်းကြီးထဲ ရောက်လာကြသည်။

သေနတ်သံ တစ်ချက် ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့ အနီးသို့ ကပ်၍ ကျသည်။ နောက်ထပ် တစ်ချက် ပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မူစိုင့် မည်းမည်းကြီးက လုံးဝ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်လေပြီ။ သူတို့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်တော့။ သူတို့က လည်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့။

တစ်ယောက် တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဟေ့ ကရူဂျာ၊ ဟေ့ ကရူဂျာ၊ ငါ ဘရင်းပါကွ၊ မင်း ငါ့အသံ ကြားရ သလားကွ’

‘ကြားရတယ်ဟေ့၊ ကြားရတယ် ဘရင်း’

‘အားလုံး နှစ်ယောက်ကွ၊ နှစ်ယောက်၊ လူဖြူ တစ်ယောက် လူမည်း တစ်ယောက်၊ အခု သူတို့ ကမ်းခြေမှာ ရှိနေတယ်၊ မင်း လူတွေ မြန်မြန် ဖြန့် လွှတ်လိုက်၊ တွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ပစ်’

‘ငါ့လက် ဆွဲထား’ ဂျမိက လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘တို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ’

mgyoe.com 'ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရမှာပေါ့'

ဂျမီက လမ်းပြ အိမ်မြောင်ကို မျက်နှာနား ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မြူငွေများ ဆိုင်းနေသဖြင့် မနည်း ကြည့်နေရသည်။ အိမ်မြောင် လက်တံကို အရှေ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

'ဒီလမ်း အတိုင်းပဲ'

'နေပါဦး၊ တို့ လျှောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အစောင့်တွေ ခွေးတွေနှင့် မတိုးတောင်မှ မိုင်းတွေ နင်းမိလိမ့်မယ်'

'မင်းက ပြောတော့ ကိုက်တစ်ရာလောက်မှာမှ မိုင်းတွေ ရှိတယ်ဆို၊ တို့ကမ်းခြေက မြန်မြန် ထွက်မှ ဖြစ်မယ်'

နှစ်ယောက်သား မြူငွေတွေထဲတွင် အကန်းတွေပမာ သဲကန္တာရဘက်သို့ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျမီက လျှောက်လာရင်း ခြေလှမ်းများကို ရေတွက်လာသည်။ သူတို့သည် သဲကွဲပြီး ခဏ ခဏ လဲကျကြသည်။ ပြန်ထပြီး ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ဂျမီက လမ်းပြ အိမ်မြောင်ကို မကြာ မကြာ ထုတ်ကြည့်သည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့် ရောက်လာပြီဟု ယူဆရသော နေရာသို့ ရောက်လာသော အခါ ရပ်လိုက်ကြသည်။

'ဒီနေရာ မိုင်းဗုံး စတဲ့ နေရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ ဗုံးတွေ ဘယ်ပုံစံနှင့် မြှုပ်ထားကြသလဲ၊ မင်း ဘာစဉ်းစားလို့ ရသလဲ'

'ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ဘုရားပဲ တနေတာပဲ၊ ဒီမိုင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မကျော်နိုင်ဘူး ဂျမီ၊ သူတို့က အနံ့အပြား ဖြန့်မြှုပ်ထားတာ၊ မြေအောက်ခြောက်လက်မလောက်မှာ မြှုပ်ထားတာ၊ တို့အနေနှင့် မြူရှင်းတဲ့ အထိ ဒီနေရာမှာပဲ နေကြရမှာပဲ၊ ပြီးတော့မှ အဖမ်း ခံလိုက်ကြရုံပေါ့'

အော်ပြောသံများ ကြားရပြန်သည်။

'ဟေ့ ကရူဂျာ၊ ခဏ ခဏ အသံပေးပါကွ'

'ကောင်းပြီဟေ့ ဘရင်း၊ ပေးမယ်၊ ပေးမယ်'

'ဟေး ကရူဂျာ'

'ဟေး ဘရင်း'

မြူငွေထုကို ဖြတ်ပြီး အပြန်အလှန် ခေါ်သံတွေ မကြာခဏ ကြားနေရသည်။

ဂျမီသည် လွတ်မြောက်ရေး နည်းလမ်းကို သွေးရူးသွေးတန်း အကြံထုတ်နေမိသည်။ သူတို့ ဤနေရာတွင် ရပ်နေမည် ဆိုပါက မြူရှင်းသွားသည်

mgyoe.com

နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေရတော့မည်မှာ မလွဲ။ ရှေ့ကို ဆက်သွားလျှင်လည်း မိုင်းကို နင်းမိပြီး သေပွဲဝင်ကြရမည်မှာ သေချာသည်။

‘မင်း အဲဒီ မိုင်းတွေကို မြင်ဖူးသလား ဘန်ဒါ’

သူက တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

‘ငါ့ကိုယ်တိုင် မြှုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ’

‘သူတို့ ဘယ်လို ပေါက်ကွဲနိုင်သလဲ’

‘လူတစ်ယောက် အလေး ဆိုရင် ပေါက်ကွဲနိုင်တယ်၊ ပေါင် ရှစ်ဆယ် ကျော်တဲ့ အလေးနှင့် ဖိရင် ပေါက်ကွဲတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခွေးတွေ နင်းတော့ မပေါက်ကွဲတာပေါ့’

ဂျမီသည် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘ဘန်ဒါ ငါ နည်းလမ်း တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်၊ အလုပ်တော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊ မင်း ငါနှင့် အတူ စွန့်ရဲပါ့မလား’

‘မင်းက ဘယ်လို စဉ်းစားထားလို့လဲ’

‘တို့ မိုင်းမြေကို ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဖြတ်သွားမယ်၊ အဲဒါ ဆိုရင် တို့ ကိုယ်အလေးချိန် မြေပေါ်မှာ ပြန်ပြီး ပေါ့သွားမယ်’

‘အမယ်လေး၊ ဘုရားရေ’

‘မင်းက ဘယ်လို ထင်လို့လဲ’

‘ကိပ်တောင်းက ထွက်လာမိတာ ငါ မှားပြီလို့ စဉ်းစားမိလို့ပေါ့’

‘ဒီလိုဆို မင်း ငါနှင့် မလိုက်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် မြူငွေတွေ ဆိုင်းနေ၍ ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသည်။

‘တခြား ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မင်းက ထားပစ်ခဲ့မလို့လား’

‘ကဲ လာ၊ ဒါဖြင့် သွားကြမယ်’

ထို့နောက် ဂျမီသည် သဲပြင်ပေါ်တွင် သတိဖြင့် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ဘန်ဒါက ခေတ္တမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူက သက်ပြင်း တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ဝမ်းလျားမှောက် လဲချလိုက်တော့သည်။

နှစ်ယောက်သား မြေကြီးပေါ်တွင် ဝမ်းလျား မှောက်ကာ မိုင်းဗုံးများ မြှုပ်ထားရာ နယ်မြေဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားလာခဲ့ကြသည်။

ရွှေသွားတဲ့ အခါ လက်နှင့် ခြေကို မြေကြီး မဖိမိအောင် သတိထား၊
 တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖော့ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေတက်
 ဂျမိက ဘန်ဒါအား လေသံဖြင့် သတိပေးသည်။
 ဘန်ဒါက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူသည် အသက် မသေနိုင်ရေး အတွက်
 အထူး အာရုံစိုက်ရင်း အလုပ် များနေသည်။

သူတို့သည် ဘာမှ မမြင်ရအောင် လေဟာနယ် တစ်ပြင်လုံး ပိတ်ဖုံးနေသော
 မြူငွေ ဝဲဂယက်ကြီးထဲ ရောက်နေကြသည်။ မတော်လျှင် အစောင့်နှင့်သော်
 လည်းကောင်း၊ ခွေးနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ မိုင်းဖုံးနှင့်သော် လည်းကောင်း
 အချိန်မရွေး ပက်ပင်း တိုးမိနိုင်သည်။

ဂျမိသည် ယင်းအရာတွေကို မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်
 လိုက်သည်။

သူတို့၏ ရွှေလျားနှုန်းမှာ နှေးလွန်းသည်နှင့် အမျှ ဒုက္ခလည်း ကြီးလှ
 သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အင်္ကျီ မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ ရွှေသွားတိုင်း
 ဝမ်းဗိုက်ကို သဲတွေ ပွန်းသည်။ သူတို့ အတွက် အန္တရာယ် မည်မျှ ကြီးမား
 ကြောင်းကို ဂျမိ ကောင်းစွာ သဘော ပေါက်မိသည်။

အကယ်၍ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်မခံရဘဲ၊ မိုင်းဖုံး မနင်းမိဘဲ သဲကန္တာရ
 ကို ကျော်နိုင်သည် ထားဦး။ သံဆူးကြိုးနှင့် အဝင်ဝ ကင်းမျှော်စင်မှ အစောင့်
 များကိုကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျော်နိုင်မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။
 မြူငွေကလည်း ဘယ်လောက် အထိ ကြာမည်မှန်း မသိ။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း
 မှာလည်း ပြေလွင့်ချင် ပြေလွင့်သွားနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်
 အတွက် သေတွင်း ဆင်းဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘာကိုမျှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနိုင်စွမ်း မရှိ
 ကြတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဆက်လက် တွားသွားနေကြသည်။

နောက်ဆုံး အချိန်ကာလကိုပင် မသိကြတော့။

ယင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြရင်း လက်မမှ ပေါ ပေမှ ကိုက်၊
 ကိုက်မှ မိုင် အထိ တစ်စ တစ်စဖြင့် ခရီး ပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ အဘယ်မျှ
 ကြာကြာ ခရီး ပေါက်ခဲ့ကြပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း လုံးဝ မသိကြတော့။ တဖြည်း
 ဖြည်းနှင့် ဦးခေါင်းကိုပင် မထောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ခေါင်းကျ

mgjoe.com

လာခဲ့ကြသည်။ မျက်လုံး၊ နားရွက်နှင့် နှာခေါင်းများတွင် သဲတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။ အသက်လည်း ကောင်းစွာ မရှူနိုင်ကြတော့။

အဝေးမှမူ အစောင့်တို့၏ ခေါ်သံများကို မကြာခဏ ကြားနေကြရသည်။

‘ဟေး ကရုဂျာ’

‘ဟေး ဘရင်း’

သူတို့သည် မကြာခဏ ရပ်နား အမောဖြေကြသည်။ လမ်းပြ အိမ်မြှောင်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ရွှေတက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် အားနှင့် မာန်နှင့် တွားတက်လိုက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်မိကြသည်။ သို့သော် မြန်မြန် သွားလျှင် မြေပေါ်၌ ကိုယ်ဖိအားများလာမည်ကို ကြောက်ရသည်။ ရုတ်တရက် မြေအောက်မှ မိုင်းပေါက်ကွဲပြီး ဗုံးဆန်များ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ခွဲသွားတော့မည်လားဟု ဂျမိက ထင်မိသည်။

သူသည် ရွှေသွားနှုန်းကို လျှော့လိုက်သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံဗလံများကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် မြူတွေ ဆိုင်းနေ၍ အသံတွေက မပြတ်သား။ ဝါးတားတားသာ ကြားရသည်။ သူတို့ ဘယ်ဘက်မှ လာနေကြသည်ကို မှန်း၍ မရ။ တို့ သွားနေတာ သဲကန္တာရကြီးပဲ၊ တို့ သူတို့နှင့် ဝင်မတိုးနိုင်ပါဘူး ဟု တွေးကာ ဂျမိက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးမိသည်။

အမွေး ဖွားဖွားနှင့် ဧရာမ အရာကြီး တစ်ခုသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ဂျမိမှာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားသည်။

ဆက်တိုက်လိုပင် အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီး၏ ချွန်ထက်သော အစွယ်များသည် သူ့လက်မောင်းထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် စိန်ထုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ခွေးကြီး၏ ပါးစပ်ကို ဆွဲဖြိုနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော် သူက လက်တစ်ဖက်ကိုသာ အသုံးချနိုင်၍ ကြိုးစားသလောက် အရာ မရောက်ပေ။ ပူပူနွေးနွေး သွေးများ လက်မောင်း တစ်လျှောက် စီးကျလာကြသည်။

ခွေးကြီးသည် ဘာအသံမှ မပြုဘဲ ဂျမိ၏ လက်မောင်းကို ဇွဲနဲပဲဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး ခဲထားမြဲ ခဲထားသည်။ ဂျမိ၏ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက် ဘုန်းခနဲ ဘုန်းခနဲ ရိုက်နှက်သံများ ဆက်တိုက် ကြားလိုက်ရသည်။ ခွေးကြီး၏ ကိုယ်အား လျော့ကျသွားသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်

လာသည်။ ဂျမီက အခြေအနေကို အားစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘန်ဒါသည် စိန်ထုပ်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ ခွေးကြီးအား မရပ်မနား ဆက်တိုက် ထုရိုက်နေသည်ကို မှုန်ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။

ခွေးကြီးသည် တစ်ချက်သာ အော်ညည်းနိုင်ခဲ့ပြီး လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

‘ဂျမီ၊ ဂျမီ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား ဟင်’

ဘန်ဒါက အသက်ပင် မရှုမိဘဲ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် မေးနေသည်။

ဂျမီ စကား ပြန်မပြောနိုင်။ နာကျင်မှုတွေ လျော့ကျသွားအောင် စိတ်ကို ဖော့ပြီး လွဲနေလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက သူ့ ဘောင်းဘီမှ အစ တစ်စ ဆွဲဆုတ်လိုက်ပြီး ဂျမီ၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို တင်းကျပ်စွာ စည်းပေးသည်။

‘တို့ ဒီမှာ ကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်သွားမှ ဖြစ်မယ်’ ဘန်ဒါက ပြောသည်။ ‘တစ်ကောင် လာရင် နောက်ခွေးတွေလည်း မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်’

ဂျမီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူသည် နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ် သည်းခံကာ ကိုယ်ကို ကုန်း၍ ကြိုးစား ထသည်။

ထိုမှ နောက်ပိုင်း ခရီးစဉ်ကို သူ ဘာမှ မမှတ်မိတော့။ သူသည် သတိရတစ်ချက် မရ တစ်ချက်နှင့် စက်ရုပ်လို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာက လမ်းညွှန်နေသည်။

လက်ကို ရှေ့ဆန့်၊ ကပ်ဆွဲ၊ ကပ်ဆွဲ။

လက်ကို ရှေ့ဆန့်၊ ကပ်ဆွဲ၊ ကပ်ဆွဲ။

ခရီးက ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ကြီးလှစွာသော ဆုံး စ မထင် ခရီးကြမ်း။

သည်အချိန်တွင် လမ်းပြ အိမ်မြှောင်သည် ဘန်ဒါ၏ လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေပြီ။ ဂျမီသည် လမ်းလွဲဘက်သို့ ချော်ထွက်သွားသဖြင့် ဘန်ဒါက အသာ ဆွဲလှည့်ပေးလိုက်ရသည်။

သူတို့အား ရန်သူတွေ လေးဖက်လေးတန် ဝိုင်းထားကြပြီ။ ဘယ်ဘက်ကို သွားသွား အစောင့်များ၊ ခွေးများ၊ မိုင်းမိုးများနှင့် ဝင်တိုးတော့မည်မှာ မလွဲ။

ယခု အထိ သူတို့အား အကာအကွယ် ပေးထားသည်မှာ မြူငွေများသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပဓာန မထားနိုင်ဘဲ အသက် ရှင်ရေး အတွက် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဆက်လက် တွားတက်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်စလုံး

mgvobe.com

ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကာ တစ်လက်မမျှ မရွေ့နိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် ထိုနေရာတွင်ပင် အိပ်နေလိုက်ကြသည်။

ဂျမီက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပြီ။

သူသည် သဲပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် မာတောင့်ပြီး ကိုက်ခဲ နာကျင်နေသည်။ ဘယ်နေရာများ ရောက်နေသလဲဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဘန်ဒါကား ခြောက်ပေခန့် အကွာတွင် အိပ်ပျော်နေဆဲ။

ဂျမီသည် အားလုံးကို အမှတ်ရလာသည်။

ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ဖောင်ပျက်သွားခဲ့ပုံ၊ မြူစိုင်းကြီး တရွေ့ရွေ့ လာနေ ပုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။

သို့သော် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ သူ နေရာတွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ ဘန်ဒါကိုလည်း မြင်ရပြီ။ မြူငွေ့တွေလည်း တော်တော် ပါးသွားပြီ။ သူက တစ်ခုခု မှားနေပြီဟု ထင်ခဲ့ခြင်းမှာ သည်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အနီးအနားမှ အသံတွေ ကြားလာရသည်။ သူက ပြေလွင့်နေသော မြူငွေ့ ပါးပါးထဲမှ ဖောက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့ စိန်တွင်း ဂိတ်ဝ အနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ အစောင့် မျှော်စင် ကြီးကို မြင်ရသည်။ ဘန်ဒါ ပြောသော သံဆူးကြိုးများကိုလည်း မြင်ရသည်။

လူမည်း အလုပ်သမား ခြောက်ဆယ်ခန့်တို့သည် စိန်တွင်းမှ အပြန် ဂိတ်ဝ သို့ ရှေးရှုကာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသည်။ သူတို့ အဆိုင်း ပြီး၍ နောက် တစ်ဆိုင်း ပြန်ဝင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ဂျမီသည် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘန်ဒါဆီသို့ လေးဖက် တွားသွားသည်။ ဘန်ဒါကို လှုပ်နှိုးသည်။

ဘန်ဒါ ချက်ချင်း နိုးလာပြီး ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ သူ့ မျက်လုံး များက ကင်းမျှော်စင်နှင့် ဂိတ်ဝဆီသို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။

‘ဟာ၊ သောက်ကျိုးနည်းပဲ၊ တို့ ဒီအနားတောင် ရောက်လာပြီပဲ’ သူက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့ ရောက်လာပြီ၊ ပေး၊ အဲဒီ စိန်ထုပ်၊ ငါ့ပေး’

ဘန်ဒါက ကမ်းပေးသည်။

‘ဒါနှင့် မင်း ဘာလုပ်’

‘လာစမ်းပါ။ ငါ့နောက်သာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ’

‘ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ ဂိတ်ဝမှာ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေနှင့်’ ဘန်ဒါက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် တိုးတိုး ပြောသည်။ ‘တို့ လူစိမ်းတွေ ဆိုတာ သူတို့ သိသွားနိုင်တယ်ကွ’

‘ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ တွက်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှာပါ၊ လာစမ်းပါ’

နှစ်ယောက်သား တစ်ဆိုင် ထွက် တစ်ဆိုင် ဝင် အလုပ်သမားတွေကို ရှောင်ကာ အစောင့်များ ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လာခဲ့ကြသည်။ အလုပ်သမားတွေက တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ပျော်ပျော်ပါးပါး လှမ်း၍ နောက် ပြောင်ကြသည်။

‘ဟေးကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ဖင်ပြီအောင် လုပ်ခဲ့ကြပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ တို့တော့ မြူကျလာတာနှင့် တစ်ဝကြီးကို အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲကွ’

‘အေးပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ကတော့ မင်းတို့ အဖေ မြူစိုင်းကြီးကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ကြပေါ့’

‘တို့ကို ဘုရားသခင်က စောင့်မတာကွ၊ မင်းတို့ကိုတော့ ဂရုတောင် မစိုက် ဘူး၊ မင်းတို့က အကုသိုလ်ကောင်တွေ မဟုတ်လား၊ ဟား ဟား’

ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ဂိတ်ဝသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗလ ကောင်း ကောင်းနှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့် နှစ်ယောက်က အလုပ်သမားများအား တဲကလေး တစ်ခုထဲသို့ အော်ဟစ် မောင်းသွင်းနေကြသည်။ အလုပ်သမားများ အား ထိုနေရာတွင် ရှာဖွေ စစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။

သူတို့က တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ အနှံ့ ရှာတာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး စမ်းပြီး ရှာဖွေတယ်။ ဒွါရ ကိုးပေါက် မကျန် အားလုံးကို ရှာတယ်။

ဂျမီက စိန်ထုပ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူသည် အလုပ်သမားများ ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ကာ အစောင့် တစ်ယောက် အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

‘တစ်ဆိတ် ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ အလုပ် လုပ်ချင်ရင် ဘယ်သူ့ဆီ သွား ရမှာလဲ ခင်ဗျ’

ဘန်ဒါက ဂျမီ လုပ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ရင်တွေ ပန်းတွေ တုန်နေမိသည်။ အစောင့်က ဂျမီကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘မင်းတို့က ဒီဂိတ်ဝင်းထဲ ဘာလို့ ဝင်လာရတာလဲကွ’

‘ကျွန်တော်တို့ အလုပ် လုပ်ချင်လို့ ဝင်လာရတာပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ အစောင့် တစ်ယောက် လိုနေတယ်လို့ ကြားခဲ့ရလို့ပါ။ ကျွန်တော့် တပည့်ကတော့ အလုပ် သမားပဲ လုပ်မှာပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့..’

အစောင့်က အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြတ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ဖုန်တွေ၊ သဲတွေ လူးနေသော စုတ်ချာချာ လူနှစ်ယောက်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့် လိုက်သည်။

‘မင်းတို့ အပြင် ထွက်သွားစမ်း၊ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား’

‘မထွက်ပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဂျမိ က ပျာယီးပျာယာနှင့် တောင်းပန်နေသည်။

‘ကျွန်တော်က အလုပ် လုပ်ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို..’

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ဒီနေရာက တားမြစ် နယ်မြေ သိရဲ့လား၊ မင်းတို့ ဆိုင်း ဘုတ်ကြီး မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ အဲဒီတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မြန်မြန် ထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်’ သူက ဝင်း အပြင်ဘက် တစ်နေရာမှ မြင်းလှည်းကြီး တစ်စီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် အလုပ် သိမ်းလာပြီးသော လုပ်သားတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ‘အဲဒီ လှည်းက ပို့တ် နိုးလော့သ်ကို ပြန်မှာ၊ မင်းတို့ အလုပ် လိုချင်ရင် အဲဒါနှင့် လိုက်သွား၊ ဟို ရောက်တော့ ကုမ္ပဏီ ရုံးမှာ လျှောက်လွှာ သွားတင်’

‘ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဂျမိက ဘန်ဒါဘက်သို့ လှည့်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဂိတ်ဝသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အစောင့်က သူတို့ နှစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာကောင်တွေလဲ မသိဘူး၊ အလကား ငကြောင်တွေ’

နောက် ဆယ်မိနစ် အကြာတွင်ကား ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ပို့တ် နိုးလော့သ် ရွာသို့ ဦးတည် ပြေးနေသော မြင်းလှည်းပေါ်တွင် အန္တရာယ် ကင်းစွာ ရောက်ရှိ နေကြလေပြီ။

ပေါင် တစ်သန်းဝက်မျှ တန်ဖိုး ရှိသော စိန်တုံးများလည်း သူတို့နှင့် အတူ ပါလာခဲ့လေသည်။

၆

အုန်းခွံရောင် မြင်းချော မြင်းလှကြီး နှစ်ကောင် ကသော အဖိုးတန် မြင်းရထားကြီးသည် ကလစ်ဒရစ် မြို့၏ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသော မင်းလမ်းမကြီး အတိုင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ရထားမောင်းသမားမှာ အရပ် သွယ်သွယ်နှင့် အားကစားသမား တစ်ယောက် ပုံမျိုး ရှိပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များနှင့် ဆံပင်များ ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေကြပြီ။ သူသည် နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံကျ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားပြီး လည်စည်း အနက်တွင်လည်း စိန်ကလစ် တစ်ချောင်း ထိုးထားသည်။ သူ့လက်သန်းတွင်ကား အရောင် တလက်လက် တောက်နေသော စိန်လက်စွပ်ကြီးနှင့်။

သူ့ကို ကြည့်ကာ မြို့သူမြို့သားတွေက ယခုမှ အသစ် ရောက်လာသော လူစိမ်း တစ်ယောက်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူကား လူစိမ်း တစ်ယောက် မဟုတ်။

ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါသည် ကလစ်ဒရစ် မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ထို တစ်နှစ်တာ ကာလ အတွင်း ကလစ်ဒရစ် မြို့သည် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနှစ်ကား ၁၈၈၄ ခုနှစ်။

ကလစ်ဒရစ် မြို့သည် စိန်တွင်းတူးသမားများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် တောစခန်းကလေး တစ်ခု အဖြစ်မှသည် မြို့ကလေး တစ်မြို့ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု အချိန်တွင် ကိပ်တောင်းမှ ဟုပ်တောင်းသို့ မီးရထား လမ်းပင်ဖောက်ထားပြီးလေပြီ။ ကလစ်ဒရစ်သို့လည်း လမ်းခွဲ တစ်ခု ဆက်သွယ်ထားသည်။ မီးရထားလမ်း ပေါက်လာ၍ လူတွေ အရောက်အပေါက် များလာကြသည်။

ကလစ်ဒရစ် မြို့ကလေးသည် ယခု အချိန်တွင် ဂျမီ နေခဲ့စဉ်ကထက်ပင် လူနေ ပိုမို ထူထပ်နေပြီ။ လူတွေကလည်း ဟိုစဉ်က လူတွေနှင့် မတူကြတော့။ ပုံစံ အမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

စိန်တွင်းတူးသမားတွေ မြောက်မြားစွာ ရှိနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖိုးတန် ပုံစံကျ ဝတ်စုံသစ်များ ဝတ်ထားသော စီးပွားရေးသမားများနှင့် ခေတ်မီ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးများကိုလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ တွေ့မြင်ရသည်။ ကလစ်ဒရစ် မြို့ကား လူကုဲထံ မြို့ တစ်မြို့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဂျမီသည် ကပွဲရုံသစ် သုံးခုနှင့် အရက်ဆိုင်သစ် ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ သူသည် မြင်းရထားကို မကြာမီကမှ ဆောက်လုပ် ပြီးစီးခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ဆံသ ဆိုင်နှင့် ဂရင်း ဟိုတယ်ဟု ခေါ်သော အဆောက်အအုံကြီးတို့ ရှေ့မှ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ဘဏ်တိုက် တစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ မြင်းကို ဇက်သတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်းဇက်ကြီးကို အသင့် ရပ်စောင့်နေသော တိုင်းရင်းသား လူငယ်ဆီသို့ ဟန်ပါပါ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘မြင်းတွေကို ရေတိုက်လိုက်’

ဂျမီ ဘဏ်တိုက်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မန်နေဂျာအား အသံ ကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘လူကြီးမင်းတို့ ဘဏ်မှာ ကျွန်တော် ပေါင် တစ်သိန်း စုချင်ပါတယ်’

သတင်း စကားသည် တောမီးပမာ ပြန့်သွားသည်။

ဂျမီကလည်း သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် မှန်းဆထားခဲ့သည်။

သူသည် ဘဏ်တိုက်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဆည်းဆာ ချစ်သူ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် သူ့အကြောင်းသည် လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျား ရောက်နေပြီ။

အရက်ဆိုင်ထဲတွင် ပြောင်းလဲမှု ထွေထွေထူးထူး မတွေ့ရ။ ယခင်ကလိုပင် လူစည်မြဲ စည်နေသည်။ သူ အရက်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သိချင်မျက်လုံးတွေက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်က ထူးထူးခြားခြားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဘာများ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ’

သူက ဂျမီကို လုံးဝ မမှတ်မိ။

‘ဝီစကီ၊ ရှိတာ အကောင်းဆုံး ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် ခင်ဗျာ’ သူက ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ငှဲ့သည်။

‘ဒါနှင့် လူကြီးမင်းက ဒီမြို့ကို အခုမှ ရောက်ခါစနှင့် တူပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘လမ်းကြိုလို့ ဝင်နားတာ ထင်ပါရဲ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမြို့က စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ကောင်းတယ် ဆိုလို့ လုပ်ငန်း တည်ထောင်ဖို့ လာတာပါ’

အရက် ဆိုင်ရှင်၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

‘ဟာ၊ ဒီမြို့ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ပေါင်တစ်ရာလောက်သာ ရှိမယ် ဆိုရင် ဒီ မြို့မှာ သိပ် အလုပ် ဖြစ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီနိုင်တာတွေ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မှာလဲ’

စမစ်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် လေသံဖြင့် ‘ဒီမြို့ကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးပါတယ်၊ သူက မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံသား ကော်မတီမှာလည်း ဥက္ကဋ္ဌပဲ ခင်ဗျာ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုရားပါပဲ၊ သူ့နာမည်က ဆလိုမွန် ဗင်ဒါ မာဝီလို့ ခေါ်ပါတယ်’

ဂျမီက အရက် တစ်စုပ် စုပ်လိုက်သည်။

‘သူ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး’

‘သူက ဟိုလမ်း တစ်ဖက်က ကုန်စုံဆိုင်ကြီးကိုလည်း ပိုင်ပါတယ်၊ သူနှင့် တွေ့ရရင် ကောင်းကောင်း အလုပ် ဖြစ်မှာပါ၊ သူ့ကို သွားတွေ့ရင် မမှားနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ’

ဂျမီက နောက်ထပ် အရက် တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သည်။

‘သူက ဒီဆိုင်ကို လာတတ်သလား’

အရက် ဆိုင်ရှင်က ဂျမီ၏ လက်မှ စိန်လက်စွပ်ကြီးနှင့် လည်စည်းမှ စိန်ကလစ်တို့ကို တစ်ချက် စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်း နာမည် ပြောလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ထရာဗစ်၊ အိယန် ထရာဗစ်’

‘ကောင်းပါပြီ မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ လူကြီးမင်းကို မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံ တွေ့ဆုံမှာ သေချာပါတယ်’ သူက ဂျမီ၏ ဖန်ခွက်

mgjoe.com

ထဲသို့ နောက်ထပ် အရက် ငွေထည့်ပေးသည်။ ‘စောင့်ရင်းနှင့် ဒါကလေးပါ သုံးဆောင်ပါဦး၊ ကျွန်တော်က ပြုစုတာပါ ခင်ဗျာ’

ဂျမီသည် စားပွဲလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဝီစကီ တမျှင်းမျှင်း စုပ်နေသည်။ ဆိုင်ထဲရှိ လူတိုင်းက သူ့ဆီသို့ပင် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူ့ဌေး ဖြစ်ပြီး ကလစ်ဒရစ် မြို့က ထွက်သွားကြသော လူတွေ မနည်းတော့ပြီ။ သို့သော် ယခုလို သူ့ဌေး ဖြစ်ပြီးမှ ကလစ်ဒရစ်သို့ ရောက်လာသော သူမျိုးကား တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့စဖူး။ ထို့ကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူတို့ အဖို့ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက် လို့ ဖြစ်နေသည်။

နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် အရက်ဆိုင်ရှင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်မှာ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီလည်း ပါလာသည်။ ဗင်ဒါ မာဝီက မှတ်ဆိတ် ဖြူဖြူ ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် လူစိမ်း အနီးသို့ လျှောက်လာကာ လက်ကို ကမ်းပေးရင်း ပြုံးလိုက်ပြီး ‘မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ကျုပ် ဆလိုမွန် ဗင်ဒါ မာဝီပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က အိယန် ထရာဗစ်ပါ’

ဂျမီက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ဗင်ဒါ မာဝီ မှတ်မိတာ တစ်ချက်ချက်များ ရှိလေမလားဟု မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှ မှတ်မိပုံ မရ။ သူသည် ဟိုတုန်းကလို နုံအသော၊ စိတ်ကူး ယဉ်သော ၁၈ နှစ်သား အရွယ် လူငယ် တစ်ယောက် လုံးဝ မဟုတ်တော့။

စမစ်က ဧည့်သည် နှစ်ယောက်အား တလေးတစား အမူအရာဖြင့် အရက် ဆိုင် ထောင့်မှ စားပွဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီးကြသော အခါ ဗင်ဒါ မာဝီက စတင် ပြောသည်။

‘မစ္စတာ ထရာဗစ်က ကလစ်ဒရစ်မှာ လုပ်ငန်း လုပ်ချင်လို့ လာကြောင်း ကျုပ် သိရပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆိုပါတော့’

‘အဲဒါ ဆိုရင် ကျုပ် အများကြီး ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က စေတနာနှင့် တစ်ခုတော့ ကြိုတင် သတိပေးပါရစေ၊ ဒီမှာက လူလိမ် လူညာ တွေ သိပ်ပေါ့တယ်ဗျာ၊ အဲဒါလေးတော့ သတိ ရှိစေချင်ပါတယ်’

ဂျမီက သူ့မျက်နှာ ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့၊ အများကြီး ရှိမှာပေါ့’

ဂျမီက သူ့အဖြစ်ကိုသူ မယုံကြည်နိုင်အောင်တောင် ဖြစ်မိသည်။ သူ့ထံမှ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော စိန်တွေကို အခမဲ့ နည်းဖြင့် လိမ်လည် ယူခဲ့သည့်

မဂ်ယော့. com
S.M.E. F.L.O.O.K.
အပြင် သူ့အသက်ကိုပင် ရက်ရက်စက်စက် ရန်ရှာခဲ့သော လူတစ်ယောက်နှင့် ယခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ လူကြီးလူကောင်း ဆန်ဆန် စီးပွားရေး စကား ပြောနေသည်မှာ တကယ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟုပင် တွေးမိသည်။

မနှစ်တုန်းက ဗင်ဒါ မာဝီအား မုန်းတီးစိတ်သည် သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဖိစီး နှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ဗင်ဒါ မာဝီ အပေါ်တွင် လက်စားချေလိုသော စိတ်သည် သူ့ ရင်ထဲတွင် တရှိန်းရှိန်း လောင်မြိုက်လျက် ရှိသည်။ ယင်းစိတ် ကြောင့်ပင် သူ ယနေ့တိုင် အသက် ရှင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒါနှင့် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် အထိ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမယ် စိတ်ကူးထားပါ သလဲ မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ အခုလို မေးမိတာ သည်းခံပါ မစ္စတာ ထရာဗစ်’

‘အို ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါကတော့ ပေါင် တစ်သိန်း ပတ်ဝန်းကျင်လောက် မှန်းပါတယ် ခင်ဗျာ’ သူက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက် သည်။ ဗင်ဒါ မာဝီ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်နေသည်ကို ဂျမိက စောင့်ကြည့် နေသည်။ ပြီးတော့မှ ‘အဲဒါ ဟန်ကျမယ် ဆိုရင် နောက်ထပ်လည်း ပေါင် သုံး လေးသိန်းလောက် ထပ်ပြီး ဖြည့်ဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်’

‘အား၊ အဲဒီလောက် ငွေနှင့်သာ ဆိုရင်တော့ အများကြီး အလုပ် ဖြစ်ပါ တယ် မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ အများကြီး အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်၊ တကယ်ပါ၊ ကျုပ် အတပ် ပြောရဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှန်ကန်တဲ့ လမ်းညွှန်မှုတော့ လိုအပ်တာပေါ့ လေ’ သူက ခဏ ရပ်နေပြီးမှ ‘ဘယ်လို လုပ်ငန်းမျိုးမှာ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမယ် ဆိုတာကော ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား မစ္စတာ ထရာဗစ်’

‘အဲဒီ အတွက်တော့ ကျွန်တော် အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်ပါဦးမယ် ခင်ဗျာ’

‘ဟာ၊ အလွန် ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပေါ့ဗျာ’ သူက တစ်လုံး ပိုသိသူ ဟန်မျိုးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။ ‘ဒါနှင့် ဒီနေ့ ည ကျုပ် အိမ်မှာ ညစာ လိုက်စားပါလား မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ကျုပ်သမီးကလည်း ဟင်းချက် ကောင်းဗျ၊ မစ္စတာ ထရာဗစ်ကို ညစာ ကျွေး ရတာ ကျုပ်ရော ကျုပ်သမီးပါ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ မစ္စတာ ထရာဗစ်’

ဂျမိက ပြုံးလိုက်သည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ’

အင်း၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းသာနေတယ် ဆိုတာကို လုံးဝ မသိသေးပါဘူး ဟုလည်း စိတ်ထဲက တွေး လိုက်မိသည်။

mgjoe.com

ဤတွင် ဂျမီ၏ 'စိမ့်ကိန်းကြီး' စတင်ခဲ့လေပြီတည်း။

နမီးဘ် သဲကန္တာရ စိန်တွင်းမှ ကိပ်တောင်းသို့ အပြန် ခရီးမှာ မည်သည့် အခက်အခဲမျှ မရှိဘဲ အားလုံးပင် အဆင်ပြေ အဆင်ချောခဲ့သည်။

ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ကုန်းတွင်းဘက်သို့ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ရွာကလေး တစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုရွာတွင် ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ဂျမီ၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကုသပေးသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် သူတို့သည် ကိပ်တောင်းသို့ လှည်းကြို စီး၍ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုခရီးမှာ ရှည်လျားသလောက် ကြမ်းလည်း ကြမ်း၍ ဒုက္ခရောက်လှသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် ခံခဲ့ဖူးသော ဒုက္ခနှင့်စာလျှင် သည်ဒုက္ခမှာ အသေးအဖွဲသာ ဖြစ်သည်။

ကိပ်တောင်း မြို့သို့ ရောက်သော အခါ ဂျမီသည် 'အိဒင်ဘာရာ မြို့စားကြီး ကိုယ်တိုင် အားပေး ချီးမြှင့်သည့် ဟိုတယ်' ဟူ၍ ကမ္မည်း ထိုးထားသော တော်ဝင် ဟိုတယ်တွင် အခန်း ငှားသည်။ ဟိုတယ် မန်နေဂျာက သူ့အား အထူး အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ထိုင်ခွင့်ရသော တော်ဝင် ခန်းမဆောင် သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

'ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ အကောင်းဆုံး ဆံသဆရာ တစ်ယောက် လိုချင်တယ်' သူက မန်နေဂျာအား ပြောလိုက်သည်။ 'ပြီးတော့ ဝတ်စုံချုပ် ဆရာ တစ်ယောက်နှင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက်လည်း ပို့ပေးပါ'

'ကောင်းပါပြီ၊ အခုပဲ ချက်ချင်း ခေါ်ပေးပါ့မယ်'

အင်း၊ ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံ ရှိရင် တယ်လည်း အလုပ် ဖြစ်ပါလား ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။

တော်ဝင် ခန်းမဆောင်တွင် ရေချိုးရသည်မှာ နတ်ရေကန်တွင် ချိုးရသလို ဇိမ်ရှိလှသည်။ သူသည် ရေနွေးကန်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်ထားလိုက်သည်။ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်ခြင်း အားလုံးကို ရေနွေးက စုပ်ယူသွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်များ အတွင်းက ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်စဉ်များသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အစီအရီ ဝင်လာသည်။ သူနှင့် ဘန်ဒါတို့ နှစ်ယောက် ဖောင်

mgjoe.com

ဖွဲ့၍ စိန်တွင်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်မှာ ရက်ပိုင်း လပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူက နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ဖောင်ကို စီးကာ တားမြစ် နယ်မြေသို့ ခရီး ထွက်ခဲ့ရာတွင် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ကြုံခဲ့ရသမျှ ဖြစ်ရပ်များကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ယောင်လာသည်။

ဆူးတောင် တယမ်းယမ်းနှင့် ငါးမန်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ သေမင်းတမန် လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်နှင့် ဝင်တိုက်၍ သူတို့ ဖောင်ကလေး ပြိုပျက် လွင့်စဉ်သွားပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။

ပြီးတော့ မြူတံတိုင်းကြီး တရွေ့ရွေ့ လာနေပုံ၊ မိုင်း မြုပ်ထားသော မြေကြီးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ သွားကြရပုံ၊ လူသားစား ခွေးကြီးက သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်ပုံ၊ စိန်တွင်းစောင့်များက ကြောက်စရာ အသံကြီးများဖြင့် ‘ဟေး ကရုဂျာ၊ ဟေး ဘရင်း’ ဟူ၍ အချင်းချင်း လှမ်းခေါ်ကြပုံ စသည်တို့ကို ရုပ်ရှင် ပိတ်ကားပေါ်တွင် ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင် ကြားယောင် လာမိလေသည်။

သို့သော် ယင်းတို့ အားလုံးထက် သူ့မိတ်ဆွေ ဘန်ဒါကိုသာ သူက သတိ အရဆုံး ဖြစ်သည်။

သူတို့ ကိပ်တောင်း မြို့သို့ ရောက်ကြသော အခါ ဂျမိက မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။

‘မင်း ဘယ်မှ မသွားပါနှင့်ကွာ၊ ငါနှင့်ပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားပါ။ တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး သင့်တော်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အစုစပ် လုပ်သွားကြတာပေါ့’

ဘန်ဒါက သူ၏ ဖြူဖွေး ညီညာသော သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းနှင့် အတူ နေရင် ငါ့ဘဝက ပျော်စရာ ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဂျမိ၊ အဲဒီတော့ ငါ တစ်နေရာ သွားပြီး တက်ကြွတဲ့ ဘဝသစ် တစ်ခုကို ရှာပါရစေ’

‘မင်းက လောလောဆယ် ဘာလုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

‘မင်းကို ငါ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျမိ၊ မင်း စီမံကိန်း အရ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဖောင်စီး ထွက်ခဲ့ရတာကိုလည်း တွေးပြီး အများကြီး ဝမ်းသာ ကျေနပ်မိပါတယ်၊ အဲဒါတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။’

mgjoe.com

ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ လောလောဆယ်တော့ ငါ လယ်ကွက်ကလေး တစ်ကွက် ဝယ်ချင် တယ်၊ မိန်းမ တစ်ယောက်လည်း လိုချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေ အများကြီး မွေးမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ကြိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့ပေါ့၊ အဲဒီတော့ အခု တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ကုန်သည်ဆီ သွားပြီး ဒီစိန်တွေ ထုခွဲကြရအောင်၊ မင်း ပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာ တစ်ဝက်ကို ယူသွားပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း၊ မလုပ်ပါနှင့် ဂျမီ၊ အဲဒါတွေ ငါ ဘာမှ မလိုချင်တော့ပါဘူး’
ဂျမီက မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ပြီး ‘ဟင်၊ မင်း ဘယ်လို ပြောတာလဲ ဘန်ဒါ၊ ဒီစိန်တွေကို မင်းလည်း တစ်ဝက် ပိုင်တာပဲ ဥစ္စာ၊ မင်းက အခု သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး ဖြစ်နေပြီ သူငယ်ချင်း’

‘ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ငါ သူဌေးကြီး မဖြစ်ချင်ဘူး ဂျမီ၊ ငါ့ အသား အရောင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ငါသာ သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး ဖြစ်လာရင် ငါ့ အသက်ဟာ ပုရွက်ဆိတ် တစ်ကောင် အသက်လောက်တောင် တန်ဖိုး ရှိတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလို ဆိုရင် စိန်တွေ တချို့တစ်ဝက်ကို ဖွက်ထားရင် ရတာပေါ့ကွ၊ ပြီး တော့လည်း...’

‘နေပါစေတော့ ဂျမီ၊ ငါက မိန်းမ တစ်ယောက် ရနိုင်ဖို့ အတွက် လယ် ကလေး နှစ်ဧကလောက်နှင့် မြင်း နှစ်ကောင်လောက် ရရင် တော်ပါပြီ၊ အဲဒီ တော့ စိန် သေးသေးလေး နှစ်လုံး သုံးလုံးလောက် ဆိုရင် ငါ လိုချင်တာတွေ အားလုံး ရနိုင်ပါပြီ၊ ကျန်တာ အားလုံး မင်းပဲ ယူပေါ့’

‘ဟာ၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ၊ မင်း ပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာကို ငါ့ ဘာလို့ ပေးရ မှာလဲ’

‘ဖြစ်နိုင်လို့ ငါ ပေးတာပေါ့ ဂျမီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် မင်းက ငါ့ ကိုယ်စား ဗင်ဒါ မာဝီကို ပြန်ပြီး ဆုံးမပေးရမှာ မဟုတ်လား’

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။
ထို့နောက် လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အေးပါကွာ၊ ငါ ကတိပေးပါတယ်၊ စိတ်ချပါ’

‘ကဲ၊ ဒါဖြင့် ငါ သွားတော့မယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်း အောင်မြင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်ကွာ’

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

mgyoe.com

‘တို့ ပြန်တွေ့ကြဦးမယ်ကွာ’ ဘန်ဒါက ပြောသည်။ ‘နောက် တစ်ကြိမ် မှာလည်း တို့နှစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့ အလုပ် တစ်ခု လုပ်ကြသေးတာ ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဘန်ဒါသည် စိန် သေးသေးလေး သုံးလုံးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ကာ နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဂျမီသည် စကော့တလန်ရှိ သူ၏ မိဘများထံသို့ ပေါင် နှစ်သောင်းတန် ချက် လက်မှတ် တစ်စောင် ပို့လိုက်သည်။ အကောင်းဆုံး မြင်းရထား တစ်စီးနှင့် မြင်းနှစ်ကောင် ဝယ်သည်။ ထို့နောက် မြင်းရထားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းကာ ကလစ်ဒရစ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဗင်ဒါ မာဝီအား ဆုံးမရန် အချိန် ရောက်ပြီ။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ဗင်ဒါ မာဝီ၏ ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်သွားသော အခါ မုန်းတီး စိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်များ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ခေတ္တ ရပ်နေပြီး သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းလိုက်ရသေးသည်။

ဗင်ဒါ မာဝီက ဆိုင်နောက်ဘက်မှ အပြေးကလေး ထွက်လိုက်လာသည်။ ဂျမီအား မြင်လိုက်တော့ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး အပြုံးတွေ ဝေသွားပြီး ‘ကြွပါ၊ ကြွပါ မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ဝမ်းလဲကမ်း၊ ဝဲလဲကမ်း’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ၊ အား.. ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နာမည် မေ့သွားလို့ပါ’

‘ဪ.. ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဗင်ဒါ မာဝီ၊ ဆလိုမွန် ဗင်ဒါ မာဝီပါ၊ တောင်းပန် နေစရာ မလိုပါဘူး မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ဒတ်ချ် နာမည်တွေကလည်း တော်တော် ကို အခေါ်ရ ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ အတော်ပါပဲ၊ ညစာ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီး ပါပြီ၊ ဟေ့ သမီးရေ၊ မာဂရက်’

သူက ဂျမီအား နောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားရင်းမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲတွင် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။ အားလုံးလိုလို ယခင်က အတိုင်းပင် ရှိနေကြသည်။ မာဂရက်သည် သူတို့ဘက်သို့ နောက်ခိုင်းကာ မီးဖိုထဲတွင် ရပ် ရင်း အကြော်အလှော်တွေ စီစဉ်နေသည်။

‘သမီး၊ ဒါ ဖေဖေ ပြောတဲ့ ဧည့်သည် မစ္စတာ ထရာဗစ် ဆိုတာပဲ’
မာဂရက်က လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’
သူကလေးလည်း ဂျမီအား လုံးဝ မှတ်မိပုံ မရ။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ’
ဂျမီက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှေ့မှ ဈေးဝယ် ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘အို၊ ကျုပ်ကို ခဏ ခွင့်ပြုပါဦး မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါ
မယ်၊ ဘာမှ အားမနာပါနှင့်၊ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားပါ’
ယင်းသို့ ပြောရင်း ဗင်ဒါ မာဝီ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မာဂရက်သည် အငွေ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ဟင်းပန်းကန်
များကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လာချသည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့်ပွဲကို ပြန်
ယူရန် မီးဖိုခန်းသို့ အပြေးကလေး ဝင်သွားသည်။ ဂျမီက နောက်မှ ဝင်လိုက်
သွားကာ သူမ ဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူက စကား မပြောဘဲ မာဂရက်
အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

မာဂရက်သည် သူနှင့် မတွေ့ခဲ့ရသော တစ်နှစ်တာ ကာလ အတွင်း
အတော်ပင် ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ပြီ။ မနှစ်ကလို ကလေးရုပ် မရှိတော့ဘဲ တကယ့် အရွယ်
ရောက်ပြီးသော မိန်းမပျို တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

‘မင်းက တော်တော် အချက်အပြုတ် ကောင်းတယ်လို့ မင်း ဖေဖေက
ပြောတယ်’

မာဂရက် မျက်နှာတွင် ရှက်သွေး ဖြာသွားသည်။

‘ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

‘ငါ အိမ်ထဲမင်း အိမ်ဟင်း မစားရတာ တော်တော် ကြာပြီ၊ ဒီနေ့တော့
မင်း လက်ရာကို ကောင်းကောင်း စားရတော့မှာပဲ’

သူက မာဂရက် လက်ထဲမှ ထောပတ် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။ မာ
ဂရက်က အံ့အားသင့်သွားပြီး လက်ထဲမှ ပန်းကန် လွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်
သွားသည်။ ဂျမီက ပန်းကန်ကို အနီးရှိ စားပွဲတွင် တင်ထားလိုက်သည်။

မာဂရက်က ဂျမီ၏ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်သည်။ ပါးမှ အမာရွတ်
နှင့် နှာခေါင်းသာ အနည်းငယ် ကောက်မနေခဲ့လျှင် အလွန် ချောသော မျက်နှာ
ပိုင်ရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများက တလက်လက် အရောင်
တောက်နေသော မီးခိုးနုရောင်။ အသိဉာဏ် ရှိမည့် မျက်လုံးမျိုး။ ဆံပင်ဖြူများ

mgyoe.com

ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် လူငယ် တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ကြောင်း သိသာသည်။ သို့သော် သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အသက်ထက် အများကြီး နုပျိုနေသလို ထင်ရသည်။ အရပ် ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူချော လူခန့် တစ်ယောက်။

မာဂရက်သည် ဂျမီ၏ အကြည့်ကို မခံနိုင်၍ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လှဲ သွားသည်။

ဗင်ဒါ မာဝီ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ရင်း ‘ကျုပ် ဆိုင်ပိတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ၊ အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး ညစာ စားကြတာပေါ့’ ဂျမီအား အထူး ဧည့်သည် တစ်ယောက် အနေဖြင့် သီးသန့် နေရာ ပေး သည်။

‘ကဲ၊ ကျုပ်တို့ ညစာ မစားခင် ဆုတောင်းကြစို့’

ဗင်ဒါ မာဝီက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ အားလုံး မျက်လုံးတွေ မှိတ်လိုက်ကြသည်။ သူမ ဖခင်၏ ဆုတောင်း သံ ပေါ်ထွက်လာစဉ် မာဂရက်က မျက်လုံးကို မသိမသာ ဖွင့်ကာ ဂျမီ၏ မျက်နှာကို တစောင်း ကြည့်နေသည်။

‘အို ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်တို့ကား ပြစ်ဒဏ် ခံထိုက်သော အပြစ် ရှိသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ တပည့်တော်တို့အား တမလွန် ဘဝသို့ ခေါ်ယူတော်မူ သော အခါ ကောင်းကင်ဘုံ၏ အမြိုက် အရသာတို့ကို ပျော်ရွှင်စွာ ခံစားနိုင်ရန် အလို့ငှာ တပည့်တော်တို့အား လောကဓံ တရားတို့ကို ခံနိုင်ရည် ရှိသော ခွန် အားကို ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရား၊ ကြီးပွားထိုက်သော သူတို့အား ကြီးပွား အောင် ကြည့်ရှု စောင့်မတော်မူသော အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ ဦး တင်ပါ၏ ဘုရား၊ အမင်’

ဗင်ဒါ မာဝီက ဂျမီ၏ ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ဟင်းတွေ ထည့်ပေးသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူက ရက်ရောတာထက်တောင် ပိုနေသေးသည်။ သူ တို့သည် စားသောက်ရင်းပင် စကား ပြောကြသည်။

‘ဒီကို ရောက်လာတာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲလား မစ္စတာ ထရာဗစ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ပထမဆုံး အကြိမ်ပါပဲ’

‘ဒါနှင့် မစ္စက် ထရာဗစ်ကိုရော ဘာလို့ ခေါ်မလာခဲ့တာလဲ’

‘မစ္စက် ထရာဗစ် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မယ့် အမျိုး သမီး တစ်ယောက်မှ မရှိသေးလို့ပါ’ သူက ပြောပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

mgyoe.com

ဒီလူမျိုးကို လက်မထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမဟာ အရူးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ဟု မာဂရက်က တွေးလိုက်သည်။

သူမက မျက်လွှာကို ချထားသည်။ သူမ၏ အတွေးကို ဧည့်သည်က ရိပ်မိသွားမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။

‘ကလစ်ဒရစ်ကတော့ စီးပွားရေး လုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံး မြို့ပါပဲ မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ အကောင်းဆုံး မြို့ပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ဒေသ ကျွမ်းသွားအောင် ကျွန်တော့်ကို တော့ မြို့ထဲ မြို့ပြင် လိုက်ပြပါဦး ခင်ဗျာ’

သူက မာဂရက်ကို ကြည့်သည်။ မာဂရက် မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

‘ကျုပ် မေးခွန်းက နည်းနည်းတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဆန်မယ် ထင်တယ်၊ မစ္စတာ ထရာဗစ်က ဘယ်လို လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပြီး အခုလို ကြီးပွားလာတာ ပါလိမ့်’

သူမ ဖခင်ကြီး၏ မြောင်ကျသော မေးခွန်းကြောင့် မာဂရက်မှာ ဧည့်သည် ကိုယ်စား မျက်နှာ ပူသွားမိသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်ကတော့ လုံးဝ ဂရုစိုက်ပုံ မပေါ်။

‘ကျွန်တော့် အဖေဆီက အမွေ ရခဲ့တာပါ’

‘အား၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာ ထရာဗစ်ကို ကြည့်ရတာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိပုံရတယ်’

‘အများကြီး နည်းပါသေးတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် အတွေ့ အကြုံ အများကြီး ဆည်းပူးစရာ လိုပါသေးတယ်’

ဗင်ဒါ မာဝီ မျက်နှာ အလွန် ကြည်သွားသည်။

‘အင်း၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တွေတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်က ကျိန်းသေပေါက် မြတ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိတယ်၊ တကယ့်ကို ကျိန်းသေ မြတ်မယ့် လုပ်ငန်းတွေပါပဲ၊ မစ္စတာ ထရာဗစ် အနေနှင့် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရကျိုးနပ်မှာ သေချာပါတယ်၊ သုံးလေးလ အတွင်း နှစ်ဆ မြတ်စွန်းရမယ် ဆိုတာ ကျုပ် အာမခံရဲပါတယ်’ သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းကာ ဂျမီ၏ လက်မောင်းကို အသာ ပုတ်လိုက်ပြီး ‘ဒီနေ့ဟာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အတွက် ကံဆုံတဲ့ နေ့ ပါပဲ မစ္စတာ ထရာဗစ်’

ဂျမီက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြုံး၍သာ နားထောင်နေသည်။

‘ဒါနှင့် မစ္စတာ ထရာဗစ်က တော်ဝင် ဟိုတယ်မှာ တည်းနေတယ် ထင် ပါရဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒီ ဟိုတယ်က ကမ်းကုန်အောင် ဈေးကြီးတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာ ထရာဗစ်လို ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်တော့လည်း’

သူက စကား ဖြတ်ပြီး ဂျမီ၏ မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။
ဂျမီက ပြောသည်။

‘ဒါနှင့် ဒီမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လေ့လာစရာတွေ တော်တော် ရှိတယ်လို့ သိရတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒါ မစ္စတာ မာဝီရဲ့ သမီးလေးက ကျွန်တော့်ကို မြို့ တစ် ပတ်လောက် လိုက်ပြလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အတွက် တာဝန် ကြီးနေမယ် ဆိုရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’

မာဂရက်က တစ်စက္ကန့်လောက် နှလုံးသွေး ရပ်သွားသလို ထင်မှတ်လိုက် ရသည်။ ဗင်ဒါ မာဝီက မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ပြီး ‘ဒါကတော့ သူ့.. သူ့ကို မေးကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ သူ အားမှ အားပါ့မလား’

စင်စစ် ဗင်ဒါ မာဝီသည် သူ့သမီးကို ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မျှ အတူ သွား လာခွင့် လုံးဝ မပြုခဲ့။ ဤသည်မှာ သူ၏ သံမဏိ စည်းကမ်း ဖြစ်သည်။ သို့ သော်လည်း ယခု မစ္စတာ ထရာဗစ် ကိစ္စကျတော့ တစ်မျိုး စဉ်းစားရမည်။ သူ့လို လူကဲ့သို့ သူဌေး တစ်ယောက်နှင့် သွားလာခြင်းဖြင့် အကျိုး ယုတ်နိုင် စရာ မရှိဟု ထင်မိသည်။ ထို့ပြင် မိမိဘက်က ဧည့်ဝတ် မကျေ၊ သဘောထား မကြီးရာ ရောက်သွားမည်ကိုလည်း သူက စိုးရိမ်မိသည်။

‘အေးလေ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မာဂရက်က ဈေးဆိုင် တာဝန် ခဏ ဖျက်ပြီး လိုက်ပြရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ သမီးက မစ္စတာ ထရာဗစ်ကို လိုက်ပြ လိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ’ မာဂရက်က လေသံ အေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါဆို အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ’ ဂျမီက ပြုံးလိုက်ပြီး ‘အဲဒီ တော့ မနက်ဖြန် မနက် ဆယ်နာရီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

အရပ် ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခန့်ချော ချောသော ဧည့်သည် ပြန်သွားသော အခါ မာဂရက်သည် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကို သိမ်းကာ

ဆေးကြောရင်း စိတ်ကူး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူကတော့ ငါ့ကို အနံ့ အအမလေး လို့ ထင်မှာပဲ။

သူမသည် ညစာ စားနေတုန်းက စကား တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောခဲ့။ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ပိတ် ရေငုံ နေခဲ့သည်။ အဲသည်လို ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ။ နေ့တိုင်း ဆိုင်ကို ဈေး လာဝယ်တဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီး ရှေ့မှာ ငါ ဒီလိုပဲ ပါးစပ် ပိတ်ပြီး နေခဲ့လို့လား။ အမှန်ကတော့ အဲဒီ ယောက်ျားတွေက ငါ့ကို ဒီလူ ကြည့်သလိုမှ မကြည့်ကြတာ။

ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ မကောင်းဘူး သမီး၊ အခွင့်သာရင် အချောင် နှိုက်ချင်တဲ့ အကောင်တွေချည်းပဲ၊ သမီးက ရိုးတော့ အဲဒါကို သူတို့က အခွင့်ကောင်း ယူကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အချက်ကို ကျပ်ကျပ် သတိထားပါ သမီးရယ်။

သည်စကားကို ဖခင်ကြီး မကြာခဏ ပြောလေ့ ရှိသည်။ ဖခင်ကြီး၏ စကားသံသည် သူမ၏ နားဝတွင် ပဲ့တင် ရိုက်ခတ်နေသည်။

ဖေဖေ ပြောသလို တကယ်ကော ဖြစ်နိုင်မယ်တဲ့လား။ ဧည့်သည်က ငါ့ကို ကြည့်တော့ ငါ့စိတ်ထဲ ကြောက်သလိုလို ဖြစ်မိတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့အပေါ် အခွင့်ကောင်း ယူပြီး စော်ကားမယ်တဲ့လား။

သည်အတွေး ဝင်လာတော့ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အရသာ တစ်မျိုး ရှိသော ကြက်သီးကလေး တဖျဉ်းဖျဉ်း ထသွားမိသလို ထင်လိုက်ရသည်။

သူမက ပန်းကန်ပြားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သုတ်ပြီးသား ပန်းကန်ပြားကို သုံးကြိမ်တိတိ ယောင်ယောင်မှားမှား ထပ်၍ သုတ်နေမိသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သူမသည် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခုနေခါများ မေမေသာ ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။

မေမေ ဆိုလျှင် မိန်းမချင်းမို့ နားလည်မှု ရှိနိုင်သည်။ သူမသည် သူမ၏ ဖခင်ကြီးကို ချစ်တော့ ချစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ကြီးက သူမအား အကျဉ်းသား တစ်ယောက်လို ချုပ်ချယ်ထားသည်ကိုတော့ လုံးဝ သဘောမကျ။ ဖခင်ကြီးက သူမအား ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မျှ နီးနီးကပ်ကပ် ပြောဆို ဆက်ဆံခွင့် မပြု။

ဒီအတိုင်းဆို ငါ ယောက်ျား ရဖို့ ဝေးပါသေးတယ်။ ဖေဖေ ရှိနေသမျှ တော့ ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားရတော့မှာပဲ။

သူမသည် ရုတ်တရက် မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ တော်လှန် ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

သို့ဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထကာ ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးသည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာရင်းအင်းများ စစ်ဆေးနေသည်။

‘မင်္ဂလာ ညပါ ဖေဖေ၊ သမီး အိပ်ရာ ဝင်တော့မယ်’

ဖခင်ကြီးက မျက်နှာပေါ်မှ ရွှေကိုင်း မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ မျက်လုံး များကို လက်နှင့် ပွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီး ဖြစ်သူအား ဖက်၍ နမ်း ရှုပ်လိုက်သည်။

‘မင်္ဂလာ ညပါ သမီး၊ အိပ်ချေတော့၊ အိပ်ချေတော့’

ငါ ဘာကြောင့် ဖေဖေကို ရင်မဖွင့်ရဲတာလဲ။

ဘာကြောင့်ရယ်လို့ သူမ မပြောတတ်။

အိပ်ခန်းထဲ ရောက်တော့ နံရံကပ် မှန်တွင် သူမကိုယ်သူမ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမ ရုပ်ရည်ကို သူမ ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသည်။

သူမသည် ချောမော လှပသူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ကြည့် ပျော် ရှုပျော် ရုပ်ရည်မျိုးတော့ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံး လှသည်။ ပါးရိုး ကျပုံ အဆင်ပြေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကောင်းသည်။

ကိုယ်ကို မှန်နားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။

မစ္စတာ ထရာဗစ်က ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုများ ထင်မလဲ မသိ။ ငါ့ကို သူ ဘာသဘောနှင့် ကြည့်တာပါလိမ့်။

သူမ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ ရှေ့တွင် မစ္စတာ ထရာဗစ် ရပ်နေသည်။ သူက သူမအား သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သူမက ရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် တအား ပြန်၍ ကျုံးဖက်လိုက်သည်။ သူမ အိပ်ရာပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ဂျမီ၏ မြင်းရထားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မြို့ထဲတွင် အပြောင်းအလဲတွေ မြင်ရ၍ ဂျမီ အံ့သြနေမိသည်။

မနှစ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော တဲအိမ်ကလေးတွေ နေရာတွင် သွပ်မိုး ပျဉ် ထောင် အိမ်ကောင်းရာသာတွေ ဆောက်ထားကြပြီ။

‘ကလစ်ဒရစ် မြို့က တော်တော်ကို တိုးတက်လာတာပဲ’
 မင်းလမ်းမကြီးပေါ် မောင်းနှင်လာရင်းမှ ဂျမိက ပြောလိုက်သည်။
 ‘ဧည့်သည့် တစ်ယောက် အနေနှင့်တော့ သဘော ကျစရာပဲပေါ့’
 သို့သော် မာဂရက် စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝ သဘော မကျမိ။ သဘော
 မကျသည့် အပြင် မုန်းပင် မုန်းမိသေးသည်။

သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဗားလ် မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်
 ရှိ စိန်တွင်းတူး စခန်းများဆီသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြသည်။ ရာသီ အလိုက် ရွာ
 သွန်းသော မိုးကြောင့် တောပိုင်း ဒေသမှာ သစ်ပင်ပန်းမန် ဝေဆာနေသော
 ဥယျာဉ်ကြီးပမာ ရှုခင်း သာယာလှသည်။ ဤဒေသတွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ မည်သည့်
 နိုင်ငံမှာမှ မရှိသော သစ်ပင်ပန်းမန်များ စုံလင်သည်။

သူတို့ မြင်းရထား တွင်းတူးသမား တစ်အုပ် ဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားစဉ်
 ဂျမိက မာဂရက်အား မေးသည်။

‘သူတို့ မကြာခင် အတွင်းက စိန်တုံး ကြီးကြီးတွေ ရတာများ ရှိသလား’
 ‘ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရကြတာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလို
 ရတိုင်းလည်း သတင်း ပြန့်သွားပြီး တွင်းတူးသမား အသစ်တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်
 လာကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အများစုကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့်
 ပြန်သွားကြရတာချည်းပါပဲ’ သည်အန္တရာယ်ကို မစွတာ ထရာဗစ်အား သတိ
 ပေးသင့်သည်ဟု မာဂရက်က ယူဆသည်။ ‘ကျွန်မ ဒီအကြောင်း ပြောတာ
 ဖေဖေက လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒီလုပ်ငန်းက သိပ်ပြီး ကြောက်စရာ ကောင်း
 တဲ့ အလုပ် တစ်ခုပါ မစွတာ ထရာဗစ်’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ တချို့ လူတွေ အတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့’
 ‘ဒါနှင့် မစွတာ ထရာဗစ်က ဒီမှာ ကြာကြာ နေဦးမှာလားဟင်’
 ‘နေဦးမှာပါ’

မာဂရက် တော်တော် ပျော်သွားသည်။ ‘အဲဒါ ကောင်းပါတယ်’ သူမက
 ဆက်လက်ပြီး ‘ဖေဖေကလည်း ဝမ်းသာမှာပါ’

သူတို့ နှစ်ယောက် မနက်တိုင်းလိုလို မြင်းရထားနှင့် လျှောက်လည်ကြသည်။
 မကြာခဏပင် ဂျမိသည် မြင်းရထားကို ရပ်၍ တွင်းတူးသမားများနှင့် စကား
 စမြည် ပြောလေ့ ရှိသည်။

တွင်းတူးသမားတိုင်းလိုလိုပင် မာဂရက်ကို သိကြသည်။ လေးလေးစားစားလည်း ဆက်ဆံကြသည်။ သူမကလည်း ၎င်းတို့အား ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီး မျက်မှောက်ကျတော့သာ တွင်းတူးသမားများနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ ပြန်ထွက်လာကြတော့ ဂျမီက မေးသည်။

‘မင်းကို လူတိုင်းလိုလို သိနေကြပါကလား’

သူမ ရှက်စနိုး ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါက သူတို့က ဖေဖေနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး လုပ်ကြလို့ပါ။ ဖေဖေက သူတို့ကို လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးတယ်လေ’

ဂျမီက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူက မြင်တွေ့ရသမျှကိုသာ သတိနှင့် မှတ်သားထားသည်။ မီးရထားလမ်း ဖောက်လိုက်ခြင်းသည် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲကို ဖြစ်စေသည်။

ဒီဘီးယားစ် ဆိုသော လယ်သမား တစ်ယောက်က တွင်းသစ် တွေ့၍ ကြီးပွားသွားသည်။ သို့ဖြင့် သူက ဒီဘီးယားစ် အမည်နှင့်ပင် ကုမ္ပဏီ ထောင်ကာ သူနှင့် အဓိက ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သော ဘားနေး ဘာနာတို စိန်တွင်းကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ထို့ပြင် တခြား စိန်တွင်း အသေးစား အများအပြားကိုလည်း ဝယ်ယူပြီး တစ်ခုတည်းသော စိန်တွင်း အင်ပါယာ ကုမ္ပဏီကြီး အဖြစ် တည်ထောင်လိုက်သည်။

ကင်ဘာလေနှင့် မလှမ်းမကမ်း ဒေသတွင် မကြာမီက ရွှေတွင်းလည်း တွေ့သည်။ အဖိုးတန်သော သတ္တုနက် တစ်မျိုးနှင့် သွပ်လည်း တွေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ အစပြုသာ ဖြစ်သေးသည်ဟု ဂျမီက ယူဆသည်။ တောင်အာဖရိကသည် သယံဇာတ ဓာတ်သတ္တု မျိုးစုံ ပေါကြွယ်ဝသော ရတနာသိုက် ဖြစ်သည်ဟု သူက ယုံကြည်ထားသည်။ အမြင် ရှိသော လူတစ်ယောက် အဖို့ ဤဒေသတွင် ကြီးပွားရန် အခွင့်အလမ်းတွေ အမြောက်အမြား ရှိသည်။

ညနေပိုင်းကျတော့မှ ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဂျမီသည် မြင်းရထားကို ဗင်ဒါ မာဝီ၏ ကုန်စုံဆိုင် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူက မာဂရက်အား ပြောသည်။

‘ဒီည ညနေစာ အတွက် မင်း ဖေဖေနှင့် မင်းကို ဖိတ်ပါတယ်။ လက်ခံမယ် ဆိုရင်တော့ အလွန် ဝမ်းသာရမှာပဲ’

မာဂရက် မျက်နှာတွင် အရောင် လက်သွားသည်။

မဂ်ယော့ . com SAMPLE BOOK
ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေကို ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သူကလည်း လက်ခံမှာပါ၊
ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ခရီး အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ထရာဗစ်’
ထို့နောက် သူမ ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

သူတို့ သုံးယောက် ဂရင်း ဟိုတယ်တွင် ညစာ စားကြသည်။ စားသောက်ခန်း
မှာ လေးထောင့်ပုံ အခန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

‘ဒီလူတွေ ဒီဟိုတယ်မှာ လာစားနိုင်လောက်အောင် ပိုက်ဆံ ဘယ်က
ရကြသလဲ မသိပါဘူး’

ဗင်ဒါ မာဝီက မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောသည်။

ဂျမီက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အစားအသောက် စာရင်းကို ကောက်ကြည့်
လိုက်သည်။ အသား တစ်ပေါင် လေး သျှိုလင်၊ အာလူး တစ်လုံး လေး သျှိုလင်၊
ပန်းသီး တစ်လုံး တစ်ဆယ် သျှိုလင်။

‘ဒီကောင်တွေက ဓားပြတွေပဲ’ ဗင်ဒါ မာဝီက ပြောသည်။ ‘အစား တစ်
လုတ် အတွက် ပိုက်ဆံက ပေးလိုက်ရတာ၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် လူတိုင်း သူ
တောင်းစား ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်’

ဗင်ဒါ မာဝီ သူတောင်းစား ဘဝ ရောက်သွားလျှင် ဘယ်လိုများ နေလိမ့်
မလဲဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့ကို သူတောင်းစား ဘဝ ရောက်အောင်
လုပ်ကို လုပ်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ကိုယ် ကြိုက်တာ ကိုယ် မှာကြသည်။ ဗင်ဒါ မာဝီက
ဈေးအကြီးဆုံး အစားအသောက်ကို မှာသည်။ မာဂရက်ကတော့ စွပ်ပြုတ်
မှာလိုက်သည်။ သူမ တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ သူမ လက်များပင်
တုန်နေသည်။

‘ကြိုက်သလောက် မှာပါ မာဂရက်၊ အားမမှာပါနှင့်၊ ငါ တတ်နိုင်ပါတယ်’
ဂျမီက စလိုက်သည်။ သူမ မျက်နှာ နှင်းဆီရောင် သန်းသွားသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ကျွန်မ သိပ် မဆာလို့ပါ’

ဗင်ဒါ မာဝီက မာဂရက် ရှက်သွားမှန်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူက ဂျမီ
ဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘ကျုပ် သမီးက သူများနှင့် မတူဘူး မစ္စတာ ထရာဗစ်၊
သူက တော်တော် ထိုင်းတာ’

mgjoe.com ဂျမိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒီအချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် သဘော မတူနိုင်ဘူး ခင်ဗျ’
မာဂရက်က တော်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမက ဝမ်းသာလွန်း၍ စွတ်ပြုတ်ကိုပင် မသောက်တော့။ မစွတာ ထရာဗစ်က သူမ အပေါ်တွင် လွမ်းမိုးမှု တော်တော် ရှိနေပြီ။ သူ့စကားတိုင်း၊ သူ့အပြုအမူတိုင်းတွင် လျှို့ဝှက်အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိနေသည်ဟု သူမ ထင်သည်။ သူက သူမကို ပြုံးပြလျှင် သူမကို သဘောကျလိုဟု ထင်သည်။ သူက မဲ့ပြလျှင် သူမကို မုန်းလိုဟု ထင်သည်။ မာဂရက်၏ ခံစားချက်များမှာ အတက် အကျ ရှိသော အပူတိုင်း ကိရိယာလို ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီနေ့ လျှောက်ကြည့်ကြတာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ တွေ့ခဲ့ကြရဲ့လား’ ဗင်ဒါ မာဝီက မေးသည်။

‘ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’

ဗင်ဒါ မာဝီက ကိုယ်ကို နောက်သို့ မှီလိုက်ပြီး ‘ကျုပ် ပြောတာ မှတ်ထားပါ မစွတာ ထရာဗစ်၊ ဒီဒေသဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တိုးတက်မှု အမြန်ဆုံး ဒေသ ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကြီးပွားချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ အကောင်းဆုံး ဒေသပါပဲ။ ရထားလမ်း ဖောက်လိုက်တာဟာ ဒီဒေသကို ဒုတိယ ကိပ်တောင်း အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်တာနှင့် အတူတူပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ တိုးတက်ပြီး မနက်ဖြန် ဆုတ်ယုတ်သွားတဲ့ မြို့တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ အဲဒီလို နေရာမျိုးမှာတော့ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံ ကုန်ခံပြီး မမြှုပ်နှံချင်ပါဘူး’

‘အား၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလစ်ဒရစ်က အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အခုပဲ ကြည့်လေ၊ စိန်တွင်းသစ်တွေ မကြာခဏ တွေ့နေကြတယ်၊ ပြီးတော့ ရွှေတွင်းတွေလည်း စလာပြီ’

ဂျမိက ပခုံး တွန့်လိုက်သည်။

‘ဒါက ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခံမှာမို့လဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့..’

‘တကယ်တော့ အဲဒီ အတိုင်းပဲ ဖြစ်လာမှာပါ’

‘ဒီလောက်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် မမြန်နှင့်ဦးလေ၊ ကျုပ်က မစွတာ ထရာဗစ်ကို ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကြီး လွတ်မသွားစေချင်လို့ ပြောတာပါ’

mgjoe.com

mg y o e . c o m SAMPLE BOOK
ဂျမီက စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါနှင့် မာဂရက်၊ မနက်ဖြန် မြို့တစ်ပတ်လောက် လိုက်ပြန်ဦးမှာလား'

ဗင်ဒါ မာဝီက ဟန့်တားရန် ပါးစပ် ဟလိုက်သည်။ သို့သော် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူက ဘဏ်တိုက် မန်နေဂျာ မစ္စတာ သော်ရင်ဆန် ပြောခဲ့သော စကားကို သတိရမိသည်။

သူက ဘဏ်တိုက်ထဲ ခပ်တည်တည်နှင့် လျှောက်ဝင်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ပေါင် တစ်သိန်း ငွေစာရင်း ဖွင့်တယ်၊ အဲဒီတော့ သည်းခံပြီးသာ စောင့်ပါ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ၊ နောက်ထပ် အများကြီး လာဦးမယ်လို့လည်း သူက ပြောသွားသေးတာ။

လောဘဇောက ဗင်ဒါ မာဝီကို ဘာမှ မပြောသာအောင် အာစေး ထည့်ထားလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူက ပြောလိုက်သည်။

'ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ လိုက်ပြလိုက်ပါဦး သမီးရယ်'

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မာဂရက်သည် တနင်္ဂနွေ ဝတ်စုံ အကောင်းစားကို ဝတ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီး ဝင်လာပြီး သူမကို မြင်တော့ မျက်နှာ နီသွားသည်။

'မင်းကို ဟိုလူက အပေါ်စား မိန်းမလို့ ထင်အောင် မင်းက ဒီလို တမင်လုပ်နေတာလားဟင်၊ သူ ကြိုက်အောင် တမင် ဝတ်ပြနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဖေဖေ သူ့ကို ဆက်ဆံနေတာက စီးပွားရေး အတွက် သမီး၊ စီးပွားရေး အတွက်၊ ချွတ်စမ်း၊ အဲဒီ အဝတ် ခု ချွတ်၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုး ဝတ်နေကျ ဝတ်စုံပဲ ဝတ်'

'ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ'

'ဘာမှ ဆင်ခြေ တက်မနေနှင့်၊ ငါ ပြောသလို လုပ်'

မာဂရက်က ဘာမှ ပြန်မပြောသာတော့။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ'

သည်အကြိမ်တွင်မူ ဂျမီသည် မြင်းရထားကို ယခင် နေ့များက သွားခဲ့သော ဒေသများသို့ မမောင်းဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

mg y o e . c o m

နေရာတိုင်းတွင် အဆောက်အအုံသစ်များ တိုးတက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အခုလိုသာ တွင်းထွက် ပစ္စည်းတွေ ဆက်ပြီး တွေ့နေမယ် ဆိုရင် ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။ ဆက်၍ တွေ့နေရန် အလားအလာတွေလည်း ရှိနေသည်။

ဒီဒေသမှာ ရွှေတွင်း၊ စိန်တွင်း တူးတာထက် အဆောက်အအုံ ငှားစားတဲ့ လုပ်ငန်းက ပိုပြီး ပိုက်ဆံ ရမှာပဲ။ ကလစ်ဒရစ်မှာ ဘဏ်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ အရက်ဆိုင်ကြီးတွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ၊ ပြီးတော့ ပြည့်တန်ဆာ ဂေဟာတွေ အများကြီး လိုလာလိမ့်မယ်။

သူက စာရင်း ချ၍ ကြည့်သည်။ စာရင်းက အရှည်ကြီး။ ယူတတ်သူ အဖို့ အခွင့်အရေးတွေက တစ်ပုံကြီး။

မာဂရက်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေသဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

‘ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ’

‘အို၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’ ဟု ပြောပြီး မာဂရက်က တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လွှဲသွားသည်။

ဂျမိက သူမကို အကဲခတ် ကြည့်သည်။ သူမ အမူအရာ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းနေသည်။ သူမသည် ဂျမိနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရတာကို သဘောကျနေ သည်။ သည်အချက်ကို ဂျမိ သဘော ပေါက်မိသည်။ တကယ်တော့ သူကလေး သည် ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မျှ နီးနီးကပ်ကပ် မဆက်ဆံဖူးခဲ့။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဂျမိသည် မြင်းရထားကို မင်းလမ်းမကြီးမှ ဆင်းကာ သစ်တော ရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့ပြီး စမ်းချောင်းကလေး အနီးရှိ သစ်ပင်ရိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ပျော်ပွဲစားရန် အတွက် ဟိုတယ်မှ နေ့လယ်စာ ထုပ် ယူလာခဲ့သည်။

မာဂရက်က စားပွဲခင်းကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းသည်။ ပြီးတော့ နံနက်စာ ခြင်းကို ဖွင့်ပြီး စားစရာများကို ခင်းကျင်း စီစဉ်သည်။ စားစရာတွေက အမည် စုံလှသည်။ သိုးသားကင်၊ ကြက်ကြော်၊ ဥသျှစ်ယို၊ ကမ္ဘလာသီး၊ မက်မွန် သီး၊ ဗာဒံသီး၊ ကိတ်မုန့်များ။

‘နေ့လယ်စာကလည်း တကယ့် စားပွဲကြီး အတိုင်းပါပဲလား၊ ကျွန်မက စားရမှာတောင် အားနာနေပြီ မစ္စတာ ထရာဗစ်’

‘အားမနာပါနှင့်၊ မင်းက ဒီထက် ပိုပြီး ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးပါ’

မာဂရက်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြီး စားစရာများနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေ သည်။

mgyoe.com

ဂျမိက သူမ၏ မျက်နှာကို လက် နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူလိုက်ပြီး ‘ဒီမယ် မာဂရက်၊ ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်းပါ’

‘အို၊ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ကျွန်မ’

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

‘ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်းပါ’

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေး မော့ပြီး ဂျမိ၏ မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်သည်။ ဂျမိက သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများကို စုပ်နမ်းလိုက်ပြီး သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။ မာဂရက်က ခဏ ငြိမ်နေပြီးတော့မှ ဂျမိ၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်း တယမ်းယမ်းနှင့် ပြောသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတိုင်း ဆိုရင်တော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ’

‘မရောက်ပါဘူးကွယ်’

‘ကျွန်မ ကြောက်တယ်’

‘ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့် မျက်လုံးတွေကို ကြည့်စမ်းပါ၊ မင်းရဲ့ နှလုံးသား အထိ ထိုးဖောက်ပြီး မြင်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကို မင်းလည်း သိပါတယ်၊ ဟုတ်ဖူးလား၊ မင်း ငါ့ကို ချစ်နေတယ်၊ ငါကလည်း မင်းကို ချစ်ချင်နေတယ်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ မင်းကို ငါ ပိုင် နေပြီ၊ ဒါကို မင်းလည်း သိပါတယ်၊ ဟုတ်ဖူးလား ကိုယ် ပြောတာ၊ မင်းကို ငါ ပိုင်နေပြီ မာဂရက်၊ ကဲ ခဏ ပြောကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်မကို အိယန် ပိုင် တယ်၊ ကဲ ပြောကြည့်ပါဦး၊ ကျွန် မ ကို အိယန် ပိုင် တယ်’

‘ကျွန်မကို အိယန် ပိုင် တယ်’

သူတို့ နှုတ်ခမ်းချင်း ဂဟေဆက်သွားကြသည်။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ဂျမိနှင့် ဗင်ဒါ မာဝီတို့သည် ဆည်းဆာ ချစ်သူ အရက်ဆိုင် ထောင့် စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။

‘မစ္စတာ မာဝီ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒီဒေသမှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တွေက ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာထက် ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်ဖို့ အလားအလာ ရှိတယ်’

မဂ်ယော့ ဗင်ဒါ မာဝီက အလွန် ကျေနပ်သွားပြီး ‘သိပ်မှန်တာပေါ့၊ မစ္စတာ ထရာဗစ်ဟာ အလွန် တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီအချက်ကို မမြင်ဘဲ မနေပါဘူးလို့ ကျုပ်ကလည်း အရင်ကတည်းက တွက်ပြီးသားပါ’

‘အဲဒီတော့ မစ္စတာ မာဝီ အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ငန်း လုပ်စေ ချင်သလဲ၊ အတိအကျ ပြောပါ’

မစ္စတာ မာဝီသည် ဘေးဘီကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီးနောက် အသံကို နှိမ့်၍ ပြောသည်။

‘ကျုပ် ဒီနေ့ပဲ သတင်း တစ်ခု ရတယ်၊ ပနဲ ဒေသ မြောက်ဘက်မှာ စိန် တွင်းသစ်တွေ ပေါ်နေတယ်လို့ သိရတယ်၊ လောလောဆယ် ဆယ်တွင်းတောင် တွေထားပြီး အဲဒီ တွင်းတွေကို ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ရှယ်ယာ လုပ်ပြီး ယူ ကြမယ်၊ ကျုပ်က ငါးတွင်း အတွက် ပေါင် ငါးသောင်း ထည့်မယ်၊ ခင်ဗျား ကလည်း ကျန် ငါးတွင်း အတွက် ပေါင် ငါးသောင်း ထည့်ပါ၊ အဲဒီမှာ စိန် တွေ တင်းနှင့် ခြင်ပြီး ရနိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ဆိုရင် ကျုပ်တို့ နေ့ချင်း ညချင်း သန်းချီပြီး ချမ်းသာသွားမယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရလဲ’

ဂျမီက သူ့သဘောကို နဂိုက သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဗင်ဒါ မာဝီက အတွက် များသော စိန်တွင်းများကို အပိုင်စီးထားပြီး သူ့ကိုတော့ မဖြစ်စလောက် တွင်းများနှင့် နှစ်သိမ့်ထားမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ပြင် ဗင်ဒါ မာဝီ အနေဖြင့် ဤလုပ်ငန်းတွင် တစ်ပြားမှ ရင်းနှီး စိုက်ထုတ်ခြင်း မပြုစေဘဲ သူ့အသက်နှင့် လဲ၍ အလောင်းအစား လုပ်ရန်လည်း ဂျမီက ရည်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

‘ကြားရတာတော့ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ခင်ဗျ၊ ဒါနှင့် အဲဒီ တွင်း တွေမှာ တွင်းတူးသမားက ဘယ်နှယောက် ရှိသလဲ’

‘နှစ်ယောက်တည်းပါ’

‘ဘယ်နှယ် နှစ်ယောက်တည်းနှင့် ဒီလောက်တောင် ရနိုင်ပါ့မလား’

ဂျမီက မသိသလိုနှင့် မေးလိုက်သည်။

‘အား ဟုတ်တယ်၊ ဒီမေးခွန်း တော်တော် ပညာသား ပါတယ်’ မစ္စတာ မာဝီက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ တိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။ ‘အမှန်က ဒီလိုဗျ၊ သူတို့ တွင်းတွေ ဘယ်လောက် တန်ဖိုး ရှိတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ တွင်းတူးဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့ အကွက်ပဲပေါ့၊ ကျုပ်တို့ က သူတို့ကို ပေါင် တစ်သိန်း ထုတ်ပေးမယ်၊ သူတို့က ရတဲ့ အမြတ်ထဲက နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်း ခံစား၊ ဒါဆို ကိစ္စ ပြတ်ပြီပေါ့’

mgyoe.com

တကယ်တော့ ယင်း နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကိုလည်း သူက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မသိသာအောင် ကဲ့ယူဦးမည်။ ဤသို့ဖြင့် တွင်းတူးသမားတွေမှာ စိန်လည်း ရှုံး၊ ငွေလည်း ရှုံး ဘုန်းဘုန်း လဲရန်သာ ရှိတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရသမျှ အကျိုးအမြတ် အားလုံး ဗင်ဒါ မာဝီ၏ အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြရမည်။ ဤကား သူ၏ လက်သုံး လုပ်နည်း လုပ်ဟန်ပင်။

‘အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ မြန်မြန် လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စ သတင်း ပေါက်သွားရင် မလွယ်ဘူး’ ဗင်ဒါ မာဝီက သတိပေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီအခွင့်အရေးကို ရအောင် ယူရမယ်’ ဂျမိက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဗင်ဒါ မာဝီက ပြုံးလိုက်ပြီး ‘မပူပါနှင့်၊ ကျုပ် စာချုပ်စာတမ်းတွေ အဆင်သင့် လုပ်ထားပြီးပါပြီ’

အင်း... အာဖရိကန် ဘာသာနှင့်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်သည်။

‘အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ကျုပ် တစ်သက်မှာ ဒီလောက် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အောင်မြင်သွားတဲ့ စာချုပ်မျိုး မရှိသေးပါဘူး’

ဂျမိနှင့် မာဂရက်တို့သည် အခွင့် သာရင် သာသလို အမြဲလိုပင် အပြင် ထွက်၍ လျှောက်လည်ကြသည်။ မစ္စတာ မာဝီမှာ ဘယ်လိုမှ မတားသာ။ သူ့ အနေဖြင့် လုပ်ငန်း စပ်တူ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးအား တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမည် မဟုတ်ပါလား။

မာဂရက်ကလည်း ဂျမိကို တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ စွဲချစ်လာမိသည်။ သူမ အိပ်ရာ ဝင်၍ မျက်စိ နှစ်လုံး မှိတ်လိုက်တော့လည်း နောက်ဆုံး သတိရမိသူမှာ ဂျမိ။ အိပ်ရာ ထ၍ မျက်စိ ပွင့်လာပြန်တော့လည်း ပထမဆုံး သတိရမိသူမှာ ဂျမိ။

ဂျမိကတော့ မာဂရက် တစ်ယောက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုများ ကိုယ် သိပါသေး ရဲ့လားဟုပင် သံသယ ဝင်လာမိသည်။ သူမ အနေဖြင့် လူဖြစ်လာရသည်မှာ ဂျမိ အတွက်ပါကလားဟု ယခုမှ ရုတ်တရက် သိလာရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် ရှက်ရမှန်းလည်း မသိတော့။ ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိတော့။ ဂျမိ အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနေရသည်ကိုပင် သူမ အနေဖြင့် ပျော်မဆုံးတော့၊ မော်မဆုံးတော့။ တကယ်တော့ သူမသည် အချစ် ဆိုသော အရာကို ယခုမှပင်

စတင် တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ အချစ်သည် သူမ အတွက် ပျော်စရာ အတိ ပြီးသော ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ မကြုံစဖူး ထူးကဲသော အချစ် အရသာကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသော အခါ ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိသလို အချစ် ရေလျှင်ကြောတွင် အတောမသတ် တရစပ် မျောပါနေမိတော့သည်။ တကယ်တော့ သူမ အနေဖြင့် အချစ် ဆိုသော အရာသည် သောက်လေ ငတ် လေ မက်မပြေ ဖြစ်နေတော့သည်။

ချစ်သူ နှစ်ယောက် အဖို့ ချစ်တင်းနှောစရာ နေရာတွေကလည်း မရှား။ မြို့ပြင် ထွက်သွားလျှင် ကျယ်ပြော သာယာပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သည့် တောရိပ် တောင်ရိပ်များမှာ သူတို့ အဖို့ ပျော်မဆုံးနိုင်သည့် ချစ်ရိပ်သာများ ဖြစ်နေတော့သည်။

မာဂရက် အဖို့တော့ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် ပို၍ ပို၍သာ စိတ်တက် ကြစရာ တွေ့နေရတော့သည်။

သို့သော် သူမ အနေဖြင့် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိရသည်။ အထူးသဖြင့် သူမ၏ အပြစ်ကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီးမှာ ဘာသာရေးကို အလွန် ကိုင်းရှိုင်း သော ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အပြစ်ကို သိသွားလျှင်တော့ ဖခင်ကြီးက လုံးဝ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ် ဆိုသည်ကို သူမ ကောင်းစွာ သိသည်။ သူတို့သည် ဝေးလံသော နယ်စွန်နယ်ဖျား ဒေသတွင် နေထိုင်လျက် ရှိပြီး အခွင့် သာလျှင် သာသလို ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အပျော်ကျူးနေကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း သည်ကိစ္စကို အခြား လူတွေ သိကုန် လျှင် အကြီးအကျယ် မလွယ် ဆိုသည်ကိုလည်း သူမ သဘော ပေါက်မိသည်။ လောကတွင် မကောင်းသော မိန်းမနှင့် ကောင်းသော မိန်းမ ဟူ၍ မိန်းမ နှစ်မျိုးသာ ရှိသည်ဟု သူမ ယုံကြည်သည်။ ကောင်းသော မိန်းမ တစ်ယောက် သည် လက်မထပ်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သည့် ယောက်ျားနှင့်မျှ လက်ပွန်းတတီး မနေသင့်။ အရောတဝင် မဆက်ဆံသင့်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမကိုယ်သူမ မကောင်းသော မိန်းမ ဟူ၍ သမုတ်လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ဒါ မတရားဘူး၊ အချစ် ဆိုသော အရာမှာ အပေးအယူ သဘော ရှိတယ်၊ ဒါဟာ အင်မတန် လှပတဲ့ သဘော သဘာဝပဲ၊ အဲဒါကို လူတွေက မကောင်း ဘူးလို့ ပြောကြတာ မတရားဘူး ဟု သူမက တွေးမိသည်။

သူမသည် အချစ် အကြောင်းကိုလည်း အလွန်အကျွံ တွေးလာမိသည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင် အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းကိုလည်း အလေးအနက် တွေး
လာမိသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဗားလ် မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက် မြင်းရထားဖြင့်
ငြိမ်ညောင်းစွာ နှင်လာခဲ့ကြသည်။

မာဂရက်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

‘အီယန်၊ ကျွန်မ တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာ
ပြောမယ် ဆိုတာ အီယန် သိပြီးသားပါ’ သူမက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ
ဖြစ်နေသည်။ ‘ကျွန်မ ပြောချင်တာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို.. ဟို..
ဟိုဒင်းလေ’ သူမ ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အရဲစွန့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒါ.. ဒါနှင့် ကျွန်.. ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး
လားဟင်’

ဂျမီက ရယ်လိုက်ပြီးတော့မှ ‘အို အဲဒါလား၊ ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစား
နေတာ၊ မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်မှာပေါ့ကွယ်’

မာဂရက်ကလည်း ရောနှော၍ ရယ်လိုက်သည်။

ဤအချိန်သည် သူမ ဘဝတွင် အပျော်ဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်မနက်တွင် ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့အား မစွတာ ဗင်ဒါ မာဝီက
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှာ ရှေးဆန်ပြီး
ခမ်းလည်း ခမ်းနားသည်။ ကျယ်လည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ တစ်ဖက် အဆောင်
တွင် တရားဟော စင်မြင့် ရှိပြီး နောက်တစ်ဖက် အဆောင်တွင် စန္ဒရားကြီး
တစ်လုံး ရှိသည်။ အဆောင်ထဲသို့ သူတို့ ဝင်သွားသော အခါ မစွတာ မာဝီအား
လူတိုင်းကပင် လေးလေးစားစား ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

‘ဒီကျောင်းကြီးကို ကျုပ်တို့ ဆောက်ခဲ့ကြတာ၊ ကျုပ်က ဒီမှာ ဝတ်အသင်း
ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ပဲ’

သူက ဂျမီအား ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဝတ်ပြုပွဲမှာ
ကြည့်ညို့ အားတက်စရာ အတိ ဖြစ်သည်။ ဓမ္မဆရာ၏ အောင်မြင်သော တရား
ဟောသံသည် တစ်ခန်းလုံးတွင် ဟိန်းသွားသည်။ မစွတာ မာဝီမှာ နေရာတွင်
မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကာ ဓမ္မဆရာ၏ တရား ဟောသံတွင် ကြည့်ညို့ နစ်မျော
လျက် ရှိသည်။

အင်း၊ တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ လူကြီးပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ ဘုရားလူ၊ အခြား နေ့တွေကျတော့ မာရ်နတ်လူ ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။

မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီသည် ဂျမိနှင့် မာဂရက်တို့ ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ မာဂရက်က ဂျမိနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေရသည်ကို ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုသာ သူနှင့် အတူ တစ်သက်လုံး နေရရင် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲ ဟု မာဂရက်က တွေးလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေတယ် ဆိုတာ မမ္မဆရာ သိသွားရင်တော့ ရှက်စရာကြီး။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ဆည်းဆာ ချစ်သူ အရက်ဆိုင်သို့ ဂျမိ ထွက်လာခဲ့သည်။ စမစ်က ကောင်တာ နောက်တွင် ရပ်ကာ အရက် ရောင်းနေသည်။ ဂျမိကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့မျက်နှာ ထိန်လင်းသွားသည်။

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ဘာများ သုံးဆောင်မလို့လဲ ခင်ဗျာ၊ ခါတိုင်းလိုပဲလား’

‘မလုပ်ပါနှင့် စမစ်၊ ဒီည ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် စကား ပြောချင်တယ်၊ ဆိုင်နောက်ခန်း သွားကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် ခင်ဗျာ’ သူက ရောင်းပန်း ဝယ်ပန်း ပွင့်အောင် ပိုက်ဆံကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ‘ငါ ခဏ သွားလိုက်မယ်၊ ကြည့်ရောင်းထားလိုက်ပါ’

ဆည်းဆာ အရက်ဆိုင် နောက်ခန်းမှာ ဗီရို တစ်လုံးသာသာမျှသာ ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် စကား ပြောရန်တော့ အလွန် ကောင်းသည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲဝိုင်း တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံး ချထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် မှန်အိမ် တစ်လုံး တင်ထားသည်။ စမစ်က မှန်အိမ်ကို မီးထွန်းလိုက်သည်။

‘ထိုင်ပါ’ ဂျမိက ပြောသည်။

စမစ်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ’

‘ခင်ဗျား ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပေးဖို့ လာတာ’

စမစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး ‘ဟာ ဟုတ်လား၊ တကယ် ပြောတာလား’

‘တကယ် ပြောတာပေါ့’ ဂျမိက သေးသေး သွယ်သွယ် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားကို အရှင် ထားဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်’

စမစ်၏ မျက်နှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။
 ‘ကျွန်.. ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ပါလား မစ္စတာ ထရာဗစ်’
 ‘ကျုပ် နာမည် ထရာဗစ် မဟုတ်ဘူး၊ မဂ္ဂရီဂါ၊ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါလေ၊ မှတ်မိ
 သေးရဲ့လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစား
 ခဲ့တယ်၊ ဟို စပါးကျီပျက်ကြီးထဲမှာလေ၊ ဗင်ဒါ မာဝီက သတ်ခိုင်းလို့လေ’
 စမစ်၏ မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။

‘ကျွန်.. ကျွန်.. ကျွန်တော် ဘာမှ မသိရပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ယုံပါ
 မစ္စတာ ထရာဗစ်’

‘ခင်ဗျား ပါးစပ် ပိတ်ထား၊ ကျုပ် ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ’
 စမစ်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ချာချာလည်သွားသည်ကို ဂျမီက စိတ်မှန်းဖြင့်
 မြင်နေရသည်။ စမစ်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က သူ့ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်
 လာသော အားမာန် အပြည့် လူငယ်ကလေးနှင့် ယခု သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော
 တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေသည့် လူတစ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာကို ပြန်
 ပြီး မှန်းကြည့်နေမိသည်။

‘ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အသေ သတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မသေခဲ့ဘူး၊
 မသေရုံ မကဘူး၊ ခု ကျုပ် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ် ဘယ်
 လောက် ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ သိချင်သလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဒီဆိုင်နှင့် ခင်ဗျား
 ကိုပါ တစ်ခါတည်း မီးတင်ရှို့ပစ်နိုင်အောင် လူဘယ်လောက်ပဲ လိုလို ကျုပ်
 ငှားနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား မသေချင်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ အေး..
 မသေချင်သေးရင် ကျုပ် ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရမယ်’

စမစ်က ဂျမီအား သေကြောင်းကြံရာတွင် သူ မပါဝင်ကြောင်း ငြင်းဆိုရန်
 ပါးစပ် ဟမိသေးသည်။ သို့သော် အရောင် တလက်လက် တောက်နေသော
 ဂျမီ၏ မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့ပါးစပ် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ထို့
 ကြောင့် သူက လေးလေးစားစားနှင့် ကတိပေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားက စိန်တွင်းတူးသမားတွေကို ဗင်ဒါ မာဝီဆီ ပို့ပေးတယ်၊ ဗင်ဒါ
 မာဝီက တွင်းတူးသမား ရလာတာ အကုန်လုံး တစ်ခု မကျန် သိမ်းယူတယ်၊
 အင်း တော်တော်လည်း တော်တဲ့ အစုစပ်တွေပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဗင်ဒါ
 မာဝီဆီက ဘယ်လောက် ရသလဲ၊ ပြောစမ်း’

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

စမစ် အဖို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလူးသာ မလွန်သာ ဖြစ်နေသည်။ အန်မတု နိုင်သော အင်အားကြီး နှစ်ခုကြား ပိတ်မိနေသည်။ ဘယ်ဘက်ကို ခုန်ထွက် ရမှန်း သူ လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်တော့။

‘မြန်မြန် ပြောပါ၊ ဘယ်လောက် ရလဲ’

‘နှစ်ရာခိုင်နှုန်း’

စမစ်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ သူက နှစ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပေးတယ်၊ ကျုပ်က ငါးရာခိုင်နှုန်း ပေးမယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်က စပြီး အလုပ် ဖြစ်မယ့် တွင်းတူးသမား ရောက် လာရင် ကျုပ်ဆီကို လွှတ်လိုက်၊ ကျုပ်က သူ့ကို ငွေကြေး အကူအညီ ပေးမယ်၊ ဗင်ဒါ မာဝီ လုပ်နည်းနှင့် ကွာတာကတော့ ကျုပ်က တွင်းတူးသမားကို ထိုက် တန်တဲ့ အစုရှယ်ယာ ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေး မယ်၊ ခင်ဗျားကို ဗင်ဒါ မာဝီက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ အတွက် နှစ်ရာခိုင်နှုန်း ပေး တယ် ဆိုတာ တကယ် သိသလား၊ အလကားလူ၊ ခင်ဗျား အရူးပဲ’

စမစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ‘ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာ ထရာ၊ ဪ.. အင်း.. မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ၊ ကျွန်.. ကျွန်တော် သိပါတယ်’

ဂျမီသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား သိပေမဲ့ အပြည့်အစုံ မသိပါဘူး’ သူက စားပွဲကို မှီကာ ကိုယ် ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ‘ခင်ဗျား သိတာက အခု ကျုပ်နှင့် ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ဗင်ဒါ မာဝီဆီ ပြောရမယ်လို့ စဉ်းစားနေတာကိုပဲ သိတာ မဟုတ် လား၊ ခင်ဗျားက အဲဒီ နည်းနှင့် နှစ်ဖက်သွား လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်ပေါ့ လေ၊ ကျုပ်ဆီကလည်း ပိုက်ဆံ ယူမယ်၊ ဗင်ဒါ မာဝီဆီကလည်း ပိုက်ဆံ ယူ မယ်၊ အဲဒီလိုသာ ဆိုရင်တော့ လုပ်စရာက တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ် စမစ်’

ထို့နောက် သူက လေသံကို လျှော့ပြီး တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒီ လိုသာ လုပ်ရင်တော့လား၊ ခင်ဗျား အသုဘ ဖြစ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ အဲဒါ အပြတ်ပဲ’

၇

ဂျမီ အဝတ် လဲနေတုန်း အခန်း တံခါးကို မဝံ့မရဲ လာခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူက ချက်ချင်း သွားမဖွင့်ဘဲ ခေတ္တ နားစွင့်နေလိုက်သေးသည်။ တံခါး ခေါက်သံ ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သူက တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် မာဂရက် ရပ်နေသည်။

‘ဝင်လေ မက်ဂျီ၊ ဘာများ ထူးလို့လဲ’

ယခု အကြိမ်သည် မာဂရက် အနေဖြင့် ဤဟိုတယ်သို့ ပထမဆုံး အကြိမ် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဂျမီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသည်။ သူမ ဘာစကား စပြောရမှန်း မသိ။ ပါးစပ်မှ ပြောမထွက် ဖြစ်နေသည်။ ညကလည်း တစ်မှေးကလေးမှ အိပ်မပျော်ခဲ့။ သည်အကြောင်း သူ့ကို ဘယ်လို များ ပြောပြရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားရင်း မိုးစင်စင် လင်းသွားခဲ့သည်။ ဂျမီက သူမအား တစ်သက်လုံး အတွေ့မခံတော့ဘဲ လုံးဝ အဆက် ဖြတ်ပစ်လိုက်မည် ကို သူမ အလွန် တွေးကြောက်နေမိသည်။

သူမ အားတင်းကာ ဂျမီ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အီယန်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ’

ဂျမီ၏ မျက်နှာ အမူအရာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။ သူ လုံးဝ ငြင်းပယ်များ ငြင်းပယ်လိုက်လေမလားဟု တွေးရင်း မာဂရက် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

ဂျမီ၏ မျက်နှာ အမူအရာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့မျက်နှာ ကြည်လင် ဝင်းလက်သွားသည်။ သည်တော့မှ မာဂရက် အဖို့ ဟင်းချနိုင်တော့သည်။

ဂျမီက မာဂရက်၏ လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ‘ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ မာဂရက်၊ တကယ့်ကို ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒါနှင့် မင်း အဖေကို ပြောပြလိုက်ပြီ လား’

မာဂရက်က အံ့အားသင့်ပြီး တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

‘အို၊ ဟင့်အင်း၊ မပြောရသေးပါဘူး၊ သူက..’ သူမသည် စကားကို ဖြတ်ကာ ဆိုဖာ ကုလားထိုင်နား လျှောက်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ‘ရှင်က သူ့အကြောင်း မသိဘူး၊ သူသာ သိသွားရင် ကျွန်မကို သတ်လိမ့်မယ်၊ ဘယ် တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဂျမီက ရှုပ်အင်္ကျီကို ကမန်းကတန်း ဝတ်လိုက်ပြီး ‘လာပါ၊ ဘာမှ မကြောက် ပါနှင့်၊ ခုချက်ချင်း သွားပြောကြရအောင်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား အီယန်၊ ရှင် သေချာရဲ့လား ဟင်’

‘လာစမ်းပါ၊ သေချာပါတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ဒီထက် သေချာတာ မရှိတော့ ပါဘူး’

ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသော အခါ ဗင်ဒါ မာဝီသည် ခရီး ထွက်မည့် တွင်းတူးသမား တစ်ယောက် အတွက် အသားခြောက်များ ချိန်ပေး နေသည်။

‘အို အီယန်၊ လာပါ၊ လာပါ၊ ကျုပ် ခုပဲ ပြီးပါပြီ’

သူက ဂျမီအား လှမ်းပြောလိုက်ပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ခပ်မြန်မြန် ကလေး လက်စသိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျမီ အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒီနေ့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဂျမီက ခပ်မြူးမြူးကလေး ပြန်ပြောလိုက် သည်။ ‘အများကြီး အဆင်ပြေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် လူကြီးမင်းရဲ့ သမီး ကလေး ကလေး မွေးတော့မယ်လေ’

အခြေအနေတွေ အားလုံး ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာ.. ဘာ၊ ဘယ်လို၊ ကျုပ် ဘာမှ..’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဖြစ်က ရိုးရိုးကလေးပါဗျ၊ သူ ကိုယ်ဝန် ရှိတာ ကျွန်တော့် ကြောင့်လေ’

ဗင်ဒါ မာဝီ၏ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူရော်သွားသည်။ သူက ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့၏ မျက်နှာကို သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

‘ဒါ.. ဒါ တကယ်ပဲလား၊ တကယ် ပြောတာလား ဟင်’

ဗင်ဒါ မာဝီ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ခံစားချက် ပေါင်းစုံဖြင့် ချာချာ လည်သွားသည်။ သူ့သမီးကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ကို တစ်မြို့လုံးက သရော် နောက်ပြောင်ကြတော့မည်။

သို့သော် အီယန် ထရာဗစ်က သာမန်လူ မဟုတ်။ ဂုဏ်သရေရှိ သူဌေးကလေး တစ်ယောက်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အား အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးလိုက်လျှင် ပြဿနာ တက်စရာ ဘာမှ မရှိနိုင်တော့။

သူက ဂျမီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး 'ဒါဆိုလည်း မထူးတော့ပါဘူးလေ၊ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးပါတယ်'

ဂျမီက အံ့သြသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ 'အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား သမီးကို အင်မတန် နုံအတဲ့ ငချွတ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘော တူတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ငချွတ်ကလေးရဲ့ စိန်တုံးတွေကို ခင်ဗျားကပဲ မတရား လိမ်ယူပြီး အပိုင်စီးလိုက်တာကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဟင်'

ဗင်ဒါ မာဝီ၏ တစ်ခေါင်းလုံး ချာချာ လည်သွားသည်။

'မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အီယန်၊ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ..'

'ကျွန်တော့် နာမည် အီယန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါ ပါ၊ ခင်ဗျား မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လည်း အလကားပါပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ ဘယ်မှတ်မိပါတော့မလဲ၊ အဲဒီ ငချွတ်ကလေးက ရှိမှ မရှိတော့ဘဲ၊ သေသွားခဲ့ပြီပဲ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဝန်တိုမစ္စရီယ ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အခု လက်ဆောင် တစ်ခု လာပေးတာ၊ ခင်ဗျား သမီးရဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ကျွန်တော့် မျိုးစေ့လေ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ ပေါ့'

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ဂျမီသည် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်မှာ ဂျမီ၏ နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြက်သေ သေ၍ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

မာဂရက်သည် ဂျမီ၏ စကားများကို အံ့သြခြင်း ကြီးစွာ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နားထောင်နေခဲ့သည်။ သူ ပြောခဲ့တာတွေကို သူမ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ သူ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်။ သူ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါနှင့် များ...။

ဗင်ဒါ မာဝီက သမီး ဖြစ်သူအား ဒေါသမီးလျှံ တဝင်းဝင်း တောက်နေ သော မျက်လုံးများဖြင့် စားတော့ ဝါးတော့မလို ကြည့်ကာ အော်ပြောလိုက် သည်။

‘ခွေးတိရစ္ဆာန်မ၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်မ၊ ထွက်သွား၊ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား’

မာဂရက်သည် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေမှန်း လုံးဝ မသိတော့သလို ကြောင် တက်တက်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှား အတွက် အိယန်က သူမအား ဒဏ်ခတ်သွားခဲ့ပြီ။ သည်ကိစ္စတွင် သူမလည်း ဖခင်ကြီး နှင့် ကြံရာပါ ဖြစ်သည်ဟု အိယန်က ယူဆသွားခဲ့ပြီ။ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူလဲ။

‘ဟေ့ ခွေးမ၊ ပြောနေတာ မကြားဖူးလား’ ဗင်ဒါ မာဝီက မာဂရက်၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ‘သွားစမ်း၊ ခု သွားဆို သွား၊ နင့်မျက်နှာ ငါ တစ်သက် မမြင်ပါရစေနှင့်’

မာဂရက်သည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူမ ရင်သည် ပွင့်ထွက်တော့မတတ် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ အသက်ပင် မရှုနိုင် သလို ဖြစ်လာသည်။ သူမ ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာသည် အရူး တစ်ယောက်ပမာ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ် နေသည်။ သူမသည် ချာခနဲ လှည့်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နောက်သို့ လုံးဝ ပြန်မကြည့်တော့။

ဗင်ဒါ မာဝီသည် မာဂရက် ထွက်သွားသည်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရပ် ကြည့် ကျန်ရစ်သည်။

တခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ချသော သမီးကလေးတွေ ဘယ် လို ဖြစ်သွားကြသည်ကို သူ တွေ့ဖူးသည်။ ၎င်းတို့အား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ တွင် ရပ်ခိုင်းထားပြီး ပရိသတ် ရှေ့မှောက်တွင် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသည်။ ထို့နောက် အကျင့် ပျက်သော မိန်းမ အဖြစ် ဝိုင်းပယ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှု အလျောက် ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

mgjoe.com

သို့သော် မာဂရက်ကား ၎င်းတို့နှင့် မတူ။ ဘုရား တရား လေးစား ကြည်ညိုသော မိကောင်းဖခင် သမီးကလေး ဖြစ်သည်။ ဗင်ဒါ မာဝီမှာ တွေး ကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိရသည်။

ဒီကလေးမ ငါ့မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘဲ လုပ်ရက်လေခြင်း ဟု တွေး ကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။

သူသည် သူ့သမီးကလေး မာဂရက်နှင့် သူ၏ ကမ္ဘာရန် ဖြစ်သူ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါတို့ နှစ်ယောက် နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် ပွေ့ဖက်ပြီး အကြည်ဆိုက်နေကြပုံ ကို မြင်ယောင်လာသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

သူသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် 'ဆိုင် ပိတ်ထားသည်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲတွင်သာ ခွေခွေကလေး ဝင်အိပ်နေလိုက်တော့ သည်။ အိပ်ရာမှ ထချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ထရန် အင်အားလည်း မရှိတော့။

သည်အကြောင်း သတင်း ပြန့်သွားလျှင် သူသည် လူတိုင်း အဖို့ ပြက် ရယ် ပြောင်လှောင်စရာ ဖြစ်ရတော့မည်။

သူ့သမီး၏ အကျင့်ပျက် လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့ကို လူတွေက သနားလျှင် လည်း သနားကြလိမ့်မည်။ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချလျှင်လည်း ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချကြလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုပင် တွက်တွက် ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာ။

ထို့ကြောင့် သည်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လုပ်ရမည်။ သည် မိန်းမယုတ်မကို တစ်သက်လုံး အိမ်က မောင်းထုတ်လိုက်ရတော့မည်။ ဘယ် တော့မှ ပြန်လာခွင့် မပြုတော့။

သူက ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

အို.. ဘုရားသခင်၊ အရှင်ဘုရားအား လေးစား ကြည်ညိုသော တပည့် တော်အား သည်မျှ ရက်စက်သော လုပ်ရပ်ဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ဒဏ်ခတ်တော် မူပါသနည်း။ တပည့်တော်အား အဘယ်ကြောင့် မသိ မျက်ကွယ် ပြုရပါသနည်း။ အကျင့်ပျက်သော မိန်းမအား သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူပါ ဘုရား။

ဆည်းဆာ ချစ်သူ အရက်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်ပိုင်း အရက် လာသောက်သူများနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိသည်။

ဂျမီသည် အရက် ကောင်တာသို့ တန်းလျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် နောက် ပြန်လှည့်ကာ တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူက အားလုံး ကြားလောက်အောင် အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး နားထောင်ကြပါ ခင်ဗျာ၊ အခု ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံး သဘောရှိ သောက်သုံးနိုင်ပါတယ်၊ ကျသင့်သမျှကို အရက် ဆိုင်က တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်’

‘ဘာ အတွက်လဲ’ စမစ်က မေးသည်။ ‘စိန်တွင်းသစ် တွေလို့လား’

ဂျမီက ရယ်လိုက်ပြီး ‘တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် မမှားဘူးပေါ့ မိတ်ဆွေ၊ ဗင်ဒါ မာဝီကြီးရဲ့ သမီးကလေးမှာ လင် မရှိဘဲနှင့် ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီလေ၊ အဲဒါ ဗင်ဒါ မာဝီက ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နှင့် လူတိုင်းကို ဧည့်ခံချင်လို့ တဲ့ဗျ’

စမစ်က တိုးတိုးကလေး ညည်းလိုက်သည်။

‘အမယ်လေး၊ ဘုရားရေ’

‘ဒါက ဘုရားနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဗျ၊ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါနှင့်သာ ဆိုင်တာ’

ထိုသတင်းသည် တစ်နာရီ အတွင်း ကလစ်ဒရစ် တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အိယန် ထရာဗစ် ဆိုသူမှာ တကယ်တော့ ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူက ဗင်ဒါ မာဝီ၏ သမီးကလေးနှင့် ရည်ငံပြီး ကိုယ်ဝန် ရှိလာတော့ စွန့်ပစ် သွားကြောင်း။ ဤသတင်း ကြားရတော့ လူတိုင်းပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့အားသင့်နေကြသည်။

‘ဒီသူငယ်မ ဒီလို အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ အလွန် ဣန္ဒြေရှိတဲ့ ကလေးမပါ’

‘ငြိမ်တဲ့ ရေ နက်တယ်ဆို မဟုတ်လားဗျ’

‘တစ်ယောက်တည်းမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဗျ၊ တခြား ဘယ်နှယောက်များ အဲဒီ ဆိုင်ထဲ ခြေဆေးသွားကြပြီးပြီမှ မသိဘဲ’

‘ကောင်မလေးက တောင့်တော့ တော်တော် တောင့်တာဗျ၊ အင်း ကျုပ်တို့ များ တစ်ကိုက် တစ်ဖဲ့လောက် ခဲလိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ’

‘ခင်ဗျား သူ့ဆီ သွားတောင်းပါလားဗျ၊ သူက အလကား ပေးနေတာပဲ၊ ဟား ဟား’

အားလုံးပင် ရယ်လိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ဆလိုမွန် ဗင်ဒါ မာဝီ အပြင် ထွက်သွားတော့ လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းနောက်ကြတော့သည်။ သူက မာဂရက်အား နောက်အပတ် ရထားဖြင့် ကိပ်တောင်းသို့ ပို့လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ ကလေးကို ကိပ်တောင်းမှာ မွေးလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ဆိုလျှင် ကလစ်ဒရစ်က လူတွေ ဘာမှ သိတော့မည် မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့်လည်း အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်စရာ မရှိနိုင်တော့။

သူက သူ့စိတ်ကူးကို သူ သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီ၊ ဒါနှင့် ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကလေးအဝတ်အစားတွေပါ တင်ရောင်းမလို့ ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား’

‘မင်္ဂလာနေ့ပါ ဆလိုမွန်၊ ခင်ဗျား ဆိုင်မှာ ကူလုပ်ဖို့ ကလေး တစ်ယောက် ရတော့မယ် ဆိုပါလားဗျ’

‘ဟယ်လို ဆလိုမွန်၊ ဗားလ် မြစ်နားမှာ ငှက်တစ်မျိုး တွေ့သတဲ့ဗျ၊ အဲဒီ ငှက် နာမည်က ငှက်ကျား ဆိုပဲ’

ဗင်ဒါ မာဝီသည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အတွင်းတံခါး မင်းတုပ် ချလိုက်သည်။

ဆည်းဆာ ချစ်သူ အရက်ဆိုင်တွင် ဂျမီ အရက် သောက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် စားပွဲ အသီးသီးရှိ နီးရာ လူချင်း ခေါင်းပူးကာ တီးတိုး အတင်း ပြောနေကြသည်။

ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့ အကြောင်းသည် ကလစ်ဒရစ် တစ်မြို့လုံးတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး သတင်းထူးကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ဒီအချိန် ဘန်ဒါသာ ရှိလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်မလဲ မသိဘူးဟု ဂျမီက တွေးမိသည်။

ဗင်ဒါ မာဝီသည် ဘန်ဒါ၏ ညီမလေးအား မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့သည်။ ဂျမီအား သေလုမြောပါး သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အခြား ပုဂ္ဂိုလ် များစွာတို့အားလည်း

နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ယင်းလုပ်ရပ် အတွက် ဂျမိက ရာဇဝင်ကြေး ပြန်ဆပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤသည်မှာ ဗင်ဒါ မာဝီ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှု အားလုံး အတွက် ပထမ အရစ် အကြေး ဆပ်ခြင်းမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဗင်ဒါ မာဝီအား ဘဝ ပျက်သည် အထိ လက်စား မချေရလျှင် ဘယ်တော့မှ မကျေဟု ဂျမိက လေးနက်စွာ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျမိက မာဂရက်ကိုလည်း သနားခြင်း မဖြစ်မိ။ မာဂရက်လည်း သူမ၏ ဖခင်နှင့် အကြံတူ ဉာဏ်တူ ဖြစ်သည်။ သူမအား ဂျမိ ပထမဆုံး တွေ့ရသော နေ့က သူမ ပြောခဲ့သော စကားကိုပဲ ကြည့်ပါလား။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဖေဖေ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဖေဖေက ဒီလုပ်ငန်းမျိုးမှာ အင် မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်။

ထို့ကြောင့် အဖေလည်း သမီး၊ သမီးလည်း အဖေပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံးကို ဘဝ ပျက်အောင် တန်ပြန် သင် ခန်းစာ ပေးကို ပေးရမည်။

ဂျမိ၏ စားပွဲ အနီးသို့ စမစ် လျှောက်လာသည်။

‘ကျွန်တော် စကား နည်းနည်း ပြောပါရစေ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ’

‘ဘာပြောမလို့လဲ’

စမစ်က လည်ချောင်း တစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီးတော့မှ ‘ကျွန်တော် တွင်း တူးသမား နှစ်ယောက် တွေထားတယ်၊ သူတို့က ပန်ဒေသမှာ စိန်တွင်း ဆယ် တွင်းတောင် တွေထားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ တွင်းတူး ကိရိယာတွေ မပြည့်စုံဘူး၊ ဒါနှင့် သူတို့က ငွေထုတ်ပေးမယ့် အစုစပ် လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်လို့ ကျွန်တော်က အခုလို လာပြောတာပါ’

ဂျမိက စမစ်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီလူတွေ အကြောင်း ခင်ဗျားက ဗင်ဒါ မာဝီကြီးကိုလည်း ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်လား’

စမစ်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ပိုပြီး အလေးအနက် ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ’

ဂျမိက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေးသွယ်သွယ် တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကဲ၊ အသေးစိတ် ပြောပြစမ်း၊
စမစ်က အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

မူလက ကလစ်ဒရစ် မြို့မှ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်းမှာ ညစ်ပတ်သော နောက်ဖေး လမ်းကြားကလေးများတွင် ရှိသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ငန်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာများမှာလည်း လူမည်း အမျိုးသမီးများသာ များသည်။ ပထမဆုံး ရောက်လာသော လူဖြူ အမျိုးသမီးများမှာလည်း အရက်ဆိုင် စားပွဲထိုးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် စိန်တွင်းသစ်များ ပေါ်၍ မြို့ စည်ကားလာသော အခါ လူဖြူ အမျိုးသမီး ပြည့်တန်ဆာများလည်း ပိုမို များပြားလာခဲ့သည်။

မြို့ပြင်တွင် ပြည့်တန်ဆာအိမ် ခြောက်အိမ်ခန့် ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာ သွပ်မိုး ဖျဉ်ကာ အခန်းကျဉ်းကလေးများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဒမ် အဂ္ဂနီးစ်၏ ပြည့် တန်ဆာ ဂေဟာကတော့ မြို့တွင်းရှိ ဘရီး လမ်းမကြီးပေါ်မှ သပ်ရပ် ထည်ဝါ သော နှစ်ထပ် အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။

မဒမ် အဂ္ဂနီးစ် ဂေဟာသို့ မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးလူကောင်းများပင် လာ ရောက်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ မိန်းမများကလည်း ယင်းဂေဟာ ရှေ့မှ ဖြတ်သွား ရသည်ကို သနသည်ဟု လုံးဝ မထင်ကြ။

ယင်းဂေဟာက ဈေးတော့ ကြီးသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများမှာ ငယ် ရွယ်ပြီး သန့်ရှင်းကြသည်။ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များအားလည်း သပ်သပ် ရပ်ရပ် အလှပြင်ထားသော ဧည့်ခန်းတွင် ယမကာများဖြင့် ဂရုတစိုက် လက်ခံ သည်။ မဒမ် အဂ္ဂနီးစ်၏ စည်းကမ်း တစ်ရပ်မှာ ရောက်လာသော ဧည့်သည် တိုင်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရမည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

မဒမ် အဂ္ဂနီးစ်မှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ လောကဝတ် ကောင်း ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သည်။

သူမသည် လန်ဒန်မြို့မှ ပြည့်တန်ဆာ ဂေဟာ တစ်ခုတွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး တောင်အာဖရိကတွင် ငွေရ လွယ်ကြောင်း ကြားရသော အခါ ကလစ်ဒရစ် မြို့သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အစတုန်းက သူများထံတွင် အလုပ် လုပ်သည်။ နောက်တော့ လက်ထဲတွင် ငွေစုမိသော အခါ ကိုယ်ပိုင် ဂေဟာ ထောင်သည်။ ယခု ဆိုလျှင် သူမ၏ လုပ်ငန်းသည် အလွန် တိုးတက်နေလေပြီ။